

N. 189

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ
ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ,

τῶν ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθῶ διαλαμπάντων.

Συγγραφέντα μὲν

ΥΠΟ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ,

καὶ ἐκδοθέντα τὸ πρῶτον

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΛΙΣΤΑΓΟΥΣ,

Νῦν δὲ τὸ δεύτερον τυκθέντα

ΥΠΟ

ΑΒΕΡΚΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

τοῦ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου

ΤΟΥ ΡΩΣΣΙΚΟΥ,

τοῦ ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἀθῶ.

Ἐν τέλει δὲ προστέθη καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς ἁγίας
Σκέπης τῆς Ὑπεργίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου

ΜΑΡΙΑΣ

μετὰ δύο Λόγων εἰς τὴν αὐτὴν Ἑορτήν.

230/2

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΤΟΦΥΛΛΗ.

(Ὁδὸς Νικία, ἀριθ. 23).

—XOX—

1869

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΣΙΟΥΣ
ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΘΩ.

- » Ἀσματα ἁρμονίης, μελιηδέα ταυτὶ λιγαίνει,
» Οἰοβίους Ὀσίους, Οὔρεος ἡγαθέου·
- » Οὐνεκα πασσυδίῃ, μεγαλίζετε ἡματα πάντα,
» Θεσπεσίης μολπῆς, τοὺς δε χοροὶ Ὀσίων.

ΕΤΕΡΟΝ ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ.

- » Δέξασθε πόθῳ, ἀδελφοὶ, τὴν βίβλον τῶν Πατέρων,
- » Τῶν ἐκλαμπάντων ἐν σεπτῷ Ἄθῳ δίκην ἀστέρων.
- » Καὶ ἱκετεύσατε Θεὸν, λύσιν πταισμάτων πάντων,
- » Δοῦναι τῷ ἐκτυπώσαντι, εἰς ὠφέλειαν πάντων.

Ὁ Ἐκδότης.

- » Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν.
» Ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν Ἐκκλησίᾳ Ὀσίων.
(Ψαλμ. ρμθ. ι.)
- » Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὀσίους αὐτοῦ.
(Ψαλμ. μθ. 6.)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ
ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ

Τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Ὁρει τοῦ Ἄθῳ διαλαμπάντων
Ψαλλομένη τῇ Δευτέρᾳ Κυριακῇ τοῦ Ματθαίου, ἥτοι μετὰ
τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἑσπέρας ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε τοῦ Κυρίου τὸν Σταυρόν, ἦρατε ἐπ' ὧμων Πατέρες,
καὶ ἀπεδύσασθε, πρὸς τὸ τῆς ἀσκήσεως, ἐνταῦθα στά-
διον· καὶ σαρκὸς ὑπερήρθητε, κόσμου τε καὶ πάσας, μηχανὰς
ἐλύσατε τοῦ κοσμοκράτορος· τότε τῶν δαιμόνων τὰ πλήθη, θρή-
νοις πρὸς ἀλλήλους ἐδόων· φίλοι, ἡ ἰσχὺς ἡμῶν ἐξέλιπεν.

Ὅτε ἀναβάσεις ἱεράς, ὡς φησι Δαβὶδ, ἐν καρδίᾳ, ὑμῶν διέ-
θεσθε, καὶ ζωὴν ἰσάγγελον ἐβιωτεύσατε, καὶ εἰς ἄκρον
ἀνήλθετε, τῆς ἐνδεχομένης, βροτοῖς τελειότητος, Πατέρες ὅ-
σοι, τότε οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, ἔχαιρον βοῶντες ἀλλήλοις·
πῶς οἱ ἐν σαρκὶ ἄσαρκοι ὤφθησαν!

Ὅτε τὰς ἐνταῦθα ἱεράς, λαύρας ἢ σεμνεῖα εἰς δόξαν, Θεοῦ
ἡγείρατε, καὶ κατεκοσμήσατε τύποις ἀσκήσεως, καὶ κοι-
νὰ φροντιστήρια, ψυχῶν σωτηρίας, ταύτας ἀπεδείξατε, Πατέ-
ρες ὅσοι, τότε ἡρημώθησαν πόλεις, καὶ ὁ πρῶν ἔρημος Ἄθως,
πλήθει μοναζόντων πόλιν γέγονεν.

Ὅτε ἐπειθάρχησαν κακῶς, ἔνιοι τοῦ Ὁρους πολῖται τοῖς
λατινόφροσι, καὶ συνελειτούργησαν, φιλοψυχήσαντες, τό-
τε ζῆλον τῆς πίστεως, ὑμεῖς Θεοφόροι, λαθόντες ἀπώσασθε
τούτων τὴν ἐνωσιν· ὅθεν ὑποστάντες θανάτους, καὶ πολυσιδεῖς
τιμωρίας, στέφει μαρτυρίου ἐκοσμήθητε.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ στίφη τῶν μοναζόντων, τὸ μυριοπλάσιον ἄρμα τοῦ Δαβὶδ, τὸ χιλιάσιν ἀρετῶν εὐθηνούμενον, τοὺς ἐν τῷ Ἄθω Πατέρας ἀνευφημήσωμεν· τοὺς Ὁσίους καὶ Ἱεράρχας τοὺς Ὁσιομάρτυρας καὶ Ἱερομάρτυρας· καὶ πάντας ὁμοῦ τοὺς ἐκωνύμους καὶ ἀκωνύμους. Οὗτοι γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἔργοις καὶ λόγοις, ἢ τῷ πολυειδεῖ ἢ ἰσαγγέλῳ τῆς ἀσκήσεως, ἢ ταῖς ἐκ Θεοῦ χάρισιν, ἀνεδείχθησαν ἅγιοι· καὶ τῷ Ὁρει τούτῳ, τὴν ἐπ' αὐτοῖς τῆς ἀγιότητος ἐδωκαν· ὧν καὶ τὰς σοροὺς ὁ Θεὸς, θαύμασι καὶ εὐδαιαῖς καὶ μύροις ἐδόξασε. Καὶ νῦν ἀμέσως τῷ δοξάσαντι αὐτοὺς Χριστῷ παριστάμενοι, πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὴν φαιδρὰν αὐτῶν πανήγυριν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκ. τὸ Δογματικόν, ἦχος ὁ αὐτός.

Παρθενικὴ πανήγυρις, σήμερον ἀδελφοί, σκιρτάτω ἡ κτίσις· χορευέτω ἡ ἀνθρωπότης· συνεκάλεσε γὰρ ἡμᾶς ἡ ἀγία Θεοτόκος· τὸ ἀμόλυντον κειμήλιον τῆς παρθενίας· ὁ λογικὸς τοῦ δευτέρου Ἀδὰμ Παράδεισος· τὸ ἐργαστήριον τῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων· ἡ πανήγυρις τοῦ σωτηρίου συναλλάγματος· ἡ Παστὰς ἐν ᾗ ὁ Λόγος ἐνυμφεύσατο τὴν σάρκα· ἡ ὄντως κούφη νεφέλη, ἡ τὸν ἐπὶ τῶν χερουβὶμ μετὰ σώματος βαστάσασα· ταῖς αὐτῆς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν. ἦχος Α'.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰτα τὰ παρόντα τῶν Ὁσίων. ἦχος β'. Οἶκος τοῦ εὐφραθῆ.

Ψυχῆς τὸ τριμερὲς, καθάραντες Πατέρες, ἀρετῶν τῇ Τριάδι, (1) ναοὶ τῆς ὑπερθέου, Τριάδος ἀνεδείχθητε.

Στίχ. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ.

Τύποι τῆς ἀρετῆς, ἀσκήσεως κανόνες, τῆς ἐγκρατείας στάθμαι, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ Ὁρει, Πατέρες ἐγνωρίσθητε.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἡ αἰνεσις αὐτοῦ.

Χάριν πάντες ἡμεῖς, ὑμῖν ὁμολογοῦμεν, Πατέρες Θεοφόροι, ὅτι πρὸς σωτηρίαν, τὴν τρίβον ὠδηγήσατε.

(1) Ἦτοι τὸ λογιστικὸν ἐκαθαρίσατε τῇ Προσευχῇ, τὸ θυμικόν, τῇ ἀγάπῃ καὶ τὸ ἐπιθυμητικόν τῇ ἐγκρατείᾳ, ὡς λέγει ὁ Θεοφόρος Μάξιμος.

Ω μακαρία πληθὺς τῶν ἐν τῷ Ὁρει Πατέρων, τίς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσεται; ὑμεῖς γὰρ τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην, Παῦλον τὸν Θηβαῖον, καὶ Ἀντώνιον τὸν μέγαν μνησάμενοι, ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ τῇ τοῦ Ἄθω ὑψίσθητε, τὸν σῶζοντα ὑμᾶς Θεὸν προσδεχόμενοι· ὑπὸ δὲ τῆς θείας χάριτος κινηθέντες, πολλαχοῦ τοῦ Ὁρους Μάνδρας ἱεράς συνεσχίσασθε, καὶ πλήθη μοναζόντων, ἐν σωτηρίοις νομαῖς διεθρέψατε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμᾶς τὴν ὑμετέραν Ποίμνην, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ῥυσθῆναι πρεσβεύσατε, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε. κτλ.

Τὰ Ἀπολυτίκια· τὸ Ἀναστάσιμον. τῶν Ὁσίων, καὶ Θεοτοκίον. (Ἀπερὸν ἐν τῷ τέλει τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ). Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Στιχολογοῦμεν τὸ, Μακάριος ἄνθρωπος. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχ. Ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'.

ἦχος Α'.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι Ὁ Ἅγιε Κύριε, ἢ παρὰ σχοῦ ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἰ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ Ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Εὐφράνθητε οὐρανοὶ σαλπίζατε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Ἐμμανουὴλ, τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν τῷ σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζῶν ὁ διδούς, θάνατον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδὰμ ἀναστήσας ὡς φιλόνηρωπος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σαυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ τὰ φέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες. Στήριξον ὀρθοδοξίαν τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν, τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι σταυρὸν κατεδέξω καὶ θάνατον Ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ τῶν ὁσίων Δ'. Ἦχος Δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Μοναστῶν τὰ συστήματα, καὶ Μιγάδων ἀθροίσθητε, καὶ λαμπρὰν πανήγυριν συγκροτήσατε· ἰδοὺ γὰρ πάντας ἐκάλεσαν, ἡμᾶς εἰς ἐστίαν, καὶ χαρὰν πνευματικὴν, οἱ ἐνταῦθα ἀσκήσαντες, πάντες Ὅσιοι, τὰς αὐτῶν ἀριστείας παραθέντες, καὶ τοὺς ἄθλους καὶ ἀγῶνας, οὓς ὑπὲρ φύσιν διήνυσαν.

Τῶν Ὀσίων τὸν σύλλογον, τὸν ἐν Ὄρει ἐκλάμψαντα, τούτῳ καὶ φωτίσαντα κτίσιν ἅπασαν· τοὺς περιβόλους ὑπάρχοντας, τοῦ Ἄθω καὶ εὐσμα, κρίνα ὄντως καὶ τερπνά· καὶ φυτὰ ἀγλαόκαρπα, καὶ ἀμάρναντα· ποταμούς τε χαρίτων ἀενάους, μοναζόντων αἱ χορεῖαι, χρεωστικῶς μακαρίσωμεν.

Οἱ ἐν σώματι ἄσαρκοι, καὶ Θεοῦ ὄντως ἄνθρωποι· οἱ τὸν Ἄθω ἅπαντα ἀγιάσαντες· πύργοι τοῦ Ὄρους οἱ πύρινοι, οἱ κύκλω ἰστάμενοι, μετὰ πόθου καὶ χαρᾶς, τῆς ἀγνῆς Θεομητορος, ὡς τεθέανται, ἐν ἐκστάσει καὶ θείᾳ ὀπτασίᾳ· οἱ σεπτοὶ ἡμῶν Πατέρες, υἱοπρεπῶς εὐφημήσθωσαν.

Τοὺς πολίτας τιμήσωμεν, οὐρανοῦ οὓς ἐθρέψατο, Ὄρος τὸ ἐπάνυμον ἀγιότητος· τοὺς Ἱεράρχας Ὀσίους τε, τοὺς ὁμολογήσαντας, καὶ τοὺς Μάρτυρας ὁμοῦ, ἐνωμένους τε ἅπαντας, ἀνωμένους τε· τοὺς ἐντεῦθεν σπαρέντας ὡς ἐκ κέντρου, εἰς τὸν κόσμον καὶ σωτήρας, πολλῶν ψυχῶν χρηματίσαντας.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὑπὲρ τὴν πολύαστρον σφαῖραν, ἡ νέα πανήγυρις τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ Πατέρων, τὰς διανοίας τῶν φιλεόρτων καταυγάζουσα· δεῦτε οὖν οἱ τοῦ Ὄρους Μονασταὶ καὶ Μιγάδες, ἁσματικοῖς ἐγκωμίοις, αὐτοὺς προσεΐπωμεν λέγοντες· χαίρετε, οἱ ἐν σαρκὶ τοὺς ἀσάρχους νικήσαντες δαίμονας, καὶ ἐπὶ γῆς τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον μιμησάμενοι· χαίρετε,

οἱ τοῦ Ἄθω πολιοῦχοι καὶ οἰκισταί, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου πρεσβευταὶ δυνατώτατοι· χαίρετε, οἱ μετὰ τὴν Θεοτόκον, ἡμέτεροι προστάται, καὶ παντοδαποὶ εὐεργέται καὶ ἔφοροι· πρεσθεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανὸς καὶ νὰς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασιλεῖον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς Παντοδύναμος.

Τὸ, φῶς ἰλαρόν. Τὸ προκείμεν. Ὁ Κύριος ἐθατίλευσε, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξόδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία συντριμμα· οἱ δὲ, εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδεύθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· αἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ, ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ,

καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταί, περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρως, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ· καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες· μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τοῦ ἁγίου τῆς Μονῆς.

Εἶτα τὰ παρόντα τῶν Ὀσίων. Ἦχος Α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ ὁ ἀγιώνυμος Ἄθως, ὁ νοητὸς τῆς Θεοτόκου καὶ ὠραῖος Παράδεισος· ἰδοὺ γὰρ ἐν ταῖς ὑπωρεΐαις σου, ἐξήνθησαν κρίνα ἀειθαλῆ καὶ πανεύουσμα· καὶ ἐν ταῖς κοιλάσι καὶ παραλίοις σου, δένδρα οὐρανομήκη καὶ εὐσκιόφυλλα ἀνεβλάστησαν, καρποὺς ἀθανάτους τοῦ Πνεύματος προβαλ-

λόμενα· ἡ τῶν Ὀσίων σου πάντων ἡγιασμένη, καὶ σὲ ἀγιάσασα σύναξις· ἡ νῦν προκειμένη εἰς ἔπαινον. Ὅθεν τοὺς ἐν σοὶ Μοναστάς καὶ Μιγάδας συναγαγὼν, χαρμολύτως ἐόρτασον, καὶ εὐχαρίστως τῇ Δεσποίνῃ καὶ ἐφόρῳ σου βόησον. Μεγαλύνω σε Θεοτόκε, τὴν μεγαλύνασάν με· καὶ ἀποδοῦσαν τοῖς τέκνοις μου, Πατέρας οὐρανόους· ὧν ταῖς πρεσβείαις διὰ βίου σκεπόμενα, τὸ παρὰ τοῦ Υἱοῦ σου κομίζονται μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οσοι Πατέρες οἱ ἐν τῷ Ὄρει τούτῳ τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας ἀνύσαντες· ὑμεῖς ἐκ νεότητος τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀράμενοι, δι' αὐτοῦ ὑμῖν ὁ κόσμος ἐσταύρωται, καὶ αὐτοὶ τῷ κόσμῳ· τὸ μὲν, αἰσθητῶς αὐτοῦ χωρισθέντες· τὸ δὲ, ἡ νοητῶς αὐτῷ νεκρωθέντες. Ὅθεν διπλὴν εἰδότες τὴν πράξιν τοῦ σταυροῦ, διπλὴν καὶ τὴν ἀνάβασιν πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατε, διὰ πράξεως καὶ θεωρίας, εἰς τὴν ἐνδεχομένην ἀνθρώποις ἐλάσαντες τελειότητα· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς συνδοξασθέντες Χριστῷ, ὡς καὶ συμπαθόντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τίς ἡ καινὴ αὐτῇ ἡ λαμπρὰ πανήγυρις; τί τὰ νεοκρότητα μέλη, τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀδόμενα; οἱ τοῦ Ὄρους Ὀσίοι πάντες, χρεωστικῶς σήμερον ἐορτάζονται· οὗτοι γὰρ τὸν ἀόικητον τοῦτον τόπον, Μοναῖς ἱεραῖς, καὶ διαφόροις σεμνεῖσι, οἰκήσιμον ἔδειξαν· καὶ τὰς διδασκαλίας καὶ τύπους αὐτῶν, ὡς φιλόπαιδες Πατέρες, ἡμῖν κληρονομίαν παρέδωκαν· φυλάξωμεν τοῖνυν, ἀδελφοί, ὡς φιλοπάτορες υἱοί, τὴν Πατρικὴν κληρονομίαν ἀπαρεγχείρητον· μὴ καταργήσωμεν τὸν τόπον ὡς ἡ ἄκαρπος συκῆ· ἀλλὰ τῶν Ἠγουμένων ἡμῶν ἀναθεωροῦντες, τὴν ἐκθασιν τῆς ἀνατροφῆς, μιμησώμεθα τὴν πίστιν καὶ τοὺς ἀγῶνας· ἵνα καὶ σὺν αὐτοῖς τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν.

Ὁ αὐτός.

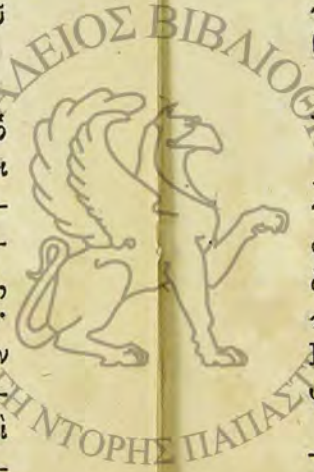
Πατέρες Θεόσοφοι, ὑμεῖς τὸν Μωσῆν καὶ τὸν Ἠλίαν, τῷ ἐρημικῷ τοῦ βίου ζηλώσαντες, εἰκότως καὶ τῆς κατ' ἐκείνους Θεοπτείας ἐτύχετε· τὸ γὰρ Ὄρος τοῦ Ἄθω, καθάπερ ἄλλο Σίναιον Ὄρος, καὶ Καρμῆλιον κατοικήσαντες, εἰς τὸν ὑπερφωτὸν γνόφον, καὶ τὴν λεπτὴν αὐραν τῆς ἐν Πνεύματι θεωρίας εἰσήλθετε, τὸ παχὺ νέφος διασχόντες τῆς ὕλης· καὶ δι' ἀγνω-

σίας καὶ ἀδελφείας, ἰδεῖν καὶ γινῶναι, τὸν ἀθεώρητον καὶ ἄγνωστον, ὡς δυνατόν ἀνθρώπῳ κατηξιώθητε· καὶ νῦν τῆς δι' ἐσώπτρων καὶ αἰνιγμάτων θεωρίας ὑπεραρθέντες, ἀμέσως τὴν ἐν μονάδι Τριάδα, καὶ ἐν Τριάδι Μονάδα, ὡς μοναδικοὶ καὶ τριαδικοὶ, ἐποπτεύετε, πρεσβεύοντες ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Τὴν τετράχορδον λύραν, τῶν τοῦ Ὁρους Πατέρων ἀνευφημήσωμεν, τὴν ἐξ Ὀσίων καὶ Ἱεραρχῶν, Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων συγκροτουμένην· τὰς γὰρ ἐντολάς τῷ φόβῳ τῶν ἀπειλῶν, ὡς δοῦλοι ἐτήρησαν· τῷ πόθῳ δὲ τῶν ἐπαγγελιῶν, ὡς μισθωτοὶ τὰς ἀρετὰς κατώρθωσαν· τῇ δὲ πρὸς Θεὸν ἀγάπῃ πυρποληθέντες, ὡς υἱοὶ κατὰ χάριν, τῷ Θεῷ εὐηρέστησαν. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, κληρονόμοι Θεοῦ, καὶ συγκληρονόμοι Χριστοῦ γενόμενοι, πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον τῶν ἐν τῷ Ἁθῷ Πατέρων, ὁ μελισσὼν τῶν τοῦ Ἁθῷ Μοναστῶν μακαρίσωμεν. Οὗτοι γὰρ ὡς ἀληθῶς διὰ πάντων τῶν μακαρισμῶν τοῦ Κυρίου διήλθον· πτωχεύσαντες γὰρ τῷ πνεύματι, ἐπλουτίστησαν· καὶ πρᾶ-

υῖνθέντες, τὴν γῆν τῶν πράξεων ἐκληρονόμησαν· πενήτησαντες, παρεκλήθησαν· πεινᾶσαντες τὴν δικαιοσύνην, ἐχορτάσθησαν· ἐλεήσαντες, ἡλεήθησαν· καθαροὶ γενόμενοι τῇ καρδίᾳ, τὸν Θεὸν ὡς δυνατόν ἐθεώρησαν· εἰρηνοποίησαντες, θείας ἡξιώθησαν υἱοθεσίας. Διωχθέντες δὲ καὶ βασανισθέντες, ὑπὲρ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀγαλλιώνται καὶ χαίρουσι, καὶ ἐκτε-
νωῶς πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεσι σὼν ἱκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα· μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· χαῖρε, Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον. Ἦχος α'.
Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθὼν ἡλευθερώθημεν· καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Εἰτα τῶν Ὁσίων. Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Ὁσίων Ἁθῶ πληθὺς, τῆς Βασιλίσσης, οὐρανοῦ ἡ παράταξις, ἡ πάσας ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ ἐξουσίας δεινὰς, συμμαχία θεία θριαμβεύσασα· οἱ σάρκα νεκρώσαντες, καὶ τὸ πνεῦμα ζωώσαντες· οἱ ἀεννάοις, τῶν δακρύων ἐκχύσει, κατασβέσαντες, παθημάτων τοὺς ἄνθρακας· χάριτος οἱ δεξάμενοι, τὴν θείαν ἐνέργειαν, καὶ φωτισμὸν ἐν καρδίᾳ, ἐνυποστάτως ἐκλάμποντα· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καυχῆσονται Ὅσοι ἐν δόξῃ, καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Χαίροις Ὁσίων Ἁθῶ πληθὺς, οἱ ἐκ τοῦ Ὁρους, ὡς φωστῆρες ἀνίσχοντες, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ταῖς τῶν χαρίτων βοαῖς, καὶ ἀρετῶν θείων καταυγάζοντες· ἀστέρες πολυφῶτοι, οἱ σαφῶς ἀναδείξαντες, τόνδε τὸν χῶρον, οὐρανὸν ἄλλον δευτέρου, καὶ μειώσαντες, τῶν δαιμόνων σκοτόμαιναν· ἄνθρωποι ἐπουράνιοι, ἐπίγειοι ἄγγελοι, σεπτὰί Μοναὶ τῆς Τριάδος, Πατὴρ Υἱὸς τε καὶ Πνεῦματος· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν· ἡ αἰνεσις αὐτοῦ ἐν Ἐκκλησίᾳ Ὁσίων.

Χαίροις Ὁσίων Ἁθῶ πληθὺς, τῶν ἀρετῶν τὰ ἱερά καταγώγια, οἱ οἶκοι τῆς πράξεώς τε, καὶ θεωρίας ὁμοῦ, ταπεινοφροσύνης τὰ κειμήλια· εὐχῆς ἐργαστήρια, ἀεινάου καὶ ἡδίστα, ἐν τῇ καρδίᾳ, Ἰησοῦ μελετήματα· τῆς πραότητος, τὰ τερπνὰ θησαυρίσματα· ἡλιοὶ διακρίσεως, πηγαὶ κατανώξεως, διπλῆς ἀγάπης ταμεῖα, τῆς πρὸς Θεὸν καὶ τὸν ἑγγιστά· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τοὺς ἀγῶνας ὑμῶν, Πατέρες μακάριοι; ἢ τίς ἀξίως ὑμνήσει, τὰς ἀριστείας τῆς ἐνταῦθα γενομένης ἡμῶν ἀσκήσεως; τοῦ νοὸς τὸ νηφάλιον; τὸ τῆς προσευχῆς ἀδιάλειπτον; τὸ ὑπὲρ ἀρετῆς ἐπίπονον τῆς συνειδήσεως μαρτύριον;

τὴν τῆξιν τοῦ σώματος ; τὰ κατὰ τῶν παθῶν γυμνάσια ; τὰς παννύχους στάσεις ; τὸ αἰετῶδες δάκρυον ; τοὺς ἐν κρυφῇ κρεμαστῆρας ; (1) τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος ; τὰ κατὰ τῶν δαιμόνων τρόπαια ; καὶ τῶν χαρισμάτων τὸν ὄρμαθόν ; καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὴν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ὁμοῦ καὶ ὀρθοδοξίας, πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ κακοδόξους, μέχρις αἵματος καὶ θανάτου ἀντικατάστασιν ; δι' ὧν παρὰ Χριστοῦ, ὡς νικηταὶ στεφανωθέντες ἀοίδιμοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν λαμπρὰν ὑμῶν πανήγυριν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σὰρξ, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν ἱκετῶν παρὰ κλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον· ἦχος α΄.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸν ἄχρατόν σου Σῶμα, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ, δωροῦμενος τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν. Διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων σοι Ζωοδότα. Δόξα τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ, δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα, τῶν Ὁσίων. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τοὺς τοῦ Ἁθῶ Πατέρας, καὶ Ἀγγέλους ἐν σώματι, Ὁμολογητὰς καὶ Ὁσίους, Ἱεράρχας καὶ Μάρτυρας, τιμῶμεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, μιμούμενοι αὐτῶν τὰς ἀρετὰς, ἡ τοῦ Ὁρους πληθὺς πᾶσα τῶν Μοναστῶν, κραυγάζοντες ὁμοφώνως. Δόξα τῷ στεφανώσαντι ὑμᾶς· δόξα τῷ ἀγιάσαντι· δόξα τῷ ἐν κινδύνοις ἡμῶν προστάτας δείξαντι.

(1) Κρεμαστῆρες ἐν κρυφῇ ἦτον σχοινία ἄνωθεν κρεμασμένα εἰς τόπον κρυπτόν, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἀκουμπίζοντες ὀλίγον τὰς χεῖράς των οἱ Ὅσιοι, ὅταν ἱστάμενοι ἡγρούνην καὶ προσήχοντο, ἐκ τούτου ἐλάμβανον ὀλίγην ἄνεσιν, καὶ ἐξεκουράζοντο ἀπὸ τὴν συντονίαν τῆς παννύχου στάσεως καὶ ἀγρυπνίας καὶ προσευχῆς· καθὼς τοῦτο δείκνυται ἐκ τοῦ βίου Μελετίου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ὃν συνέγραψεν ὁ Φιλαδελφείας Μακάριος ὁ Χρυσοκέφαλος· οὐ μόνον δὲ διὰ τοῦτο ἐκρεμῶντο τὰ σχοινία ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἵνα οἱ τρισμακάριοι ἐκεῖνοι εὐκόλως μὴ κοιμῶνται· ἐὰν δὲ ἐτύχαινε νὰ τοὺς ἀρπάσῃ ὁ ὕπνος, εὐκόλως νὰ ἐξυπνώσῃ καὶ οὕτω νὰ ταλαιπωρῶσι τὸν ἑαυτὸν των.

δειχθέντα θεῖον Γρηγόριον, τὸν Παλαμᾶν ἀνυμνῶ, τῶν Θεολόγων ἀπάντων, τὴν ὀρθὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ἐπισφράγισμα.

Γρηγορίους τε δύο, ἀνευφημεῖν δίκαιον, τοὺς ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Λαύρας λαμπρῶς βιώσαντας· καὶ τὸν συνώνυμον, αὐτοῖς Γρηγόριον ἄλλον, ὃς Μονὴν περίφημον ἰδίαν ἤγειρεν.

Ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου, Δαμνιανὸν ἤγειρε· καὶ ἡ Φιλοθέου δὲ πάλιν ἄλλον ἐδλάστησεν, ὁσιομάρτυρα, Δαμνιανὸν καὶ σὺν τούτῳ, τὸν θεῖον Δομέτιον, οὗς μακαρίζωμεν.

Διονύσιον μέλπω, τὸν θαυμαστὸν ὅσιον, τῆς τοῦ βαπτιστοῦ Ἰωάννου Μονῆς δομήτορα, καὶ τὸν Δομέτιον Διονυσίου τὸν φίλον, πνεύματος χαρίσμασιν ἀγλαϊζόμενον.

Διονύσιος ἄλλος, Ἰεραριτῶν βλάστημα· καὶ Δάμασκηνός τὸ τῆς Λαύρας θεῖον καλλώπισμα· νῦν μακαρίζονται, ὅτι διπλοῦς τοὺς στεφάνους, μαρτυρίου ἔλαβον καὶ τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Σὺ ὑπέσχου Παρθένε, προπολεμεῖν πάντοτε, πάντων τῶν ἐν τῷ-δε τῷ Ὁρει ἀράντων πόλεμον, πρὸς τὸν πολέμιον, τὸν τῆς βροτοῦς πολεμοῦντα. Ὁθεν πλήρου, Δέσποινα, τὴν σὴν ὑπόσχεσιν.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κοντάκιον, τὸ Ἀναστάσιμον· Ὅταν ἔλθῃς.

Ἐξανέστης ὡς Θεὸς ἐκ τοῦ τάφου ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, καὶ ἡ φύσις τῶν βροτῶν ὡς Θεὸν σε ἀνύμνησε, καὶ θάνατος ἠφάνισται, καὶ ὁ Ἀδὰμ χορεύει Δέσποτα, καὶ ἡ Εὐὰ νῦν ἐκ τῶν δεσμῶν λυτρουμένη, χαῖρε κράζουσα. Σὺ εἰ ὁ πᾶσι παρέχων, Χριστέ, τὴν Ἀνάστασιν.

Καὶ Κάθισμα τῶν Ὁσίων· ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν ὁμοῦ, πᾶσαι ἀγγέλων στρατιαί, τὴν ἀνδρίαν τῆς ψυχῆς, καὶ τὰ παλαιίσματα ὑμῶν, τὰ ὑπὲρ φύσιν Πατέρες σημειοφόροι· πῶς σῶμα ὑλικὸν περικείμενοι, ἀσάρκους δυσμενεῖς ἐνίκησατε ! καὶ εὐχαρίστως ὕμνον τῷ Κυρίῳ, τὸν ἐπινίκιον ἔμελπον. Δόξα σοι δόξα, τῷ δυναμοῦντι, τὴν θνητὴν βροτῶν φύσιν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Καταπλήττει πάντα νοῦν, φιλανθρωπία ἡ πολλή, σοῦ Θεό-παις Μαριάμ, ἣν ἐνεδείξω ἐξ ἀρχῆς, περὶ τὸ τάγμα τῶν ὧδε ἐνασκειμένων, ἀπάσης ἐκ τῆς γῆς ἀπολέξασα, τὸ κάλλιστον ὁμοῦ τε καὶ μέγιστον, Ὁρος καὶ τοῦτο ὡς οἰκεῖον, τοῖς Μοναχοῖς

προσκληρώσασα· μεγάλη ὄντως, ἡ εἰς ἡμᾶς σου, πρόνοια Θεοτόκε!

ᾠδὴ δ'. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Ὁρος σε τῇ χάριτι τῇ θείᾳ κατάσκιον, προβλεπτικοῖς ὁ Ἀβραχάμ, κατανοήσας ὀφθαλμοῖς, ἐκ σοῦ ἐξελεύσεσθαι, τοῦ Ἰσραὴλ προανεφώνει τὸν Ἅγιον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Τροπάριον.

Τίς οὗτος Σωτὴρ ὁ ἐξ Ἐδὼμ ἀφικόμενος, στεφηφορῶν ἐξ ἀκανθῶν, πεφοινιγμένος τὴν στολὴν, ἐν ξύλῳ κρεμάμενος; Τοῦ Ἰσραὴλ ὑπάρχει οὗτος ὁ Ἅγιος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἰδετε λαὸς τῶν ἀπειθῶν, καὶ αἰσχύνθητε. Ὅν ὡς κακοῦργον γὰρ ἡμεῖς, ἀναρτηθῆναι ἐν σταυρῷ Πιλάτῳ ᾗτήσασθε φρενοβλαβῶς, θανάτου λύσας τὴν δύναμιν, θεοπρεπῶς ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Θεοτοκίον.

Εὐλον σε Παρθένε τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα· οὐ γὰρ τῆς βρώσεως καρπὸς θανατηφόρος τοῖς βροτοῖς, ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησεν, ἀλλὰ ζωῆς τῆς αἰδίου ἀπόλαυσις, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁρος σὲ τῇ χάριτι.

Ἄκουε θαυμάτων οὐρανὲ, ἐνωτίζου δὲ ἡ γῆ, ὅτι θυγάτηρ χοῦκοῦ τοῦ πεπτωκότος μὲν Ἀδάμ, Θεοῦ ἐχρημάτισε, τοῦ ἑαυτῆς Δημιουργοῦ τε λοχεύτρια, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἦμνοῦμεν τὸ μέγα, καὶ φρικτὸν σου μυστήριον. Ὑπερκοσμίους γὰρ λαθῶν, ταξιαρχίας ἐπὶ σέ, ὁ ὢν καταβέβηκεν, ὡς ὑετός, ὁ ἐπὶ πόκον, Πανύμνητε, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἅγιων ἀγία Θεοτόκε Πανύμνητε, ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν, καὶ σωτηρία τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν. ὁ Λυτρωτὴς καὶ Ζωοδότης καὶ Κύριος· ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Τῶν Ὁσίων. Σύ μου ἰσχύς Κύριε.

Ἦμνοις τιμῶ, τὸν προσεστώτα Εὐθύμιον, Βατοπαίδης, ὃς δεθεὶς ἀλύσει, κατεποντίσθη ἐν τῷ βυθῷ, ὡς ἐλέγξας πλάνην, λατινοφρόνων στερρότατα· καὶ στέφος μαρτυρίου, ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου, ἀμαράντινον ὄντως ἐδέξατο.

Συνανυμνῶ, καὶ ἄλλον θεῖον Εὐθύμιον, τῆς Ἰσθήρων Μονῆς τὸν Δομήτορα ὃς λειτουργῶν, ποτὲ τῷ Θεῷ, στύλος καθωράθη, τοῖς σὺν αὐτῷ ἡλιόμορφος, καὶ τῆς Δοχειαρίου, τὸν δομήτορα μέλπω, ἄλλον αὖθις Εὐθύμιον ὅσιον.

Ἀνευφημεῖν τὸν Θεοδόσιον ἄξιον, Φιλοθέου, Μονῆς τὸν ἡγού-

μενον· καὶ Θεοφάνην τὸν ἀσκητὴν, τῆς Δοχειαρίου, Μονῆς τὸ θεῖον καλώπισμα· καὶ τὸν Φιλαδελφείας, Θεόληπτον ὑψίνουν, τὰ σεπτὰ τῆς Τριάδος ἡδύσματα.

Τὸν Θεωνᾶν, πῶς παραβλέψω ἀγέραστον, τὸν λαμπτήρα Μονῆς Παντοκράτορος, καὶ Ἱεράρχην περιφανῆ, τῆς Θεσσαλονίκης; ἢ πῶς τὸν ὄντως Θεόφιλον, τὸν θεῖον μυροβλύτην, οὐ τιμήσω ἐν λόγοις, οὐ ὁσμὴ ὑπὲρ πάντα ἀρώματα.

Τῆς ἱερᾶς, Μονῆς Ἰσθήρων ὑμνεῖσθαι μοι, ὁ Δομήτωρ, Ἰωάννης ὁσιος· καὶ Ἰωάννης Λαύρας βλαστός· καὶ σὺν αὐτοῖς πάλιν, τὰ τῆς Ἰσθήρων βλαστήματα, Ἰάκωβος ὑψίνους, καὶ Ἰάκωβος ἄλλος, οἱ στερόροι τοῦ Χριστοῦ ὁσίοις. Θεοτοκ.

Ὡ τῆς πολλῆς, περὶ τὸ Ὅρος σου, Δέσποινα, προμνηθείας! σὺ γὰρ εἶπας ἔσεσθαι, τοῖς ἐνοικοῦσιν αὐτῷ καλῶς, τῶν πρακτέων πάντων, ἐρμηνευτὴς καὶ διδάσκαλος, τροφεὺς τε ἰατρός τε, ἱατροῖαν, ἣν βούλει, καὶ τροφήν ψυχῆς ἅμα καὶ σώματος.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

ᾠδὴ Ε'. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει τῆς σῆς περιουσίας Χριστέ, καὶ φαιδρύνας τῷ Σταυρῷ σου τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, τὰς καρδίας φωτίσον φωτὶ, τῆς σῆς θεογονίας, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε.

Τροπάριον.

Τὸν Ποιμένα τῶν προβάτων τὸν Μέγαν καὶ Κύριον, Ἰουδαῖοι διὰ ξύλου σταυροῦ ἐθανάτωσαν· ἀλλ' αὐτὸς ὡς πρόβατα νεκροὺς ἐν ἄδῃ τεθαμμένους κράτους θανάτου ἐρύσσατο.

Τῷ Σταυρῷ σου τὴν εἰρήνην εὐαγγελισάμενος, καὶ κηρύξας αἰχμαλώτοις, Σωτὴρ μου τὴν ἄφειν, τὸν κρατοῦντα ἡσχυνας Χριστέ, γυμνὸν ἡπορημένον δείξας τῇ θείᾳ ἐγέρσει σου.

Θεοτοκίον.

Τὰς αἰτήσεις τῶν πιστῶς αἰτουμένων Πανύμνητε, μὴ παρίδης, ἀλλὰ δέχου, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ Υἱῷ σου, Ἀχραντε Θεῷ τῷ μόνῳ εὐεργέτῃ· σὲ γὰρ προστάτιν κεκτήμεθα.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Εὐφραίνονται οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ὀρῶσαι σε ἀγάλλονται σὺν αὐτοῖς τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· τῷ γὰρ Τόκῳ ἡγῶνται τῷ σῷ, Παρθένε Θεοτόκε, ὃν ἐπαξίως δοξάζομεν.

Κινεῖσθωσαν πᾶσαι γλῶσσαι βροτεῖαι καὶ ἔννοιαι, πρὸς ἔ-

παινον τοῦ βροτῶν ἀληθῶς καλλωπίσματος· ἡ Παρθένης πάρεσι σαφῶς, δοξάζουσα τοὺς πίστει ταύτης ὑμνοῦντας τὰ θαύματα.

Δοξάζεται ὕμνος ἅπας σοφῶν καὶ ἐγκώμιον, τῇ Παρθένῳ καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ προσφερόμενος· τῆς γὰρ δόξης γέγονεν, αὐτῇ νὰς τῆς ὑπερθέου· ἦν ἐπαξίως δοξάζομεν.

Τῶν Ὁσίων. Ἰνα τί με ἀπώσω;

Ἰωάσαφ ὁσίῳ, τῆς Διονυσίου Μονῆς τῷ καυχίῳ, προσκομίζω ὕμνον, σὺν αὐτῷ δὲ τιμῶ Ἱερόθεον, τῆς Μονῆς Ἰθέρων, τὸ ἐγκαλλώπισμα καὶ κλέος, τὸν τοῖς πάλαι Ὁσίοις ἐφάμιλλον.

Πρεπωδέστατον ὄντως, Κάλιστον τὸν μέγαν ἐν ὕμνοις γεραίρεσθαι, τὸ σοφὸν ἐκεῖνο, καὶ θεόπνευστον ὄργανον χάριτος, καὶ τῆς τῶν Ἰθέρων, Μονῆς ἀγλαΐσμα καὶ κλέος, καὶ ποιμένων σεπτὸν Ἀρχιεπίμενα.

Ὁ ἐξαίρετος ὄρπηξ Μονῆς τοῦ Ζωγράφου, τιμάσθω ἐν ἄσμασιν, ὁ τὴν Θεοτόκον, κατιδὼν ὀφθαλμοῖς Κοσμάς ὁσιος. Καὶ Κοσμάς ὁ ἄλλος, ὁ Ἰσαπόστολος αἰνεῖσθω, Φιλοθέου Μονῆς τὸ ἀγλαΐσμα.

Ἐν Κυρίῳ ἀγάλλου καὶ σὺ Κουτλουμούσιον, ὅτι ἐξήνθησεν, ἐν τοῖς σοῖς Κελλίοις, ὁ Χριστοῦ ἱερεύς τε καὶ ὁσιος, Κυπριανὸς μάρτυς· σὺν τούτῳ δὲ ἀνευφημείσθω, ὁ ἐν Λαύρᾳ οἰκήσας Κωνσταντῖος.

Ἐπὶ τέχνῳις ὡς Μήτηρ, ἡ Διονυσίου Μονὴ ἐπευφραίνεται, τῷ σεπτῷ ὁσίῳ, Μακαρίῳ Χριστοῦ νεομάρτυρι, καὶ τῷ Λεοντίῳ, τῷ ἐκ τοῦ τάφου παραδόξως, ἀναβλύσαντι μῦρα πανεύουσμα.

Θεοτοκίον.

Τίς οὐ χαίρει ἀκούων; τίς ἐπαγγελίαις ταῖς σαῖς οὐκ ἐφῆδεται; σὺ γὰρ ἔφης Κόρη, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ σου συστήσεσθαι, τοὺς καλῶς ἐνταῦθα, τὸ ζῆν τελέσαντας συγγνώμην, τῶν πταισμάτων αὐτῶν ἐξαίτίσασα.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥδὴ 5'. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄδυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ρυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν. Σὺ γὰρ ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων καὶ ἀπανόρθωσις.

Τροπάριον.

Τῷ πταισίματι τοῦ Πρωτοπλάστου Κύριε, δεινῶς ἐτραυματί-

σθημεν· τῷ δὲ μῶλωπι ἰάθημεν τῷ σῷ, ὃ ὑπὲρ ἡμῶν ἐτραυματίσθης, Χριστέ. Σὺ γὰρ ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Ἀνήγαγες ἡμᾶς ἐξ ἄδου Κύριε, τὸ κῆτος χειρωσάμενος, τὸ παμφύγον Παντοδύναμε, τῷ σῷ κράτει καθελὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν. Σὺ γὰρ ζωὴ καὶ φῶς ὑπάρχεις, καὶ ἡ Ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, τοῦ γένους οἱ Προπάτορες, τὴν Ἐδὲμ ἀπολαύοντες διὰ σοῦ, ἣν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν. Σὺ γὰρ Ἀγνή, καὶ πρὸ τοῦ τόκου, καὶ μετὰ γέννησιν.

Τῆς Θεοτόκου. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Παρίστανται δουλοπρεπῶς τῷ Τόκῳ σου, αἱ Τάξεις αἱ Οὐράνιαι, ἐκπληττόμεναι ἀξίως τὸ τῆς σῆς ἀσπόρου λοχείας Ἀειπάρθενε. Σὺ γὰρ Ἀγνή, καὶ πρὸ τοῦ Τόκου, καὶ μετὰ γέννησιν.

Σεσάρκωται ὁ πρὶν ὑπάρχων ἄσαρκος, ὁ Λόγος ἐκ σοῦ Πάναγνε, ὁ τὰ σύμπαντα βουλήματι ποιῶν, ὁ τῶν Ἀσωμάτων τὰ στρατεύματα, παραγαγὼν ἐκ τοῦ μὴ ὄντως ὡς Παντοδύναμος.

Νενέκρωται ἐχθρὸς τῷ ζωφόρῳ σου, καρπῷ Θεοχαρίτω, καὶ πεπάτῃται ὁ ἄδης προφανῶς, καὶ οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθημεν. Διὸ βοῶ. Τὰ πάθη λύσον τῆς καρδιάς μου.

Τῶν Ὁσίων. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ,

Τῆς Λαύρας τὸ ἱερόν, θρέμμα τιμήσωμεν ἄσμασι, τὸν ἄσαρκον ἐν σαρκί, Θεοφόρον Μάξιμον, τὸν ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, πλουσίαν τὴν χάριν, προφητείας εἰσδεξάμενον.

Βατοπαιδίου Μονῆς, γεραίρω θεία βλαστήματα, Νεόφυτον τὸν κλεινόν, ὅτι φωνῆς ἤκουσε, τῆς Ἀγνῆς Θεόπαιδος, καὶ τὸν ἐν Ὁσίοις, διαλάμποντα Νικόδημον.

Διονυσίου Μονῆς, τὸ ἔσοχον ἐγκαλλώπισμα, ὑμνεῖσθω χρεωστικῶς, Νήφων ὁ θαυμάσιος, Κωνσταντινουπόλεως, ποιμὴν χρηματίσας, καὶ Ὁσίων ἀκροθίνιον.

Εὐφραίνου σεπτὴ Μονή, Δοχειαρίου πλουτίσασα, Δομήτορα εὐκλεῆ, τὸν σοφὸν Νεόφυτον, τὸν ἀναδαστήσαντα, ἀρετὰς παντοίας, ὥσπερ δένδρον ἀγλαόκαρπον.

Ἡ σκήτη τῶν Καρεῶν, ἀγάλλου ἐν θείῳ Πνεύματι, ἀνθήσασα καὶ αὐτὴ, τὸν κλεινὸν Νεκτάριον, νέκταρ τὸ γλυκύτατον, ἀρετῆς ἀπάσης, καὶ Ὁσίων τὸν ἐφάμιλλον. Θεοτοκίον.

Τὴν συμμαχίαν τὴν σὴν, Θεογεννῆτορ δραξάμενοι, ὡς πανο-

πλίαν στερρᾶν, οἱ τοῦ Ὁρους Ὅσιοι, ἅπασαν κατέρραξαν, στρατιὰν δαιμόνων, καὶ βραβεῖα νίκης ἔλαβον.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον, ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς οὐρανῶσαντας τὸ Ὄρος Πατέρας, καὶ ὑποδείξαντες ἐν τούτῳ τὸν βίον, Ἀγγέλων πολιτεύεσθαι, καὶ πλήθη μοναχῶν, ἐν αὐτῷ συνάξαντας, ἀνευφημήσωμεν πάντες, πρὸς αὐτοὺς κραυγάζοντες, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ ἐπηρείας ρύσασθε ἡμᾶς, πληθὺς Ὀσίων τοῦ Ἀθω τοῦ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς καλὴ ὑπάρχει ἡ ἔνωσις ὑμῶν Πατέρες Θεόσοφοι! ὡς τερπνὴ καὶ ἡδίστη, ἡ κοινὴ αὐτῇ ὑμῶν ἐορτῇ, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τῷ Ὄρει τούτῳ ἐκλάμπαντες ἅγιοι, ἐνώνυμοί τε ὁμοῦ καὶ ἀνώνυμοι, κοινῆς τῆς εὐφημίας, οἷα κατὰ πνεῦμα ἀδελφοί, ἀπολαύετε! ὡς μῦρον τὸ χεόμενον ἐπὶ κεφαλῇς Ἀαρών, καὶ καταβαῖνον ἐπὶ τὸν πώγωνα, καὶ ὡς δρόσος ἡ ἀερμόνειος. Ἐδεῖ γὰρ ἔδει τοὺς ἐν ἐνὶ τόπῳ τῷ Κυρίῳ εὐαρεστήσαντας, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ συνεορτάζεσθαι. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ Ἀθῷ μονασταὶ καὶ μιγάδες, εἰς ἐν συνεληθόντες, χρεωστικῶς ὑμᾶς μακαρίζομεν· οἱ νέοι τοὺς παλαιούς· οἱ υἱοί, τοὺς πατέρας· καὶ οἱ ἐναγεῖς τοὺς ἀγίους· συμφώνως ἀναδοῶντες· τόνδε τὸν χῶρον, ὃν εἰς κατοικίαν ἑαυτοῖς ἡρετίσασθε, παντὸς κακοῦ ἀνώτερον διασώζετε· πληθὺς Ὀσίων, τοῦ Ἀθω τοῦ καύχημα.

Τῇ Δευτέρᾳ Κυριακῇ τοῦ Ματθαίου τὴν μνήμην ἐορτάζομεν πάντων τῶν Ὀσίων Πατέρων, τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθω λαμπρῶν.

Στίχοι εἰς τὸ Ὄρος, καὶ εἰς τοὺς ἐν τῷ Ὄρει Πατέρας.

- » Ὄρει παρῆλθε πάντα, τοῦ Ἀθω Ὄρος.
- » Εὐρωπαϊκῆς γῆς, τῇ ἁγιωνυμίᾳ.
- » Ἡνθησεν ἄνθη, ἀνθεοτρεφῆς Ἀθως,
- » Ὄντως νοητὰ, τοὺς δε θείους Πατέρας.
- » Χορὸν Θεοῦδῃ, τῶν ἐν Ἀθῷ Πατέρων,
- » Χορὸς γεραίρει, τῶν Μοναστῶν τοῦ Ἀθω.
- » Πληθὺς Ἀθωνιάς, ἀμφὶ Θόωκον στήκε Θεοῖο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Σὲ νοητὴν, Θεοτόκε κάμνον, κατανοοῦμεν οἱ πιστοί· ὡς γὰρ

παῖδας ἔσωσε τρεῖς ὁ ὑπερυψούμενος, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ γαστρὶ σου ἀνέπλασεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάριον.

Ἐφριξε Γῆ, ἀπεστράφη ἥλιος, καὶ συνεσκότασε τὸ φῶς, διερράγη τὸ τοῦ Ναοῦ θεῖον καταπέτασμα, πέτραι δὲ ἐσχίσθησαν· διὰ σταυροῦ γὰρ ἦρται ὁ Δίκαιος, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Σὺ γεγωνὸς ὡσεὶ ἀδοθήητος, καὶ τραυματίας ἐν νεκροῖς, ἐκουσίως τὸ καθ' ἡμᾶς, ὁ ὑπερυψούμενος πάντας ἡλευθέρωσας, καὶ κραταιᾷ χειρὶ συνανέστησας, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκ.

Χαῖρε πηγῇ, ἀειζώου νάματος. Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς. Χαῖρε τεῖχος τῶν πιστῶν. Χαῖρε ἀπειρόγαμε. Χαῖρε ἡ παγκόσμιος χαρὰ, δι' ἧς ἡμῖν ἐξανέτειλεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τῆς Θεοτόκου. Σὲ νοητὴν.

Σὲ Ἰακώβ, Θεοτόκε κλίμακα, προφητικῶς κατανοεῖ· διὰ σοῦ γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ὑπερυψούμενος, ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις τε συνανεστράφη ὡς ἡδόκησεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Χαῖρε σεμνῇ, τοῦ Ἀδάμ τὸ κώδιον· ἐκ σοῦ προῆλθεν ὁ Ποιμὴν, ἐνδυσάμενος ἀληθῶς, ὁ ὑπερυψούμενος ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀκατάληπτον, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Νέος Ἀδάμ ἐξ ἁγνῶν αἱμάτων σου, ὁ προαιώνιος Θεὸς ἐχηρημάτισεν ἀληθῶς, ὃν περ νῦν ἰκέτευε, τὸν παλαιωθέντα με, ἀνακαινίσαι κραυγάζοντα· ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων Θεὸς, καὶ ὑπερένδοξος.

Τῶν Ὀσίων. Παιδὲς Ἑβραίων.

Εἰς τῶν ἁγίων τῶν ἐν Ἀθῷ, ἀναδέδεικται, Νήφων ὁ Θεοφόρος, ὁ πτηνῶν βίον ζῶν, ἐν τοῖς ὀρίοις Λαύρας, καὶ προφητείας χάρισμα, ἐκ Θεοῦ εἰσδεδεγμένος.

Νεῖλος ὁ Λαύρας μυροβλύτης, καὶ Νικόδημος, Κουσοκαλύβης ἄνθος, ὁ Χριστῷ ποθητός, ὑπάρχων νεομάρτυς, μελωδικοῖς ἐν ᾠσμασιν, ἐπαινείσθωσαν ἀξίως.

Πῶς δὲ τὸν θεῖον Νικηφόρον, ἐξωθήσωμεν; χοροῦ τοῦ τῶν

Ὅσιον; ὃς ἡσύχως βιών, ἐν τοῖς ἐρημοτέροις, χωρίοις τῶν τοῦ Πνεύματος, ἡξιώθη χαρισμάτων.

Παῦλος ὁ δὺν Μονῶν κτίτωρ, Γεωργίου τε καὶ τῆς Ξηροποτάμου, ἀσκητῶν καλλονή, ὁ λάμπας ἐν τῷ τέλει, καθάπερ ἄλλος ἥλιος, ἐν ὥδαϊς μεγαλυνέσθω.

Ὑμνον προσάδω Παχωμίω, νεομάρτυρι, Χριστοῦ τῷ στερέ-
ροτάτῳ, τῷ ἐνθέῳ βλαστῷ, Καυσοκαλύβης ὄντι, τῷ δεξαμένῳ
στέφανον, τὸν διπλοῦν, παρὰ Κυρίου. Θεοτοκ.

Δέσποινα κόσμου σὺ ὑπάρχεις, Ἀειπάρθενε, κατ' ἐξοχὴν δὲ
πέλεις, Ὅρους τούτου Ἀγνή, Δέσποινα, καὶ προστάτις, ἐκ
πάσης αὐτὸ σώζουσα, ἐπηρείας τε καὶ βλάβης.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥδὴ Ἡ. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ τῷ κάλλει τῆς
εὐσεβείας, καθαρώτερον, χρυσοῦ ἀπέστιλθον λέγοντες. Εὐλο-
γεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάριον.

Ὁ βουλήσει ἅπαντα ποιῶν, ὁ καὶ μετασκευάζων, ἐκτρέπων
σκιὰν θανάτου εἰς αἰώνιον ζωὴν τῷ πάθει σου Λόγε Θεοῦ. Σε
ἀπαύστως πάντα τὰ ἔργα, ὡς Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦ-
μεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ καθεῖλες σύντριμμα Χριστέ, καὶ τὴν ταλαιπωρίαν ἐν πύ-
λαις, καὶ ὀχυρώμασι τοῦ ἄδου, ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.
Σε ἀπαύστως πάντα τὰ ἔργα, ὡς Κύριον ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυ-
ψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀσπόρως καὶ ὑπερυψῶς, ἐξ ἀστραπῆς τῆς θείας τεκοῦ-
σαν τὸν Μαργαρίτην, τὸν πολύτιμον Χριστὸν, ὑμνήσωμεν λέ-
γοντες. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ.

Τὴν παστάδα τὴν φωτεινὴν, ἐξ ἧς ὁ τῶν ἀπάντων Δεσπό-
της, ὡς περ νυμφίος προεληλύθε Χριστὸς, ὑμνήσωμεν ἅπαντες
ἐκβοῶντες. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαῖρε θρόνε ἐνδοξε Θεοῦ, πιστῶν χαῖρε τὸ τεῖχος, δι' ἧς
φῶς τοῖς ἐν σκότει, ἐξανέτειλε Χριστὸς τοῖς σὲ μακαρίζουσι,
καὶ βοῶσι. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
περυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σωτηρίας αἴτιον ἡμῖν, τὸν Κύριον τεκοῦσα, ἰκέτευε ὑπὲρ
πάντων τῶν βοῶντων ἐκτενῶς, Παρθένε Πανύμνητε. Εὐλογεῖτε
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ὁσίων. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἦσυχαστῶν ὁ πρῶτιστος, τῶν τοῦ Ὁρους γεραίρεται, Πέ-
τρος ὁ ἐν Ἀθῶν, ζήσας ζωὴν αἴδιον. ὁ τρέψας ἐν σώματι, τοὺς
ἀσωμάτους δαίμονας. ὁ γυμνὸς ἀεὶ, τὸν βίον ὅλον διάγων. καὶ
Πνεύματος ἀγίου, δωρεῶν τῶν ἐνθέων, ἀξιώθεις πλουσίως, πρέσ-
βείαις τῆς Παναγνῆς.

Τὸν Ῥωμανὸν τὸν ἐνδοξον, ἀσκητῶν σεμνολόγημα, καὶ νεο-
μάρτύρων, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἥδυσμα, τιμήσωμεν ἄσμασιν, ὃν
Λαύρας ἀνεβλάστησε Σκήτη ἡ σεπτὴ, Καυσοκαλύβης ὡς ῥό-
δον, καὶ μαθητὴν οἰκεῖον, ὁ Ἀκάκιος ἔσχεν, ὁ νέος ἐν τοῖς χρό-
νοῖς, καὶ παλαιὸς ἀσκήσει.

Σάββας ἀνευφημείσθω μοι, Ἱεράρχης ὁ ἐνθεος, ὁ παρὰ Χρι-
στοῦ, θαυμάτων λαβὼν δύναμιν. ὁ Σέρβων βασιλεῖον, φωτίσας
ὡς περ ἥλιος, σὺν τῷ Συμεὼν, πατρὶ αὐτοῦ κατὰ σάρκα, υἱὸν δὲ
κατὰ Πνεῦμα, τῷ ἐκβλύσαντι μῦρα, Μονῆς Χιλιανταρίου, Δο-
μήτορες οἱ θεοὶ.

Τῆς Φιλοθέου ἄριστα, Συμεὼν ἡγησάμενον. καὶ τὸν μυροβλύ-
την, Σίμωνά τιμήσωμεν, τὸν Πέτρας δειμάμενον, Μονὴν τὴν
ὑψιδάμονα, διὰ τῆς ὁμφῆς, τοῦ οὐρανοῦ ἀστέρος. τὸν δύναμιν
θαυμάτων ἐκ Θεοῦ εἰληφότα, καὶ κατὰ ἀκαθάρτων, πνευμά-
των ἐξουσίαν.

Σκίρτα καὶ πάλιν χόρευε, ἡ σεπτὴ Μονὴ ἅπασα, τοῦ Διονυ-
σίου, ἡ ἀναβλαστήσασα, τὸν θεῖον Φιλόθεον, τῶν ἀσκητῶν ἀ-
γλαΐσμα. ὃν ἐκ φυλακῆς, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἐρρύσατο καὶ πά-
σης, ἐπηρείας δαιμόνων, καὶ οὐ ἡ θεία Κάρα, ὡς ἄσρον λαμπρὸν
ᾤφθη. Θεοτοκίον.

Ἐφ' ὑψηλοῦ τοῦ βήματος, καὶ λαμπροῦ θρόνου Δέσποινα,
ᾤφθης κατημένη, ὅλη ἐξαστράπτουσα, καὶ κύκλῳ σου ἵσταντο,

χοροὶ ἀζύγων ἄμετροι, ἐν μεσημβρινοῖς ἀκρωτηρίοις τοῦ ἙΑθω, καὶ τοῦ Ὁρους κυκλόθεν, ὥσπερ πύρινοι πύργοι, ἐφάνιντο τυποῦντες, τοὺς νῦν εὐφημουμένους.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἠδὴ θ'. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασθέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Τροπάριον.

Ὡς πῶς λαὸς ὁ ἄνομος, ὁ ἀπειθὴς καὶ πονηρὰ βουλευσάμενος, τὸν ἀλάστορα καὶ ἀσεβῆ ἐδικαίωσε, τὸν δὲ δίκαιον ξύλῳ κατέκρινε, τὸν Κύριον τῆς δόξης! ὃν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Σῶτερ ὁ ἄμνος ὁ ἁμώμος, ὁ τὴν τοῦ κόσμου ἁμαρτίαν ἀράμενος, σὲ δοξάζομεν τὸν ἀναστάντα τριήμερον, σὺν Πατρὶ τε, καὶ τῷ θείῳ σου Πνεύματι, καὶ Κύριον τῆς δόξης Θεολογοῦντες μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Σῶσον τὸν λαόν σου Κύριε, ὃν περ ἐκτίσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι κατ' ἐχθρῶν ἰσχὺν τῷ Βασιλεῖ χαριζόμενος, καὶ ταῖς σαῖς Ἐκκλησίαις Φιλάνθρωπε, βραβεύων τὴν εἰρήνην, τῆς Θεοτόκου ταῖς ἐντευξέσιν.

Τῆς Θεοτόκου. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ῥίζης ἐκ Δαβὶδ ἐβλάστησας, προφητικῶς Παρθένη τοῦ Θεοπάτορος. Ἀλλὰ καὶ Δαβὶδ ὡς ἀληθῶς σὺ ἐδόξασας, ὡς τεκοῦσα τὸν προφητευόμενον τὸν Κύριον τῆς δόξης, ὃν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Ἄπας ἐγκωμίων Πάναγνε, νόμος ἡττάται τῷ μεγέθει τῆς δόξης σου· ἀλλὰ Δέσποινα, παρ' ἱκετῶν ἀναξίων σου, ἐξ εὐνοίας δέ σοι προσφερόμενον, προσδέχου Θεοτόκε, μετ' εὐμενείας τὸ ἐφύμνιον.

Ὡς τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! Σὺ γὰρ Παρθένη μόνη, ὑπὲρ τὸν ἥλιον πᾶσι δέδωκας, κατανοεῖν τὸ καινότατον θαῦμα Πάναγνε, τῆς σῆς γεννήσεως, τὸ τῆς ἀκαταλήπτου. Διό σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Τῶν ὁσίων. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἀγάλλου Βατοπαίδου σεπτῇ Μονῇ, ἡ Ὁσίους πλουτήσασα δώδεκα, καὶ ἀθλητὰς, οἵτινες διήλεγξαν ἀνδρικῶς, κακοδοξίαν

ἅπασαν τῶν λατινοφρόνων καὶ δυσσεβῶν, ὑφ' ὧν παραδοθέντες, ἀγχόνῃς τῷ θανάτῳ, διπλοῦς στεφάνους ἐκομίσαντο.

Εὐφραίνου ἡ Ἰδίων θεία Μονή, ὅτι ὅλην πληθὺν προσεήνοχας, τῷ Ἰησοῦ, Ὁσιομαρτύρων ἀπὸ τῶν σῶν, τέκνων διὰ τῆς ὕδατος, πνιγμονῆς ὡς ἄνακτα Μιχαήλ, καὶ Βέκκον πατριάρχην, τοὺς λατινοφρονούντας, ἀνδρειοφρόνως ἀπελέγξασαν.

Παιάνιζε καὶ χαῖρε καὶ σὺ Μονή, ἡ Ζωγράφου Κυρίῳ προσάξασα, τοὺς σοὺς υἱοὺς, τέσσαρας καὶ εἴκοσι τῷ ποσῷ, θείου Ὁσιομάρτυρας, ὡς ὀλοκαυτώματα ἱερὰ, πυρὶ τελειωθέντας, ὡς ἀνδρικῶς τὴν πλάνην, λατινοφρόνων θριαμβεύσαντας.

Καὶ σὺ δὲ σεπτῇ Σκήτῃ τῶν Καρεῶν, ἵνα τί οὐ χορεύεις καὶ γάννυσαι; καὶ γὰρ καὶ σὺ, τέκνα σου προσήνεγκας τῷ Χριστῷ, στεφάνους Ὁσιομάρτυρας, εἴφει ἐκτμηθέντας τὰς κεφαλὰς, ὡς ὑπερασπισθέντας, τῆς τῶν Πατέρων δόξης, καὶ τὴν λατίνων στηλιτεύσαντας.

Τριαδικόν.

Προσδέχου Παναγία Τριάς σεπτῇ, οὗς τὸ Ὁρος τοῦ ἙΑθω προσφέρει σοι, ὡς ἀπαρχὰς, καὶ ὡς θυμιάματα ἐκλεκτὰ, πάντας τοὺς ἀγιάσαντας, πρότερον καὶ ὕστερον ἐν αὐτῷ, γνωσούς τε καὶ ἀγνώστους, καὶ ταῖς πρεσβείαις τούτων, ἐκ πάσης βλάβης αὐτὸ φύλαττε.

Θεοτοκίον.

Ὡς δὲ σοὶ εὐχαρίστους πάντες ἡμεῖς, οἱ τὸ Ὁρος οἰκοῦντες προσφερόμεν, Μήτηρ Θεοῦ, ὅτι διασώζεις ἡμᾶς ἀεὶ, ἐκ πάσης περιστάσεως· τρέφεις τε καὶ θάλπεις καὶ προνοεῖς. Ἀλλὰ δεόμεθα σου, ἡ θεία Βασιλεία, μετὰ τὸ τέλος καταξίωσον.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ.

Τὸν λίθον θεωρήσασαι, ἀποκεκλισμένον, αἱ Μυροφόροι ἔχαιρον· εἶδον γὰρ νεανίσκον, καθήμενον ἐν τῷ τάφῳ, καὶ αὐτὸς ταύταις ἔφη. Ἰδοὺ Χριστὸς ἐγήγερται· εἴπατε σὺν τῷ Πέτρῳ τοῖς Μαθηταῖς. Ἐν τῷ ὄρει φθάσατε Γαλιλαίας, ἐκεῖ ἡμῖν ὀφθήσεται, ὡς προεῖπε τοῖς φίλοις.

Καὶ τῶν Ὁσίων. Πρὸς τὸ, Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγάλλου τὸ Ἐπώνυμον, Ὁρος τῆς ἀγιότητος, τοὺς πολιούχους σου βλέπον, καὶ Θεοφόρους Πατέρας, συνειλεγμέ-

νους ἅπαντας, καὶ τιμωμένους σήμερον, καὶ ἑορτὴν χαρμόσυνον, μετὰ τῶν σὼν οἰκητόρων, κρότει τὴν σύναξιν τούτων.

Θεοτακίον ὁμοιον.

Αγάλλου Ἀειπάρθενε, τὴν πρόρρησίν σου βλέπουσα, πεπληρωμένην ὡς ἔσται, ἅγιον τοῦτο τὸ Ὄρος· ὁ γὰρ Πατέρων Σύλλογος, οὗς σήμερον γεραίρομεν, φανείς ἐν τούτῳ ἁγίος, διὰ τῶν ἔργων σφραγίζει, τὴν προφητείαν σου Κόρη.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ,

Ἰστῶμεν στίχ. ή. ζ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'.

Καὶ τῶν Ὁσίων δ'.

Ἀναστάσιμα. Ἦχος Α'.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριο Πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος Παντοδύναμος.

Ο τὸν Ἀδὴν σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς, ἐκ καθαροῦ καρδίας, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν Θεοπρεπῇ σου συγκατάθεσιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐκ παστάδος προεληθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον. Κύριε δόξα σοι.

ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ,

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν τῶν ἐν Ἀθῶ Πατέρων, σεπτὴν ὁμήγυριν, οἱ ἐν τῷ Ἀθῷ πάντες, εὐφημίσωμεν ὕμνοις, τοὺς φίλους τῆς Παρθένου καὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐρασμίους θεράποντας, τοὺς ἡμετέρους προστάτας καὶ πρεσβευτάς, ἀενάους πρὸς τὸν Κύριον.

Επὶ τοῦ Ὄρους τοῦ Ἀθῶ, Πατέρες Ὅσοι, σωματικῶς ἐστῶτες, τὴν διάνοιαν ὄλην, ὑψώσατε εἰς ὄρη τὰ νοητὰ, καὶ αἰώνια ἅγιοι· καὶ ὥσπερ αὐλοὶ ἄγγελοι ἐπὶ γῆς, ἀληθῶς ἐδιωτεύσατε.

Εκ ταπεινώσεως ἄκρας, θεῖαν διάκρισιν, ἐξ ἧς διόρασιν τε, καὶ προόρασιν ὄντως, εἰλήφατε Πατέρες, παρὰ Θεοῦ, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, καὶ προορῶντες καὶ λέγοντες ἀσφαλῶς, ὡς παρόντα τὰ ἐσόμενα.

Τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, νῦν ἐλλαμπόμενοι, τῇ ἀπροσίτῳ δόξῃ, Θεοφόροι Πατέρες, καὶ θεῖας εὐφροσύνης, καὶ χαρμονῆς, ἐμπιπλάμενοι ἑνδοξοί, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε ἐκτενῶς, λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως,

Δόξα, ἦχος πλ. Δ'.

Τῶν Ὁσίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ διαφόρων Πατρίδων ὁρμηθεὶς, καὶ τὸ Ὄρος οἰκήσας, τὸ παρὰ φύσιν διέφυγε, τὸ κατὰ φύσιν διέσωσε, καὶ τῶν ὑπὲρ φύσιν ἡξίωται χαρισμάτων· καὶ ἡμῖν τὴν ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως, δι' ἔργων καὶ λόγων ὑπέδειξεν. Ὅθεν κατὰ χρέος αὐτοὺς εὐφημοῦντες βοήσωμεν· ὦ πληθὺς Ὁσίων ἡγιασμένη, καὶ πεποθημένη Θεῷ! ὦ μελισσῶν Θεοσύλλεκτε, ὁ ἐν ὁπαῖς καὶ σπηλαίοις τοῦ Ὄρους, καθάπερ ἐν σίμβλοις νοητοῖς, τὸ γλυκύτατον μέλι, τῆς ἡσυχίας κηροπλαστήσας! Τριάδος ἡδύσματα· Θεοτόκου ἐντροφήματα· τοῦ Ἀθῶ καυχήματα· καὶ τῆς Οἰκομένης σεμνολογήματα. Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, οἱ Μακαρισμοί.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Ὁσίων Ὡδὴ Γ' καὶ Γ'.

Λ Ο Γ Ο Σ

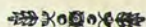
ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΟΣ

Διαλαμβάνων ἐν συντομίᾳ περὶ πάντων τῶν Ὁσίων καὶ ἁγίων

ΠΑΤΕΡΩΝ

Τῶν ἐν τούτῳ τῷ ἁγίῳ Ὁρει τοῦ Ἀθω λαμβάνωντων.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Οσιακὴ Πανήγυρις, πάντες οἱ δῆμοι τῶν Ὁσίων συνάχθητε. Μοναστῶν καὶ Μιγάδων ἑορτὴ σήμερον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀνέτειλε. Τὰ πλήθη τῶν Μοναστῶν καὶ Μιγάδων συνεορτάσατε. Καινὴ καὶ κοινὴ μνήμη πάντων τῶν τοῦ Ὁρους ἁγίων Πατέρων ἐξέλαμψε. Καινὰ καὶ κοινὰ ἄσματα πάντες κοινῶς οἱ ἐν τῷ Ὁρει Πατέρες ψάλατε. Διὰ τί κοινὰ; ὅτι κοινοὶ προστάται καὶ εὐεργέται ὅλου κοινῶς τοῦ ἁγίου Ὁρους, καὶ οἱ θεῖοι οὗτοι Πατέρες ἐφάνησαν. Διὰ τί καινὰ; ὅτι καινὴ καὶ νεοφανὴς καὶ ἡ τούτων μνήμη· εἰς μὲν τοὺς ἀνωτέρω καὶ παλαιούς χρόνους οὐδαμῶς τελουμένη, ἥδη δὲ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς καιροὺς δικαίως καὶ εὐλόγως ἑορταζομένη.

Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δίκαιον, τῶν μὲν ἐν Σινᾷ καὶ Ῥαϊβῶ ἀναιρεθέντων Ὁσίων Πατέρων, νὰ ἑορτάζωμεν τὴν μνήμην κοινῶς, οἵτινες δὲν ἔγιναν αἵτιοι τοσούτων ἀγαθῶν εἰς ἡμᾶς· τῶν δὲ ἐν τῷ ἁγίῳ Ὁρει τούτῳ ἁγίων Πατέρων, τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τε τῶν ἀπίστων Ἀράδων, καὶ ὑπὸ τῶν κακοδόξων λατινοφρόνων, νὰ παραβλέψωμεν τὴν μνήμην ἀγέραςτον, καὶ νὰ μὴν ἑορτάζωμεν τούτους πάντας κοινῶς, οἵτινες ἔγιναν εἰς ἡμᾶς μυρίων ἀγαθῶν πρόξενοι. Δὲν ἦτο πρόπον, κοινῶς μὲν νὰ ἑορτάζωμεν

ἐν τῷ Σαββάτῳ τῆς τυρινῆς τοὺς ἄλλους Ὁσίους Πατέρας, τοὺς ἐν τῇ Λιβύῃ καὶ Αἰγύπτῳ καὶ Θηβαΐδι ἀσκήσαντας, οἱ ὅποιοι δὲν ἐστάθησαν εἰς ἡμᾶς τόσον εὐεργέται. Τοὺς δὲ ἐν τῷ Ὁρει τούτῳ τοῦ Ἀθω ἀσκήσαντας θεῖους Πατέρας, νὰ μὴν ἑορτάζωμεν κοινῶς ὁμοῦ πάντας, οἵτινες ἐφάνησαν ἀληθῶς εἰς ὅλους ἡμᾶς, ὅσοι κατοικοῦμεν τὸ Ὄρος τοῦτο, παντοδαποὶ εὐεργέται, καὶ προστάται, καὶ ἔφοροι· ὅχι μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων· ὅχι μόνον κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ σῶμα· ὅχι μόνον ζῶντες, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον.

Οὗτοι γὰρ οἱ τρισμακάριστοι Πατέρες καὶ Ὁσιοι, τὸν πρόην ἄγριον τοῦτον Ἀθω, εἰς θαυμαστὴν μετέβαλον ἡμερότητα. Οὗτοι, τὸν ἀκατοίκητον τοῦτον τόπον, κατοικήσιμον ἔδειξαν· καὶ τὴν ἔρημον, πόλιν ἐποίησαν, μετὰ τὰς ἱεράς Λαύρας, καὶ εὐαγῆ Μοναστήρια, καὶ Μονήδρια καὶ Σκήτας, καὶ Κελλία, τὰ ὅποια εἰς διάφορα μέρη τοῦ Ὁρους ἔκτισαν· καὶ οὐ μόνον ἔκτισαν, ἀλλὰ καὶ ἐπροίκισαν αὐτὰ μετὰ διάφορα ὑποστατικά, καὶ μετὰ πράγματα κινητὰ καὶ ἀκίνητα, πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ἐνασκουμένων ἀδελφῶν. Καὶ οὐ μόνον ἐπροίκισαν, ἀλλὰ καὶ πλήθη μοναζόντων εἰς αὐτὰ συνήθροισαν. Ὅθεν διὰ μέσου αὐτῶν, ἐδῶ ὅπου πρότερον ἐκατοίκουν ἄλογα ζῶα καὶ θηρία καὶ δράκοντες, τώρα κατοικοῦσι πανταχοῦ ἄνθρωποι λογικοί· καὶ ὅχι μόνον ἀπλῶς λογικοί, ἀλλὰ ἄνθρωποι, οἵτινες μετὰ τὸ ὕλικόν τοῦτο σῶμα, ἀγωνίζονται νὰ μιμηθῶσι τῶν ἀσωμάτων καὶ αὐλῶν ἀγγέλων τὴν πολιτείαν· καὶ παρομοιάζουσι μετὰ τὴν παρεμβολὴν ἐκείνην τῶν ἀγγέλων, ἣν εἶδεν ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ, ὃς εἶπε· «Παρεμβολὴ Θεοῦ αὕτη» (Γέν. λβ'. 2.) διὰ τὴν ὁποίαν προσφυῶς εἶπε καὶ ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος· «ὥσπερ ἀγγέλων παρεμβολὴ ἁγίων· οὕτω μοναχῶν πλῆθος ἐπὶ τὸ αὐτὸ, διὰ παντὸς τὸς ἐχόντων τὴν διάνοιαν πρὸς Θεόν.»

Οὗτοι οἱ θεῖοι Πατέρες, ὡς εὖσσμα κρίνα, καὶ ὡς ἄνθη τερπνὰ, καὶ ὡς ἀγλαόκαρπα δένδρα ἐδῶ βλαστήσαντες, ἄλλον νοητὸν παράδεισον, τὸν τόπον τοῦτον ἀπέδειξαν. Οὗτοι ὡς ἄγγελοι, εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰς τρώγλας, καὶ εἰς τὰς κοιλάδας, καὶ πεδιάδας, καὶ λόφους, καὶ παραθαλασσίους τόπους τοῦ Ὁρους τούτου ἀσκήσαντες, δεῦτερον οὐρανὸν τοῦτο ἀποκατέστησαν· ὅθεν δι' αὐτῶν, ἐδῶ ὅπου πρότερον ἠκούοντο μόναι

αἱ φωναὶ τῶν ἀγγρίων ζώων, τῶρα ἀκούονται καὶ λαλοῦνται πανταχοῦ ὕμνοι ἀγγελικοὶ καὶ οὐράνιοι, εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Ζωοποιὸν καὶ Ὑπερούσιον Τριάδα ἀναφερόμενοι. Καὶ διὰ νὰ εἶπω μὲ συντομίαν, οὗτοι οἱ τρισόλθιοι Ὅσιοι, ὡς φιλόπαιδες Πατέρες, τὰς διδασκαλίας καὶ τύπους καὶ διατάξεις αὐτῶν, παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς, ὡς κληρονομίαν πατρικὴν τε καὶ ἀναφαίρετον, καὶ μὲ αὐτάς, ὠδήγησαν μὲν ἔτι ζῶντες, πλήθη μοναχῶν εἰς τὰς εὐθείας τρίβους τῆς σωτηρίας· ὁδηγοῦσι δὲ καὶ μετὰ θάνατον, πάντας ἡμᾶς τὰ πνευματικὰ αὐτῶν τέκνα, εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον· καὶ ὡς Ποιμένες ἀληθινοὶ, μεριμνῶσι δι' ἡμᾶς τὴν Ποίμνην αὐτῶν, καὶ μᾶς φυλάττουσιν ἀπὸ πάσαν ἀνάγκην καὶ ἐναντίαν περισσιν, μὲ τὰς τρὸς Θεὸν ἀενάους πρεσβείαις των.

Ὅθεν ἔπρεπε κατὰ πᾶν δίκαιον, ἔπρεπε, (λέγω καὶ τρίτον) ἔπρεπε· καθὼς ὅλοι οὗτοι οἱ θεῖοι Πατέρες καὶ Ὅσιοι, εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον ἡγωνίσθησαν, καὶ εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, καὶ ἡγίασαν· οὕτω καὶ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν νὰ ἑορτάζωνται ὅλοι κοινῶς, καὶ μὲ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πανήγυριν νὰ πανηγυρίζωνται, καὶ μὲ τὰ αὐτὰ ἐγκώμια καὶ πνευματικὰ ἄσματα νὰ ἐγκωμιάζωνται, καὶ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἰκόνα νὰ ἱστοροῦνται, ὡς ἀδελφοὶ κατὰ Πνεῦμα, καὶ ὁμόσχημοι, καὶ ὁμότροποι· οἱ Ἱεράρχαι καὶ Ὅσιοι· οἱ Ὁμολογηταὶ καὶ Μάρτυρες· οἱ Ἱερομάρτυρες καὶ Ὁσιομάρτυρες· οἱ μυροβλύται καὶ πάντες οἱ λοιποὶ Ὀνομαστοὶ καὶ Ἀνόνημοι· οἱ τε ἐν Κοινοβίοις, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ, κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τρόπους εἰς τὸ Ὅρος τοῦτο τὴν ζωὴν τελειώσαντες, καὶ διὰ τοῦτο Ἀγιορεῖται καλούμενοι. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ, « τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό; » (ψαλμ. ρλβ. ι.)

Διὰ τοῦτο κοινῇ ψήφῳ καὶ γνώμῃ πάντων ἡμῶν, τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει εὐρίσκομένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν, εἰς τοὺς ὑστέρους τούτους χρόνους, ἐδιωρίσθη νὰ ἑορτάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγιορεῖτας ἀπαράβατως καὶ χρεωστικῶς κατ' ἐνιαυτὸν, ἡ κοινὴ αὕτη πάντων τῶν τοῦ Ὄρους ἁγίων Πατέρον Πανήγυρις. Καὶ μ' ὅλον ὅτι, δὲν ἤξεύρομεν διὰ ποίας ἀφορμᾶς, παρωράθη ἀπὸ τοὺς πρὸ ἡμῶν, ἡμεῖς ὅμως, φιλοπάτορες υἱοὶ ὄντες, ἀναπληροῦμεν τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, καὶ τὴν κοινὴν ταύτην ἑορτὴν

ἐκτελοῦμεν διὰ τρία αἷτια· πρῶτον, ἵνα ὅσοι Πατέρες τοῦ Ὄρους, εἴτε ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς, εἴτε ἀπὸ τοὺς ἀκωνύμους, ἔμειναν ἕως τῶρα ἀνεγκωμιάστοι, διότι δὲν ἔχουσιν ἰδίαν ἄσματικὴν ἀκολουθίαν, διὰ τῆς κοινῆς ταύτης ἀκολουθίας καὶ ἑορτῆς, καὶ αὐτοὶ τιμῶνται καὶ ἑορτάζονται.

Δεύτερον, ἵνα μὴ ὡς ἀχάριστα τέκνα φανῶμεν, μὴ τιμήσαντες κοινῶς τοὺς πνευματικὸς ἡμῶν Πατέρας τούτους, καὶ διδασκάλους καὶ εὐεργέτας καὶ ὁδηγούς, τῶν ὁποίων καὶ τὰ Μοναστήρια κατοικοῦμεν, καὶ τὰς διδασκαλίας ἐντροφῶμεν, καὶ τὸν ἄρτον αὐτῶν τρώγομεν, καὶ ἀκολουθῶς νὰ μὴ εὐρεθῶμεν παραβάται κατὰ τοῦτο τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, οἵτινες οὕτω παραγγέλλουσιν ἡμῖν εἰς τὰς διαταγὰς των, « τὸν λαλοῦντά » σοι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, δοξάσεις· μνησθεῖσθαι δὲ αὐτοῦ ἡμέρας » καὶ νυκτός· τιμήσεις δὲ αὐτὸν, οὐχ ὡς γεννήσεως αἷτιον, ἀλλ' » ὡς τοῦ εὖ εἶναί σοι πρόξενον γενόμενον. » (βιβλ. ζ' κεφ. ι.)

Καὶ τρίτον, ἵνα ἡ κοινὴ αὕτη τῶν ἁγίων Πατέρων ἑορτὴ, γένηται παρακίνησις πρὸς μίμησιν τῆς ἀρετῆς, καὶ τοῦ ζήλου αὐτῶν εἰς ἡμᾶς τοὺς μοναχοὺς τοῦ νῦν καιροῦ· ὅτε ἡμελίθη μὲν καὶ ὠλιγόστευσεν ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἄσκησις, ἐπερίσσευσεν δὲ ἡ κακία καὶ ἡ τῆς μοναδικῆς πολιτείας χλιαρότης καὶ ἀμέλεια. Καὶ λοιπὸν, Πατέρες καὶ ἀδελφοί, ὅσοι σήμερον συνήχθητε εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, προσέξατε μὲ φιληκοίαν καὶ εὐλάβειαν, διὰ νὰ μάθητε ἐκ τοῦ παρόντος λόγου τὰ περὶ τῶν Ὁσίων Πατέρων τούτων, καὶ ἀκολουθῶς, διὰ νὰ μιμηθῆτε διὰ τῶν ἔργων αὐτοὺς, ἵνα καὶ παρὰ τοῦ τῶν ἁγίων Θεοῦ λάβητε τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς φιληκοίας σας καὶ μιμήσεως.

Οὗτοι οἱ αἰοδιμοὶ Ὅσιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, οἱ τῇ ἀληθείᾳ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων υἱοί, πατρίδας καὶ γένη εἶχον, ἄλλοι μὲν ἄλλας, καὶ ἄλλοι ἄλλας· πολλῶν δὲ ἐξ αὐτῶν οὐδὲ τὰς ἐπιγείους πατρίδας ἤξεύρομεν ὁλότελα, ὅποια ἐστάθησαν· ὅτι δὲ ὅλοι κοινὴν εἶχον Πατρίδα τὸ ἅγιον Ὅρος τοῦτο, καὶ τὸν ἱερὸν Ἄθω, καὶ ὅτι ταύτην τὴν Πατρίδα ἐπροτίμησαν περισσότερο ἀπὸ τὰς ἐπιγείας αὐτῶν πατρίδας, τοῦτο εἶναι ὁμολογούμενον παρὰ πᾶσι καὶ ἀναντίρρητον. Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν εἰπόντα σοφὸν, πατὴρ τοῦ καθ' ἑνὸς εἶναι ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν εὐτυχεῖ, « πατὴρ ἐκάστω, καθ' ἣν

ἂν τις εὐτυχῇ· » μὲ κάθε δίκαιον τρόπον πρέπει νὰ ὀνομάζεται Πατὴρ καὶ τῶν ἁγίων τούτων τὸ ἅγιον Ὅρος· εἰς τοῦτο γὰρ κατοικήσαντες καὶ ζήσαντες, ἄλλος τεσσαράκοντα χρόνους, ἄλλος πεντήκοντα, ἄλλος ἐξήκοντα, καὶ ἕτεροι περισσότερα, ἢ ὀλιγώτερα ἔτη· ἐκ τούτου εὐτύχησαν ἀληθῶς τὴν πνευματικὴν καὶ ἀνωτάτω εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν, εὐαρεστήσαντες μὲν τῷ Θεῷ, πλουτισθέντες δὲ ἀπὸ τὰ ὑπερφυσικά καὶ οὐράνια τῆς ἀγιότητος χαρίσματα. Διὰ τοῦτο καὶ συνειθίζεται νὰ ἐπονομάζωνται κοινῶς ἀπὸ ὅλους, ὅχι ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν ἐπιγείων αὐτῶν πατρίδων, Βυζάντινοι, θετέον, ἢ Τραπεζούντιοι, ἢ Πελοποννήσιοι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀθωνος, καὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους· οἷον, Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης· Ἀθανάσιος ὁ ἐν τῷ Ἀθῶ· Πατέρες οἱ Ἀγιορεῖται· Ὅσιοι οἱ Ἀθωνῖται. Ἡ αἰτία δὲ καὶ ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπαρακινήθησαν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς οἱ Πατέρες οὗτοι καὶ Ὅσιοι νὰ ἀφήσωσι τὰς πατρίδας των, καὶ νὰ ἔλθωσιν ἐδῶ εἰς τὸ Ὅρος νὰ ἡσυχάσωσιν, εἶναι αὕτη.

Ὅταν ἡ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος ἐφάνη εἰς τὸν ὅσιον Πέτρον τὸν Ἀθωνίτην, τὸν πρῶτον τοῦ ἁγίου Ὁρους ἡσυχαστὴν, τοῦ ἔδωκε μεγάλας καὶ χαροποῖας ὑποσχέσεις περὶ τοῦ Ὁρους τούτου, λέγουσα πρὸς αὐτὸν ἐπὶ λέξεως ταῦτα τὰ λόγια, καθὼς τὰ ἀναφέρει ὁ μέγας τῆς Θεσσαλονίκης Γρηγόριος, ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ συγγραφέντι βίῳ Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου· τὰ ὁποῖα ἡμεῖς γράφομεν ἐδῶ ἐλληνιστὶ διὰ τὸ ἀξιопιστότερον.

« Ὅστις Ὅρος ἐπ' Εὐρώπῃς κάλλιστον ὁμοῦ καὶ μέγιστον, » πρὸς Λιθύν τετραμμένον, ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης εἶσω προῖον· » τοῦτο τῆς γῆς ἀπάσης ἀπολεξαμένη, τῷ μοναχικῷ πρέπον » καταγώγιον, προσκληρῶσαι διέγων ἐγώ γε Καὶ ἅγιον » τουντεῦθεν κεκλήσεται· καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ δὲ τὸν πρὸς τὸν » κοινὸν ἀνθρώποις πολέμον ἀγῶνα ἐπανερουμένων, προπολε- » μήσω διὰ βίου παντός· καὶ πάντως ἔσομαι τούτοις ἅμαχος » σύμμαχος, τῶν πρακτέων ὑψηλῆς, τῶν μὴ πρακτέων ἐρμη- » νευτής· κηδεμών, ἱατρός, τροφεύς, ἢν ἄρα βούλει τροφήν τε » καὶ ἱατροίαν, ὅση τε πρὸς τὸ σῶμα τείνει, καὶ τοῦτο συνιστᾷ » τε καὶ λυσιτελεῖ· καὶ ὅση τὸ πνεῦμα διανιστᾷ τε καὶ ῥώννυσι, » καὶ μὴ τοῦ καλοῦ διαπεσεῖν συγχωρεῖ· συστήσω δ' ἄρα τῷ

» Υἱῷ καὶ Θεῷ μου, οἷς ἂν γένηται καλῶς καταλῦσαι τῇ δε τὸν » βίον, τῶν αὐτοῖς ἡμαρτημένων τελείαν ἐξαιτησαμένη παρ' αὐ- » τοῦ τὴν ἄρεσιν. »

Ἦγουν εἶναι ἐν βουνὸν ἐπάνω εἰς τὴν Ρούμελιν, ὠραιότατον ἐνταυτῷ καὶ μεγαλῶτατον, κλίνον πρὸς τὸ νότιον μέρος, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται πολὺ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν· τοῦτο τὸ Ὅρος τὸ ἐδιάλεξα ἐγὼ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸ ἀφιερῶσω εἰς τὸ νὰ γένη ἀρμόδιον κατοικητήριον τῶν καλογήρων καὶ μοναχῶν· καὶ ἀπὸ τῶρα καὶ ὕστερον, ἔχει νὰ ὀνομασθῇ ἅγιον· καὶ ὅσοι κατοικήσουσιν εἰς αὐτὸ, καὶ θελήσουν νὰ πολεμήσωσι τὸν κοινὸν ἐχθρὸν τῶν ἀνθρώπων διάβολον, θέλω συμπολεμήσει πρώτῃ τοῦτον καὶ ἐγὼ εἰς ὅλην αὐτῶν τὴν ζωὴν· καὶ θέλω γενῇ εἰς αὐτοὺς ἀκαταμάχητος βοήθης· θέλω τοὺς διδάσκει ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κάμνωσι· καὶ θέλω τοὺς ἐρμηνεύει πάλιν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ κάμνωσι· θέλω εἶσθαι εἰς αὐτοὺς προνοητής, ἱατρός, καὶ τροφεύς. Φροντίζουσα, τόσον διὰ τὴν τροφήν καὶ ἱατροίαν, ἣτις συνιστᾷ καὶ ὠφελεῖ τὸ σῶμα, ὅσον καὶ διὰ τὴν τροφήν καὶ ἱατροίαν, ἣτις δυναμόνει τὴν ψυχὴν, καὶ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ ἐκπέσῃ ἀπὸ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετήν. Καὶ ταῦτα μὲν θέλω κάμει ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν· μετὰ θάνατον δὲ (τὸ λέγω, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν σκιρτᾷ ἔσωθεν ἡ καρδιά μου), θέλω συστήσει εἰς τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν μου ἐκείνους, οἵτινες θεοφιλῶς καὶ ἐν μετανοίᾳ τελειώσουσι τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τοῦτο τὸ Ὅρος, καὶ θέλω ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Υἱόν μου τελείαν τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν των.

Ταύτην λοιπὸν τὴν φήμην τῶν μεγάλων ὑποσχέσεων τὰς ὁποίας κάμνει, ὅχι ἄλλος τις, ἀλλὰ μία Μήτηρ Θεοῦ, καὶ μία Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, τὸ νὰ ἔχῃ δηλαδὴ τὸ Ὅρος τοῦτο ὡς ἰδικόν της, καὶ νὰ ὑπερασπίζεται, ὅχι μόνον ζώντας, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ· τοῦτο, λέγω, ἀκούσαντες καὶ οἱ θεῖοι οὗτοι Πατέρες καὶ Ὅσιοι, ἀφῆκαν τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ πάντα, γονεῖς, συγγενεῖς, οἰκίας, ὑπάρχοντα, πλοῦτον, δόξαν, καὶ ἡδονάς, καὶ ἦλθον ἀπὸ κάθε μέρος τῆς οἰκουμένης, καὶ ἐκατοίκησαν τὸν ἱερόν τοῦτον Ἀθῶ, τὸν νοητὸν καὶ περικαλλέστατον τῆς Θεοτόκου Παράδεισον, θαρρόυντες ὅλως διόλου, καὶ ἐλπίζοντες μετὰ Θεόν, εἰς

τὴν προστασίαν καὶ σκέπην τῆς Κυρίας τοῦ Ὁρους· ἀφ' οὗ δὲ ἦλθον καὶ ἐκατοίκησαν ἐδῶ, ἡξεύροντες ὅτι δύο εἶναι αἱ καθολικαὶ καὶ μεγάλαι ἐντολαί. Πρώτη τὸ, « Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου. » (Δευτερ. γ. 5.) Καὶ Δευτέρα τὸ, « Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. » (Λευϊτ. ιθ. 18.) Ἀπεφάσισαν καὶ αὐτοὶ νὰ φυλάξωσι ταύτας τὰς δύο ἐντολάς· καὶ διὰ μέσου τῆς φυλακῆς τῶν δύο τούτων, νὰ φυλάξωσιν ὁμοῦ καὶ ὅλας τὰς ἄλλας μερικὰς ἐντολάς τοῦ νόμου καὶ τῶν Προφητῶν, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος, « Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς, ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται. » (Ματθ. κβ'. 40.) καὶ οὕτω νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἀρετῆς, τὴν δυνατὴν οὖσαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῷ παρόντι βίῳ.

Καὶ λοιπὸν ἐμιμήθησαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις πρῶτον ἔδειξεν, ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Θεόν· καὶ δεύτερον, ὅτι ἀγαπᾷ καὶ τὸν πλησίον· διότι καθὼς λέγουσιν οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταί, ὁ Ματθαῖος, ὁ Μάρκος, καὶ ὁ Λουκᾶς, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἔδραπνίσθη, ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐπειράσθη ἀπὸ τὸν διάβολον μὲ τοὺς τρεῖς γίγαντας τῶν παθῶν· μὲ τὴν φιληδονίαν, λέγω, τὴν φιλοδοξίαν, καὶ τὴν φιλαργυρίαν· καὶ οὕτω νικήσας ὁ Κύριος τὸν διάβολον, καὶ τὰ πάθη ταῦτα τὰ ὁποῖα τὸν προσέβαλεν, ἔδειξεν ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, καθ' ὃ ἄνθρωπος, ἐξ ὅλης του τῆς ψυχῆς, ἐξ ὅλης του τῆς διανοίας, καὶ ἐξ ὅλης του τῆς ἰσχύος, καὶ ὅτι εἶναι τέλειος εἰς τὴν πρώτην ἐντολήν. Μετὰ ταῦτα δὲ πάλιν ἐπιστρέφειν ἀπὸ τὴν ἔρημον εἰς τὸν κόσμον, καὶ κηρύττειν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἃ διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους νὰ φυλάττωσι τὰς θείας καὶ σωτηρίου αὐτοῦ ἐντολάς, καὶ νὰ ὑπομένωσιν ὅχι μόνον κόπους καὶ ὕβρεις καὶ ὀνειδισμοὺς διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ πάθη καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον, καὶ ταῦτα πάντα νικήσας μὲ τόσῃ μεγαλοψυχίαν, ὥστε νὰ παρακαλῇ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους σταυρωτάς, λέγων· « Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι. » (Λουκ. κγ. 34.) Τοιοῦτοτρόπως ἔδειξεν ὅτι ἀγαπᾷ καὶ τὸν πλησίον, ὅχι μόνον ὡς τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του· καὶ ὅτι εἶναι τέλειος

καὶ εἰς τὴν δευτέραν ἐντολήν· καθὼς περὶ τούτων πλατύτατα καὶ γλαφυρώτατα ἀναφέρει ὁ Θεοφόρος Μάξιμος.

Τοιοῦτοτρόπως, λέγω, ἐμιμήθησαν τὸν Κύριον καὶ οἱ ἅγιοι ἃ Θεοφόροι οὗτοι Πατέρες. Καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, πρῶτον μὲν ἔδειξαν, ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Θεόν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· δεύτερον δὲ, ὅτι ἀγαπᾷ καὶ τὸν πλησίον τῶν ὡς τὸν ἑαυτόν των· διότι ἡσυχάσαντες πρότερον εἰς τὰς ὁπάς, καὶ τριγλας καὶ σπήλαια, καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη τοῦ ἱεροῦ τούτου Ὁρους, ἐπολέμησαν μὲ σῶμα ὑλικὸν τὰς αὐλοὺς ἀρχὰς ἃ τὰς ἐξουσίας καὶ τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου· καὶ τούτους κατακράτος θριαμβεύσαντες, καθὼς λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος, ἐνίκησαν, τὴν μὲν φιληδονίαν, μὲ τὴν νηστείαν, μὲ τὴν ἐγκράτειαν, μὲ τὴν ἀγρυπνίαν, μὲ τὴν ἀένναον προσευχὴν, μὲ τὴν ἄστεγον σκέπην, μὲ τὴν χαμαικοιτίαν καὶ ξηροκοιτίαν, μὲ τὰ συνεχῆ δάκρυα, καὶ μὲ πᾶσαν ἄλλην σκληραγωγίαν τοῦ σώματος· τὴν δὲ φιλοδοξίαν, ἐνίκησαν μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην, μὲ τὴν ὑπακοήν, μὲ τὴν τελείαν ἐκκοπὴν τοῦ θελήματος, μὲ τὸ συντετριμμένον φρόνημα τοῦ νοός· καὶ μὲ τὴν πτωχείαν τοῦ πνεύματος· τὴν δὲ φιλαργυρίαν, μὲ τὴν τελείαν ἀκτημοσύνην, μὲ τὴν πτωχείαν καὶ τῶν ἀναγκαίων τὴν στέρησιν· καὶ οὕτως ἐκαθάρισαν τὸν ἑαυτόν των ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη, διὰ μέσου τῆς ἡσυχίας, καὶ τῆς ἐν τῇ ἡσυχίᾳ πράξεώς τε καὶ θεωρίας. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον, « ἡ ἡσυχία ἐστὶν ἀρχὴ καθάρσεως τῇ ψυχῇ, » (ἐπιστολ. α.) καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Νύσσης Γρηγόριος λέγει, ὅτι, « ἡσυχάζουσα ψυχὴ, καὶ τῶν ἔξωθεν πραγμάτων ἀπαλλαγεῖσα, ἀκριβέστερον τῶν οἰκείων ἀγαθῶν, ἢ κακῶν ἐπαισθάνεται. » Καὶ τὸ μὲν σῶμα, ἐκαθάρισαν ἀπὸ τὴν ἐμπάθειαν· τὴν δὲ ψυχὴν, ἀπὸ τὴν ἡδυπάθειαν· τὸν δὲ νοῦν, ἀπὸ τὴν προσπάθειαν· καθὼς φιλοσοφεῖ ὁ θεηγόρος Μάξιμος.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν, μὲ τὸ μέσον τῆς σωματικῆς, ψυχικῆς καὶ νοερᾶς ἀπαθείας ταύτης, ἡξιώθησαν οἱ μακάριοι νὰ γενῶσιν ἔσοπτρα διαφανέστατα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ὄργανα δεκτικὰ τῆς ἐκείνου ἐνεργείας, καὶ τοῦ φωτισμοῦ, καὶ τῆς χάριτος, διακρίνοντες μὲν τὰ δύσληπτα καὶ ἀπόρρητα, διορῶντες δὲ, τὰ πόρρω καὶ μακρὰν γινόμενα, καὶ προσορῶντες τὰ μέγα

γενόμενα. Τί νὰ πολυλογῶ; οἱ Θεοὶ οὗτοι Πατέρες καὶ Ὅσοι, μένοντες ἐν τῇ ἡσυχίᾳ, ἔφθασαν εἰς τὸ μέτρον τῆς ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τὴν τελειότητα τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης, ἣτις εἶναι ἡ ἀκρότης ὅλων τῶν ἀρετῶν· ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, ἐξ ὅλης τῆς διανοίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεως αὐτῶν, καὶ μόνοι μόνῳ τῷ Θεῷ τοσοῦτον ἐνούμενοι, εἰς τρόπον ὥστε, ἄλλο τι δὲν εὕρισκετο μεταξύ αὐτῶν τῶν ἀγαπῶντων, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἀγαπωμένου Θεοῦ· καὶ μόνοι μόνον τὸν Θεὸν, τοσοῦτον γινώσκοντες, ὡς κατὰ χάριν Θεοί, τὸν κατὰ φύσιν Θεόν· ὥστε, καθὼς ἐγίνωσκεν αὐτοὺς ὁ Θεός, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἀντιστρόφως ἐγίνωσκον τὸν Θεόν, ὥσπερ ὑφηγορεῖ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, « τοιούτοις δὲ γενομένοις, » ὡς οἰκείοις ἤδη προσομιλεῖ, (τολμᾷ τι νεανικὸν ὁ λόγος.) Θεός » Θεοῖς ἐνούμενός τε, καὶ γνωριζόμενος· καὶ τοσοῦτον ἴσως, » ὅσον ἤδη γινώσκει τοὺς γινωσκομένους. (λόγος εἰς τὸ Πάσχα καὶ εἰς τὰ γενέθλια).

Ἀφ' οὗ δὲ τοιοιτοτρόπως ἐφάνησαν τέλειοι φύλακες τῆς πρώτης ἐντολῆς· ἦτοι τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης, τότε ἠθέλησαν νὰ φυλάξωσιν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν νὰ ἀποδείξουν, ὅτι φυλάττουσι καὶ τὴν δευτέραν ἐντολὴν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Καὶ δὴ, ἀφέντες τὴν ἡσυχίαν, ἐκινήθησαν, ἄλλος μὲν ἀπὸ ἑνα Θεῖκον καὶ οὐράνιον σημεῖον ὅπερ εἶδεν· ἄλλος δὲ, ἀπὸ ἄλλο· καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἐθερμάνθησαν, ἀπὸ μίαν Θεῖαν ἔμπνευσιν καὶ ἀπὸ ἑνα Θεοφιλῆ σκοπὸν τῆς τῶν ἀδελφῶν ἀγάπης, εἰς τὸ νὰ κτίσωσι Λαύρας, ἱερὰ Μοναστήρια, μονήδρια, Σκήτας, καὶ Κελλίας· εἰς τε τὰ βόρεια καὶ νότια μέρη τοῦ Ὄρους, καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη αὐτοῦ, πρὸς κατοικίαν καὶ ἀνάπαυσιν ἐκείνων, ὅσοι φεύγουσι τὰς τοῦ κόσμου μερίμνας, ἔρχονται δὲ ἐδῶ διὰ νὰ ζήσωσι μοναδικὴν ζωὴν· ὁμοίως ἐκινήθησαν καὶ εἰς τὸ νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐν τοῖς Μοναστηρίοις, Ναοὺς θαυμαστούς, Ναοὺς παμμεγέθεις, καὶ ὠραιοτάτους ἐπ' ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναχράντου αὐτοῦ Μητρὸς, καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ, διὰ νὰ δοξολογῇται ἀκαταπαύστως ἐν αὐτοῖς ὁ τῶν ὅλων Θεός· καὶ φαίνεται μοι, ὅτι, μελετῶντες νὰ κτίσωσιν αὐτὰ, ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του ὁ καθεὶς ἀπὸ τοὺς τρισμακαρίστους τούτους Πατέρας τὸ Δαβιτικὸν ἐκεῖνο, « οὐ δώσω ὕπνον τοῖς

» ὀφθαλμοῖς μου, καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμόν, καὶ ἀνά- » παυσιν τοῖς κροτάφοις μου, ἕως οὗ εὕρω τόπον τῷ Κυρίῳ σκῆ- » νωίμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ. (ψαλμ. ρλβ. 4.)

Ἀφοῦ δὲ ταῦτα πάντα τὰ εὐαγγῆ καὶ ἱερὰ καταγώγια ἐκ θεμελίων ὠκοδόμησαν οὕτω, καθὼς αὐτὰ βλέπομεν ἕως τῆς σήμερον, μὲ μυρίους ἰδρωτάς καὶ κόπους καὶ πειρασμούς· μὲ ἀδρότατα καὶ βασιλικά ἔξοδα· μὲ πολλὰς ὁδοπορίας καὶ ποντοπορίας· μὲ πολλοὺς κινδύνους καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς· καὶ μὲ παράτασιν καιρῶν καὶ χρόνων πολλῶν, ἀκολουθῶντες ἐσπούδασαν οἱ φιλαδελφότατοι νὰ προικίσωσιν αὐτὰ μὲ ἱερὰ κειμήλια, μὲ θησαυροὺς τιμίων ξύλων καὶ ἁγίων λειψάνων, μὲ ὑποστατικά καὶ μετόχια πλούσια, καὶ μὲ ἄλλα κτήματα κινητὰ καὶ ἀκίνητα, τὸσον διὰ τὴν ζωοτροφίαν καὶ αὐτάρκειαν τῶν ἐνασκουμένων ἀδελφῶν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν πτωχῶν καὶ ξένων καὶ ἀσθενῶν, ὅσοι ἔρχονται εἰς αὐτὰ.

Παραδόντες δὲ εἰς αὐτὰ καὶ νόμους καὶ κανόνας καὶ διατάξεις, πῶς πρέπει νὰ ζῶσι καὶ νὰ πολιτεύωνται οἱ ἐν αὐτοῖς οἰκοῦντες μοναχοί, τὸσον ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς ὑπηρεσίαις καὶ διακονίαις τῶν Μοναστηρίων, ὅσον καὶ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις τῆς Ἐκκλησίας· καθὼς αὐταὶ αἱ διατάξεις σώζονται γεγραμμέναι, εἰς τε τὰ τυπικὰ τῶν αὐτῶν Μοναστηρίων, καὶ εἰς τὰς διαθήκας τῶν αὐτῶν ἁγίων Πατέρων. Μὲ τοιοῦτον τρόπον συνέστησαν καὶ συνεκρότησαν τὰ μοναστήρια αὐτὰ καὶ τὰς Σκήτας καὶ τὰ Κελλίας, διὰ νὰ ἦναι σχολεῖα πάσης ἀρετῆς· διὰ νὰ μένωσι τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ φυλακτήρια, πόνων ἀσκητικῶν φροντιστήρια, ἀγγελικῆς πολιτείας ἐργαστήρια, τῶν ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Σινᾷ καὶ Θηβαΐδι παλαιῶν καὶ ἁγίων Κοινοβίων μιμητήρια, τῶν ξένων καταγώγια, τῶν πτωχῶν καταφύγια, καὶ ὅλων τῶν χειμαζομένων ἀπὸ τὴν ζάλην καὶ τρικυμίαν τοῦ κόσμου, λιμένες σωτηριῶδεις καὶ ἀχύμαντοι. Οὕτω διὰ μέσου τῶν ἱερῶν τούτων Μοναστηρίων καὶ Θεῶν σεμνείων, ὡς διὰ δικτύων τινῶν, ἢ δραστηκωτάτων μαγνητῶν, ἀνέστυραν καὶ ἐσαγγήνευσαν οἱ Ὅσοι οὗτοι ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ματαιότητα τοῦ κοσμικοῦ βίου, ὅχι μόνον ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ μυριάδας ὁλοκλήρους Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Βασιλέων, Συγκλητικῶν, Ἡγουμένων, Ἀρ-

χόντων, καὶ παντὸς ἄλλου βαθμοῦ καὶ τάξεως ἀνθρώπους· καὶ ἀκόμη ὅλον ἐν τοῖς ἐλκύουσιν εἰς τὸ τάγμα καὶ εἰς τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν τῶν μοναχῶν· τοὺς ὁποίους ἅπαντας ἐπρόσφεραν καὶ προσφέρουσι, καὶ θέλουσι προσφέρει σεσωσμένους εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ὡς τόσας θυσίας εὐαρέστους, ζώσας, καὶ λογικάς· καὶ ὡς τόσα ὀψώνια καθαρὰ καὶ γλυκύτατα, ὥστε, ὁ πρῶν ἐρημος οὗτος Ἄθως, ἐγενεν ὡς πολυάριθμος πόλις ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν εἰς αὐτὸν εὕρισκομένων μοναχῶν· καὶ τὸ Πηλούσιον Ὅρος, καὶ τὸ Γαλλήσιον, καὶ ὁ Λάτρος, καὶ αὐτὸ τὸ Σίναιον Ὅρος, μικρὰ καὶ ποταπὰ ἐφαίνοντο κατὰ τὴν ποσότητα τῶν μοναχῶν, συγκρινόμενα μὲ τὸ ἅγιον τοῦτο Ὅρος. Καὶ διὰ τὰ εἶπω μὲ συντομίαν, οὕτω διὰ μέσου τῶν ἱερῶν τούτων Μοναστηρίων καὶ θείων καταγωγῶν, ἐφάνησαν οἱ Θεοφόροι οὗτοι Πατέρες, ὅτι εἶναι ἀκριβεῖς καὶ τέλειοι φύλακες καὶ τῆς δευτέρας ἐντολῆς· καὶ ἠγάπησαν τὸν πλησίον, ὅχι μόνον ὡς ἑαυτοὺς, καθὼς ἐπρόσταζεν ὁ παλαιὸς νόμος· (Λευϊτικ. ιθ. 18.) ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν τῶν, καθὼς προστάζει ἡ νέα διαθήκη τοῦ Εὐαγγελίου· διὰ τοῦτο καὶ καινὴν καὶ νέαν ἐντολὴν ἐνόμασεν ὁ Κύριος, τὴν ἐντολὴν τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης λέγων· « Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· » καὶ δὲν στέκει ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ προστίθεται, « καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς (δηλαδὴ ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν μου) ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. » (Ἰωάν. γ. 34.)

Κατὰ ἀλήθειαν, ἀδελφοί, τοῦτο τὸ θαυμαστὸν ἔργον τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἐνταῦθα εἴκοσι σεβασμίων Μοναστηρίων, καὶ τῶν ἄλλων μονηδρίων, καὶ Σκήσεων καὶ Κελλίων, ἔβαλε σφραγίδα, καὶ ἐστεφάνωσεν ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα τῶν Ὁσίων τούτων· τοῦτο τὸ μέγα κατόρθωμα, ὑπερέβη ὅλα τὰ ἄλλα κατορθώματα, τὰ ὁποῖα ἔκαμαν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν· αὐτὸ δὲν δύναται γλῶσσα ἀνθρωπίνῃ νὰ ἐπαινέσῃ καθὼς πρέπει· εἰς αὐτὸ ἀρμόζουσιν ὅλοι οἱ ὑψηλοὶ καὶ μεγάλοι τίτλοι, καὶ αὐτὸ μὲ κάθε δίκαιον πρέπει νὰ ὀνομάζεται ἔργον ἀθάνατον, καὶ ἔργον μεγαλοπρεπές. Πρέπει νὰ ὀνομάζεται τὸ ἔργον τοῦτο ἀθάνατον· διότι οὔτε ἡ φύσις ἐπέτυχεν τόσον τὸν σκοπὸν τῆς ἀθανασίας μὲ τὴν διαδοχὴν τῶν ἀτόμων, κάμνουσα νὰ ἐπιζῶσιν οἱ Πατέρες καὶ μετὰ θάνατον εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν γεννώμενα τέκνα, οὔτε ἡ τέχνη, κατα-

σκευάζουσα διάφορα μηχανήματα, ὅσον ἐπέτυχον τὴν ἀθανασίαν καὶ τὸ αἰώνιον μνημόσυνον οἱ θεοὶ οὗτοι Πατέρες μὲ τὸ μέσον τῶν ἱερῶν τούτων Μοναστηρίων.

Ἄς συμφωνῶσιν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἄνθρωποι, ὅσον γιγαντιαῖοι εἰς τὸ σῶμα, τόσον πυγμαῖοι εἰς τὸν νοῦν, καὶ ἅς ζητῶσι νὰ οἰκοδομήσωσι πύργον ἕως τοῦ οὐρανοῦ, διὰ νὰ ἀφῆσωσι τὸ ὄνομά των ἀθάνατον. « Δεῦτε καὶ οἰκοδομήσωμεν πύργον, οὗ ἡ κεφαλὴ ἔσται ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα. (Γέν. ια. 4.) Ἄς κτίξῃ ὁ Φίλιππος τὴν Φιλιππούπολιν, ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὁ Ἀδριανὸς τὴν Ἀδριανούπολιν. Ἄς κατασκευάζωσιν ὅλοι οἱ ἄλλοι βασιλεῖς καὶ σατράπαι, καὶ ἡγεμόνες τοῦ κόσμου, τοὺς πυροειδεῖς ὀβελίσκους, τὰ κυκλικὰ τόξα, καὶ τοὺς τεχνικοὺς ἀνδριάντας των, καὶ ἅς ἐπιφημίζωσι τὰ ὀνόματά των ἐπάνω εἰς τὰ ἴδια των οἰκοδομήματα, καθὼς λέγει ὁ θεὸς Δαβὶδ· « Ἐπεκαλέσαντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν » (ψαλμ. μθ. 11.) Αὐτοὶ ὅλοι μὲ τὰ πολυέξοδά των ἔργα αὐτὰ, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ μείνωσιν ἀθάνατοι· καὶ ἂν φημίζωνται τὰ ὀνόματά των, φημίζονται μόνον εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς μόνην τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ εἰς τὴν μελλουσαν ζωὴν· « οὐκ ἐγγράφηται γὰρ, λέγει ὁ μέγας Βασίλειος, ἀσεβῶν ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἀλλὰ τῇ γῇ ἐναπομένει τὰ ὀνόματα. » (ἐρμηνεία εἰς τὸν μθ. ψαλμ.) Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν θεῶν τούτων Πατέρων, μὲ τὸ μέσον τῶν ἱερῶν τούτων εἴκοσι Μοναστηρίων, ἐφημίσθησαν καὶ φημίζονται, καὶ παντοτεινὰ θέλουν φημίζεσθαι, ὅχι μόνον εἰς ὅλην τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν τοῦ κόσμου, ὅχι μόνον ἕως τοῦ Οὐρανοῦ, καθὼς ἐφαντάσθησαν οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι γίγαντες, ἀλλὰ καὶ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ὅχι μόνον εἰς τὸ διάστημα τῆς παρούσης ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς μελλούσης· διότι τὰ ὀνόματα τούτων ἐγράφησαν εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, ταῦτόν εἰπεῖν, τῆς ἀθανασίας, καὶ δὲν θέλουσιν ἐξαλειφθῆ ποτε, ἀλλὰ θέλουσι διαμένει ἀθάνατα εἰς ὅλον τὸ ἀπέραντον διάστημα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, « χαίρετε γὰρ φησιν, ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς. » (Λουκ. ι. 20).

Πρέπει τὸ ἔργον τῶν ἐνταῦθα εἴκοσι ἱερῶν Μοναστηρίων νὰ ὀνομάζεται καὶ μεγαλοπρεπές· διότι, ἀνίσως κατὰ τοὺς ἡθικούς

φιλοσόφους, ἡ ἐντελής ἰδέα ἐνὸς μεγαλοπρεποῦς ἔργου χαρακτηρίζεται, ἡ ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τοῦ ἐργαζομένου, ἡ ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τοῦ ἔργου, ἡ ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τοῦ τέλους, διὰ τὸ ὅποιον γίνεται. Τίς δὲν βλέπει, ὅτι καὶ τὰ ἱερὰ ταῦτα Μοναστήρια εἶναι πεπλουτισμένα καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὁρους τούτους; ἀπὸ μέρους τοῦ ἐργαζομένου· διότι οἱ θεῖοι οὗτοι Πατέρες οἱ ὅποιοι τὰ ἔκτισαν, παρεκτός ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς ἄνθρωποι, καὶ βασιλεῖς καὶ βασιλέων υἱοί, καὶ συγκλητικοὶ καὶ βασιλέων ὑπογραφεῖς· ὡς ὁ Συμεὼν καὶ Σάββας οἱ κτίτορες τῆς Χιλανταρίου καὶ Βατοπαιδίου Μονῆς· Παῦλος ὁ κτίτωρ τῆς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου, καὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου· Ἰωάννης καὶ Εὐθύμιος οἱ τῆς τῶν Ἰδίων καὶ Νεόφυτος ὁ τῆς τοῦ Δοχειαρίου· πρὸς τούτοις αὐτοὶ οὗτοι παρεκίνησαν καὶ τοὺς βασιλεῖς, νὰ ἐξοδεύσωσι μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν τούτων οἰκοδομήν· τοὺς Κωνσταντίνους, λέγω· τοὺς Νικηφόρους· τοὺς Ῥωμανούς· τοὺς Ἀλεξίους· τοὺς Καντακουζηνούς· τοὺς Παλαιολόγους· τὰς Πουλχερίας, καὶ τοὺς λοιπούς.

Αὐτὰ εἶναι μεγαλοπρεπῆ ἀπὸ μέρους τοῦ ἔργου· διότι καὶ τὰ Μοναστήρια ταῦτα διὰ τὴν μεγαλειότητα τοῦ πλάτους καὶ μήκους καὶ ὕψους αὐτῶν, διὰ τὴν μεγαλειότητα τῶν ἐν αὐτοῖς ναῶν καὶ οἰκιῶν, τῶν τε ἔσω καὶ ἔξω, καὶ διὰ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἐν αὐτοῖς κατοικούντων μοναχῶν, εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ὄντως μεγαλοπρεπῆ καὶ βασιλικά. Καὶ δὲν βλέπετε καὶ μετὰ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς σας, πῶς τὰ εἴκοσι ταῦτα ἱερὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ Μοναστήρια, κατὰ σειρὰν εὐρισκόμενα, τόσον εἰς τὸ βόρειον ὅσον καὶ εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ Ὄρους, στέκουσιν ὡς τόσα μεγάλα φρούρια, καὶ νυκτοφυλακτοῦσι περίξ ὅλον τοῦτον τὸν τόπον, ὡς τόσα προπύργια ὀχυρώτατα, καὶ φυλακτικαὶ ἀκροπόλεις, προλαμβάνουσι πάντα πειρασμὸν καὶ ἐνόχλησιν, ἀπὸ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς; Δὲν βλέπετε πῶς οἱ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὄρους εὐρισκόμενοι μοναχοί, πάντες ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν κύκλων Μοναστηρίων φυλαττόμενοι, ζῶσι καὶ κοιμῶνται ἀτάραχοι καὶ εἰρηνικοί;

Ἀπὸ δὲ τοῦ τέλους καὶ τοῦ σκοποῦ, διὰ τὸν ὅποιον ἐκτίσθησαν, εἶναι τόσον μεγαλοπρεπῆ τὰ ἱερὰ ταῦτα Μοναστήρια, εἰς πρόπον ὥστε, ὅλα τὰ ἑπτὰ λεγόμενα θαύματα τοῦ κόσμου ὁ

ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Ἐφεσον· ἡ Πυραμὶς τοῦ Κλεώπα εἰς τὴν Αἴγυπτον· ὁ τάφος τοῦ Μαισώλου εἰς τὴν Καρίαν· τὰ κρεμαστά τεῖχη τῆς Βαβυλώνης· ὁ Κολοσσὸς τῆς Ῥόδου· ὁ πύργος τοῦ Φάρου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν· τὸ ἐλεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου, τὸ ὅποιον ὑπερέβη ὅλα τὰ ἑπτὰ, ὅποιον ἐστάθη τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ. Ὅλα ταῦτα, λέγω, τὰ μεγαλοπρεπῆ θαύματα, καὶ μὴ ὅλον ὅτι ἐνομίσθησαν εἰς τὰς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὑπερβαίνουν τὰ βουνὰ, καὶ σκεπάζουσι τοὺς ὀρίζοντας· συγκρινόμενα ὁμῶς πρὸς τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ θεῖον τέλος τούτων τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων, φαίνονται εἰς τοὺς φρονίμους, ἢ ὡς τόσαι φωλεαὶ ἔρημοι πτηνῶν· ἢ ὡς τόσα κρημνισμένα χαλάσματα καὶ ἐρείπια, εἰς τὰ ὅποια ἔχουσι τὸ βασιλείον των οἱ νυκτικόρακες, οἱ ποντικοὶ καὶ αἱ ἀράχνη καὶ τὰ ἄλλα κνῶδαλα καὶ ζῴφια. Ἐπειδὴ, τὸ τέλος μὲν ἐκείνων ἐστάθη ματαία φιλοδοξία, ἡ ὅποια ἀνθεῖ καὶ ἀπανθεῖ, παρόμοια μὲ τὰ ἄνθη τοῦ ἔαρος, τὸ τέλος δὲ τούτων τῶν εὐαγῶν Μοναστηρίων, ἐστάθη ἡ παντοτεινὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ παντοτεινὴ ὠφέλεια καὶ σωτηρία ψυχῶν αὐλῶν, ψυχῶν ἀθανάτων, ἐκ τῶν ὁποίων μιᾶς μόνης, ὅχι τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, ὅχι τὰ ὀκτὼ, ἀλλὰ ὅλος ὁ αἰσθητὸς οὗτος καὶ ὁρώμενος κόσμος δὲν εἶναι ἀντάξιός· «οὐκ ἔστι σταθμὸς πᾶς ἄξιος ψυχῆς ἐγκρατοῦς.» (Σειράχ, κς'. 15.)

Τί λέγω; τὸ ἐξαίρετον τέλος τῶν Μοναστηρίων τούτων, καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀποτελεσμα, καὶ ὁ εὐδέστατος καρπὸς, ἐστάθησαν ὅλοι οἱ σήμερον ἐορταζόμενοι ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες ὅλου κοινῶς τοῦ ἁγίου Ὄρους· οἱ ὀνομαστοὶ καὶ ἀνώνυμοι, οἱ ἐν τοῖς Κοινοβίοις καὶ οἱ ἐν ἡσυχίᾳ τοῖς Κελλίοις καὶ ταῖς Σκήταις εὐαρεστήσαντες τῷ Κυρίῳ καὶ ἀγιάσαντες· λέγω δὲ καρπὸν τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων τοὺς μοναστὰς καὶ ἡσυχαστὰς, καθότι ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ φροντίδα τῶν Μοναστηρίων ἦσαν καὶ οἱ ἔξω ἡσυχάζοντες τῷ τότε καιρῷ. Θέλετε νὰ πληροφορηθῆτε; ἅς περιέλθωμεν ὅλα τὰ Μοναστήρια τοῦ Ὄρους διὰ τῆς διανοίας, διὰ νὰ ἴδωμεν πόσοι ἅγιοι ἐβλάστησαν ἀπὸ ἐν ἑκάστων Μοναστηρίων.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ Β'.

Καὶ διὰ τὴν φυλάξωμεν τὴν τάξιν, ἧς ὑπάγωμεν πρῶτον εἰς τὴν μεγίστην Λαύραν. Καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν θαυμαστὸν κτίτορα τῆς Μονῆς ταύτης, καὶ ὄλων τῶν Πατέρων τοῦ Ὁρους τὸν καθηγητὴν καὶ διδάσκαλον· ὁ ὁποῖος, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς, ἀναβάς εἰς τὸν ἱερὸν Ἄθω, ὡς εἰς ἄλλο Σιναιον Ὁρος, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἄδυτον γνόφον τῆς θεωρίας, ἔλαβεν ὡς Θεογράφους πλάκας, τοὺς τύπους, καὶ τὰς τάξεις καὶ διδασκαλίας, τόσον τῆς Κοινοδιακῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν, ὅσον καὶ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀγγελικῆς ἀκολουθίας, καὶ παρέδωκεν αὐτάς εἰς ὅλους τοὺς ἐν τῷ ἁγίῳ Ὁρει Πατέρας· οὗτος, ὁποῖαν μὲν εἶχεν ἰσάγγελον πολιτείαν! ὁποῖους δὲ ἀγῶνας ἀσκητικὸς ἐτέλεσε! καὶ οἷα θαύματα ἐποίησε καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον! καὶ οἷα χαρίσματα παρὰ Θεοῦ ἔλαβε! καὶ ὁποῖαν δύναμιν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων ἐπλούτησε! καὶ οἷου τέλους μακαρίου ἡξιώθη! περιττὸν εἶναι νὰ λέγωμεν ἐδῶ.

Εδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν ὅσιον Πέτρον τὸν Ἀθωνίτην, τὸν πρῶτον ἡσυχαστὴν τοῦ ἁγίου Ὁρους, καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἡσυχαστῶν τοῦ Ἀθωνος τὸν τύπον καὶ τὸ παράδειγμα· ὁ ὁποῖος ἐλευθερωθεὶς ἐκ τῆς φυλακῆς τοῦ Σαμαρᾶ μετὰ τὴν ἐπιστασίαν τῆς Θεοτόκου, καὶ παρ' αὐτῆς ἀκούσας τὰς περὶ τοῦ Ὁρους ὑποσχέσεις ἐκείνας, ὅσας ἀνεφέραμεν εἰς τὴν ἀρχὴν, ἦλθε καὶ ἐκατόκησεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπερ εὐρίσκεται ὑποκάτω εἰς τὴν μεσημβρινὴν ὑπώρειαν τοῦ Ἀθωνος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἕως τῆς σήμερον· καὶ ἐκεῖ ἐπέραςεν ἀγγελικὴν ἀληθῶς καὶ οὐρανίαν ζωὴν, γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος, ὡς ὁ μέγας Ὀνούφριος· πολλοὺς μὲν πειρασμοὺς καὶ πολέμους ἐκ τῶν δαιμόνων ὑπομείνας, πενήτηκοντα δὲ καὶ τρεῖς χρόνους Μάννα ἐσθίων οὐράνιον, ὡς ὁ πάλαι Ἰσραηλιτικὸς λαὸς εἰς τὴν ἔρημον. (1)

Εδῶ ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν θεῖον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, τὸν μέγαν ἐκεῖνον Θεολόγον, καὶ πάντων τῶν Θεολόγων τὴν ὀρθὴν ἐξήγησιν, καὶ τὸ ἐπισφράγισμα· ὁ ὁποῖος μὲν ὅλον ὅτι διε-

τέλεσεν ὑποτασσόμενος εἰς τὰ ὄρια τοῦ Βατοπαιδίου πρότερον, καὶ ἐγένετο καὶ τῆς Ἐσφιγμένου Μονῆς ἡγούμενος, ἐξενίκησεν ὁμῶς τὸ νὰ ὀνομάζεται καὶ νὰ ᾔηται Λαυριώτης· διότι, τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Λαύραν, ποτὲ μὲν, ἐντὸς αὐτῆς, ὑποτασσόμενος ταῖς τοῦ Κοινοβίου κανόσι, ποτὲ δὲ, ἔξω ἡσυχάζων ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα τὸ λεγόμενον Παλαμᾶς. Οὗτος λοιπὸν διὰ μεσιτείας τῆς Θεοτόκου πολλῶν χαρισμάτων ἡξιώθη παρὰ Θεοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ τῆς Θεολογίας· διὰ τῆς ὁποίας ἡγωνίσθη διὰ τὴν περὶ Θεοῦ ὀρθὴν δόξαν, καὶ εἰς τρεῖς μεγάλας καὶ πολυανθρώπους συνόδους παρέστη, καὶ ἐπὶ τριῶν βασιλείων, Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ, καὶ Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τριῶν πατριαρχῶν, Ἰωάννου, Ἰσιδώρου τε καὶ Καλλίστου, καὶ τὸν Βαρλαάμ, καὶ Ἀκίνδυνον, καὶ Γρηγορᾶν, καὶ τοὺς αὐτῶν ὁπαδοὺς, τοὺς βλασφημοῦντας εἰς τὰς τοῦ Θεοῦ θείας ἐνεργείας, κατακράτος ἐνίκησεν· ὕστερον δὲ Θεσσαλονίκης ἀρχιεπίσκοπος γενόμενος, καὶ ἐν αὐτῇ μακαρίου τέλους ἀξιώθεις, πηγὴν θαυμάτων ἀνέδειξε τὸν τάφον καὶ τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον· τὰ ὁποῖα ἱστορεῖ ὁ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ, (ὃν ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον).

Εν τοῖς ὁρίοις τῆς Λαύρας εὐρίσκομεν ἐκλάμπαντα καὶ τὸν ὅσιον Γρηγόριον τὸν Βυζάντιον, τὸν διδάσκαλον χρηματίσαντα τοῦ θεοῦ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἐν τῇ νηπιτικῇ φιλοσοφίᾳ· Στραβολαγκαδίτης δὲ οὗτος ὁ Γρηγόριος φαίνεται ὅτι ὀνομάζεται εἰς τὸν βίον Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλύβου, ὅστις καὶ δι' ἀγγέλου τροφὴν ἐλάβδανεν, ὡς καὶ τοῦτο ἱστορεῖται ἐκεῖ.

Εν τοῖς ὁρίοις τῆς Λαύρας ἐξήνησεν ὡς ῥόδον εὖοσμον καὶ ὁ ἅγιος Μάξιμος (ἐν ἔτει ατκ'), ὅστις διότι ἔκαie τὰς καλύβας του, ὀνομάσθη Καυσοκαλύβης· ὁ οὐράνιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ ἐπίγειος ἄγγελος· ὁ ζήσας ὡς πτηνόν· ὁ δεξάμενος ἄρτον παρὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ παρὰ τῶν ἀγγέλων· ὁ τῆς νοεραῆς προσευχῆς καὶ νήψεως ἐργάτης ἀκριβέστατος· ὁ λαθὼν παρὰ Θεοῦ, ὅχι μόνον τὸ τῆς διοράσεως χάρισμα, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς προφητείας καὶ προοράσεως τόσον πλούσιον, ὥστε πολλάκις προέλεγε καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια λόγια ἐκείνων, οἵτινες ἔμελλον νὰ ἔλθωσιν εἰς αὐτόν, τὸ ὁποῖον σπανιάκις εὐρίσκομεν νὰ ἐδόθη εἰς ἄλλους

(1) Οὗτος ἐορτάζεται κατὰ τὴν 12 τοῦ Ἰουνίου μετὰ τοῦ ἁγίου Ὀνούφριου· ἐδὲ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ εὐρίσκεται εἰς τὸν ἀπλοῦν Ἑρραίμ.

ἀγίους· ἀποθανόντων δὲ, ἀνέβλυσε μῦρον ἐκ τῶν λειψάνων του. (1)

Φίλον ἀγαπητὸν τοῦ θεοῦ τούτου **Μαξίμου** εὐρίσκομεν ἢ τὸν ὅσιον καὶ ἡσυχαστὴν **Νήφωνα**, καὶ ὅμοιον αὐτοῦ κατὰ πάντα, τόσον εἰς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ὅσον καὶ εἰς τὰ χαρίσματα· διότι καὶ αὐτὸς εἰς τὰ σπήλαια διέτριβε, καὶ ὀρεσίτροφος ἐστάθη εἰς τὰ αὐτὰ ὅρια τῆς **Λαύρας**, καὶ προορατικοῦ χαρίσματος ἦτον ἡξιωμένος. (ἔζη δὲ ἐν ἔτει ατλ.) (2)

Εἰς τὰ αὐτὰ ὅρια τῆς **Λαύρας** ἐβλάστησε καὶ ὁ ἅγιος **Νεῖλος**, ὁ διὰ τὴν καθαρότητα τῆς αὐτοῦ ζωῆς, μῦρον ἀναβλύσας ἐκ τῶν λειψάνων του, καὶ διὰ τοῦτο μυροβλύτης ὀνομαζόμενος.

Πῶς δὲ νὰ σιωπήσω τὸν ὅσιον **Ἀκάκιον**, τὸν ἐν τῇ **Σκήτῃ** τοῦ **Καυσοκαλυβίου** ἀσκήσαντα; τὸν νεώτερον μὲν εἰς τοὺς χρόνους, εἰς δὲ τοὺς ἀγῶνας φθάσαντα τοὺς παλαιούς ὁσίους; τὸν ἀγρίαις βοτάναις τρεφόμενον; τὸν ἀξιωθέντα πολλῶν ὀπτασιῶν, ἢ θείων δωρεῶν; μάλιστα δὲ τοῦ προορατικοῦ χαρίσματος; τὸν πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν δαιμόνων ὑπομείναντα; τὸν διὰ τῶν ἁγίων του εὐχῶν καὶ πατρικῶν παραινέσεων, τρεῖς ἀποδείξαντα **Ὁσιομάρτυρας**, ὧν τὰ ὀνόματα ταῦτά εἰσι· **Παχώμιος** ὁ **Ὁσιομάρτυς**, ὁ εἰς τὸ **Οὐσάκιον** τῆς **Φιλαδελφείας** μαρτυρήσας (ἐν ἔτει αψλ. κατὰ μῆνα **Μαΐου**)· οὗ τὸ μαρτύριον γέγραπται εἰς τὴν ἱεράν **Σάλλπιγγα**, καὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ εὐρίσκεται εἰς τὴν **Πάτμον** ἐν τῷ **Μοναστηρίῳ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου**· **Ῥωμανὸς** ὁ **Ὁσιομάρτυς**, ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ **Καρπεννησίου**, καὶ εἰς τὴν **Κωνσταντινούπολιν** μαρτυρήσας (ἐν ἔτει αχψδ.)· καὶ **Νικόδημος** ὁ **Ἀλθανίτης**, ὅστις λαβὼν ῥάβδον παρὰ τοῦ **Ὁσίου Ἀκακίου**, καὶ δι' αὐτῆς ἐνισχυθεὶς, ἐτελείωσεν ἐνδόξως καὶ ἀνδρικῶς τὸ μαρτύριον εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἥτοι εἰς τὸ **Ἐλθασάνιον** τῆς **Ἀλθανιτίας**, (ἐν ἔτει αψκβ. **Ἰουλίου** ια.) (3).

Βλάστημα τῆς **Λαύρας** εἶναι καὶ ὁ **Ὁσιομάρτυς Δαμασκηνός**, ὅστις πρότερον ἀρνηθεὶς, ὕστερον δὲ δώδεκα ἔτη ποιήσας ὑποταγὴν μεγάλην εἰς τὴν **Λαύραν**, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ ἐν τῇ

(1) Τούτου τὸν βίον ὅρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

(2) Τούτου τὸν βίον ὅρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

(3) Μαρτύρια τῶν τριῶν τούτων, ὅρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον· ὁμοίως καὶ τὸν βίον τοῦ ῥηθέντος ὁσίου **Ἀκακίου**, ὅστις ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει αψλ. τῇ ιβ. Ἀπριλίου.

Λαύρα ὄντος **Διονυσίου Πατριάρχου** εἰς **Κωνσταντινούπολιν**· ἐκεῖ δὲ παρῥησίᾳ ὁμολογήσας τὸν **Χριστὸν**, καὶ πολλὰ βάσανα παθὼν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, (ἐν ἔτει αχπα. **Νοεμβρ.** ιγ.)

Ἐδῶ εἰς τὴν **Λαύραν** ἐξήνθησεν ὡς ἱερὸν φυτὸν καὶ ὁ ἱερομάρτυς παππᾶ **Κωνστάντιος**, ὅστις **Μόσχθος** ὢν, καὶ ἐφημέριος τοῦ πρέσβεως τῆς **Ῥωσσίας** εἰς **Κωνσταντινούπολιν**, ἦλθεν εἰς τὸ **Ὅρος**, καὶ κατώκησεν εἰς τὴν **Λαύραν**, διὰ τὸν συμβάντα τότε πόλεμον μεταξὺ **Μοσχόδων** καὶ **Ἀγαρηνῶν**· ἀφ' οὗ δὲ ἐγένεεν εἰρήνη, ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν βασιλεύουσαν· καὶ ἐπειδὴ διὰ τινὰ διχόνοιαν, συμβᾶσαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρέσβεως, ἠρνήθη, φεῦ! τὸν **Χριστὸν**, ὕστερον μετανοήσας διὰ τὴν ἄρνησιν, ἐπαρῥησιάσθη· καὶ τὴν μὲν πίστιν τῶν **Χριστιανῶν** ὁμολογήσας, τὴν δὲ τῶν **ἀγαρηνῶν** θρησκείαν ἀπελέγξας, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν ἔμπροσθεν τοῦ βασιλικοῦ παλατίου, καὶ οὕτως ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον, (ἐν ἔτει αψμγ.) (1).

Ἐν τῇ μεγίστῃ ταύτῃ **Λαύρᾳ** εὐρίσκομεν, καὶ τὸν ὄντως ἀγγελόφωνον καὶ χαριτάνυμον ψάλτην, **Ἰωάννην** τὸν **Κουκουζέλην**· ὁ ὁποῖος, ψάλτης πρότερον βασιλικὸς ὢν, ὕστερον κατέλιπε πᾶσαν τὴν ἐν τοῖς βασιλείοις τιμὴν καὶ ἀπόλαυσιν, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν μεγίστην **Λαύραν** ἀγνώριστος, ἐγένε μοναχός· εἶτα ἐχρημάτισε καὶ ποιμὴν τῶν τράγων τοῦ **Μοναστηρίου**. **Γνωρισθεὶς** δὲ μετὰ ταῦτα, ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως ζητούμενος **Ἰωάννης** ὁ **Κουκουζέλης**, ἀπὸ ὕμνον τινὰ τὸν ὁποῖον ἔφαλλε μὲ τέχνην πολλὴν καὶ γλυκύτητα ἐν τῇ ἡσυχίᾳ, ἐκεῖ ὅπου ἔδοσκε τοὺς τράγους· διὰ τοῦτο ἔλαβεν ἄδειαν καὶ ἐλευθερίαν παρὰ τοῦ βασιλέως νὰ μένῃ ἀνενόχλητος ἐν τῷ **Μοναστηρίῳ**, διὰ μεσιτείας τοῦ **Καθηγουμένου**· ὅθεν κτίσας ἔξω τῆς **Λαύρας** κελλίον καὶ **Ἐκκλησίαν** τῶν **Ἀρχαγγέλων**, ἐκεῖ ἡσύχαζε τὰς ἐξ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος· τὰς δὲ **Κυριακὰς** καὶ **εὐχὰς** εἰσὶν ἐρχετο εἰς τὸ **Μοναστήριον**, καὶ ἔφαλλε μετὰ εὐλαθείας εἰς τὸν δεξιὸν χορὸν· ἐν ἐνὶ δὲ **Σαββάτῳ** τῆς **Ἀκαθίστου**, ἀφοῦ ἔψαλεν ἐπιμελῶς τὰ τροπάρια καὶ τοὺς κανόνας τῆς **Θεοτόκου**, ἀπεκοιμήθη ὀλίγον ἐκεῖ ὅπου ἵστατο ὄρθιος· καὶ ὡς τοῦ **Θαύματος**! φαίνεται αὐτῷ ἡ **Κυρία Θεοτόκος** καὶ τοῦ λέγει, «χαίροις

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Ἰωάννη τέκνον μου· φάλλε μοι, καὶ οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπῃ· » Ταῦτα εἰπούσα, τοῦ ἔδωκε καὶ ἐν χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὴν δεξιάν χειρά· τὸ ὁποῖον ἐτέλεσεν ὕστερον πολλὰ θαύματα· ἀλλὰ καὶ ὕστερον ἡ αὐτὴ Κυρία Θεοτόκος ἰάτρεισε τὸν Ἰωάννην τοῦτον τοῦ ὁποῖου ὁ ποὺς ἐσάπη, φανεῖσα καὶ εἰπούσα αὐτῷ, « ἔσω ἀπὸ τοῦ νῦν ὑγιής· » ζήσας δὲ μετὰ ταῦτα θεαρέστως, καὶ προγνώρισας τὸν θάνατόν του ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸ ἄνωθεν κελλίον τῶν Ἀρχαγγέλων, καθὼς παρήγγειλεν· (ὄρα σελ. 357. τῆς ἀμαρτωλῶν σωτηρίας).

Ἐδῶ ἀκόμη εὐρίσκομεν καὶ τὸν ἄλλον εὐλαβεστάτον ἐκεῖνον φάλην καὶ Δομέστικον Γρηγόριον ὀνόματι· ὁ ὁποῖος, ἡγουμενεύοντος τοῦ κυροῦ Ἰακώβου τοῦ Πρικανᾶ, ἔφαλεν ἐν τῇ παραμονῇ τῶν Φώτων, οὐχὶ τὸ, « Ἀξιόν ἐστιν· ἀλλὰ τὸ « Ἐπὶ σοὶ χαίρει » εἰς τὴν Λειτουργίαν· ἐν τῷ τέλει δὲ τῆς ἀγρυπνίας ὑπνώσεν ὀλίγον, καὶ ἰδοὺ βλέπει τὴν Δέσποιναν ἡμῶν Θεοτόκον, ἰσταμένην ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ λέγουσαν « Δέξαι σου τὸ ψαλτικόν, ὃ Δομέστικε· καὶ εὐχαριστῶ σοι πολλά· » καὶ τοῦτο εἰπούσα, ἔδωκεν αὐτῷ ἰδιοχείρως ἐν φλωρίον· τὸ ὁποῖον ἦτον κρεμασμένον εἰς τὴν ἀγίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἐν τῇ αὐτῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ. (ὄρα σελ. 163 τῆς Ἱερᾶς Κατηχήσεως).

Β^{ον} Ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ὄντως βασιλικὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ Μονὴν τοῦ Βατοπαιδίου, καὶ ἐκεῖ θέλομεν ἰδεῖ τὸν ὅσιον ἐκεῖνον Γεννάδιον τὸν Δοχειάρην, ὅστις ἠξιώθη νὰ θεωρήσῃ τὸ παράδοξον θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἡ Θεοτόκος ἐνήργησεν εἰς τὸν καιρὸν του, κάμνουσα νὰ εὐρεθῇ γεμάτον ἀπὸ ἔλαιον, τὸ πρῶην εὐκαιρον πιθάριον τόσον, ὥστε καὶ νὰ χύνεται εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ τρέχῃ ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ δοχείου.

Ἐκεῖ εὐρίσκομεν τὸν ὁσιώτατον ἐκεῖνον Νεόφυτον τὸν προσμονάριον, ὅστις ἤκουσεν, ὃ τοῦ θαύματος! μίαν φωνὴν ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ὅτι ἔχει νὰ ζήσῃ ἀκόμη ἐν ἔτος, καὶ νὰ ἐτοιμασθῇ· καὶ ἄλλην φωνὴν ὅτι ἔφθασεν ὁ καιρὸς διὰ νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον.

Ὁμοίως καὶ τὸν ἀγιώτατον ἐκεῖνον Ἠγούμενον, ὅστις ἤκουσε φωνὴν ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὴν θύραν· ἀλλὰ νὰ ὑπάγῃ ἐπάνω εἰς τὰ τεῖχη, νὰ διώξῃ τοὺς ἐχθροὺς οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ ἔμβωσιν εἰς τὸ Μοναστήριον.

Ἐκεῖ εὐρίσκομεν καὶ τὸν θαυμαστὸν ἐκεῖνον Ἱεροδιάκονον τὸν Βηματάρην· ὅστις κρύψας τὴν εἰκόνα τῆς Βηματαρίσσης καὶ τὸν Τίμιον Σταυρὸν εἰς τὸ πηγάδιον, ἡχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς βαρβάρους εἰς τὴν Κρήτην· καὶ πάλιν ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν δουλείαν, καὶ ἐπιστρέψας, ἐφανερώσεν αὐτὰ εἰς τοὺς ἄλλους Πατέρας· εὐρεθείσης θαυμασίως τῆς ἀγίας εἰκόνης ὀρθίας ἐπάνω εἰς τὸ νερόν, καὶ τῆς λαμπάδος ἀναμμένης· ζήσας δὲ μετὰ ταῦτα ζωὴν ὑπερθαύμαστον, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τί νὰ εἶπω διὰ τὸν ὁσιομάρτυρα Εὐθύμιον τὸν Ἠγούμενον τοῦ Βατοπαιδίου, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ δώδεκα Ὁσιομάρτυρας Μοναχοὺς; οἵτινες ἐπειδὴ ἤλεγξαν κατὰ πρόσωπον ὡς αἵρετικούς, τόσον τὸν λατινόφρονα βασιλέα Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον, ὅσον καὶ τὸν λατινόφρονα Βέκκον τὸν πατριάρχην· ὁ μὲν Εὐθύμιος, δεθείς μετ' ἄλυσον, κατεποντίσθη ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ Καλαμιτζίου, οἱ δὲ δώδεκα μοναχοὶ, ἐκρεμάσθησαν παρ' αὐτῶν ἐν τῷ καλουμένῳ Φουρκοβουνίῳ.

Ἐκεῖ εὐρίσκομεν τὸν ὅσιον ἐκεῖνον Νικόδημον, τὸν γέροντα καὶ διδάσκαλον ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίᾳ τοῦ θείου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Κτίτορας τοῦ Βατοπαιδίου εὐρίσκομεν καὶ τοὺς ἀγίους Σάββαν καὶ Συμεὼν, τοὺς ἰδιαιτέρους κτίτορας τῆς μονῆς τοῦ Χιλανταρίου, περὶ τῶν ὁποίων θέλομεν εἰπεῖν πλατύτερον, ὅταν φθάσωμεν ἐκεῖ.

Ἐδῶ εἰς τὴν τοποθεσίαν τοῦ Βατοπαιδίου ἐβλάστησεν ὡς ὠραῖον φυτὸν, καὶ ὁ ὅσιος Ἀγάπιος, ὅστις καθήμενος εἰς τὴν Σκήτην τοῦ Κολιτζοῦ, ἡχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, καὶ ποιήσας εἰς τὴν ἄλυσον δώδεκα χρόνους, καὶ δουλεύσας μετ' ἐμπιστοσύνην τὸν ἀγαρηνὸν ὅστις τὸν ἡγόρασεν, ἐλευθερώθη διὰ τῆς Θεοτόκου ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Ὄρος πρὸς τὸν γέροντά του, ὅστις ἐλέγξας αὐτόν, διὰ τί ἔφυγε κρυφίως ἀπὸ τὸν αὐθέντην του, τὸν ἔκαμεν νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς ἐκεῖνον· τὸν ὁποῖον εἰς ὅλον τὸ ὕστερον κατέπεισε, καὶ τὸν ἐπῆρεν ὁμοῦ μετ' αὐτοὺς τοὺς δύο τοὺς υἱοὺς, καὶ ἦλθον εἰς τὸ Ὄρος, καὶ τούτους βαπτίσας ἐποίησε μοναχοὺς.

Γ^{ον} Ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὴν εὐαγὴ καὶ περιφανῆ Μονὴν τῶν

Ἰθέρων· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν μέγαν καὶ θαυμαστὸν ὄσιον Ἰωάννην τὸν Ἰθῆρα τὸν ἀκμάσαντα ἐν ἔτει 960. ὁ ὁποῖος ἐκ βασιλικοῦ γένους τῶν Ἰθέρων καταγόμενος, ἀφῆκε τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ πάντα, καὶ γενόμενος Μοναχός, ἤσκησε πρῶτον εἰς τὰ ἐν τῇ Ἰθῆρίᾳ εὐρισκόμενα μοναστήρια· εἶτα ἀπελθὼν εἰς Ὀλυμπον, καὶ ἡσυχάσας ἐκεῖ ἱκανὸν καιρόν· μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, καὶ ἐγένετο ἄκρος φίλος καὶ ὑποτακτικὸς τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ τῆς μεγίστης Λαύρας· ὕστερον δὲ ἀναχωρήσας, ἔκτισε τὴν περιφανῆ ταύτην Μονὴν τῶν Ἰθέρων, δι' ἐξόδων Βασιλείου υἱοῦ Ῥωμανοῦ, τοῦ τῶν Γραικῶν βασιλέως, οὓσαν πολλὰ μικράν τὸ πρότερον, καὶ ἐπονομαζομένην τοῦ Κλήμεντος.

Ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν ὄσιον Εὐθύμιον, τὸν υἱὸν τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου ἀκμάσαντα ἐν ἔτει 980, ὅστις ἔμπειρος ὢν εἰς τὴν Ἰθῆρικὴν καὶ Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ εἰς τὰς θείας Γραφάς, ἐδιαλέχθη μὲ ἓνα ἐβραῖον ὅταν ἦτον ἀκόμη κοσμικὸς, τὸν ὁποῖον τελευταῖον θανάτῳ παρέδωκεν, ἐπειδὴ ἐβλασφήμει ὁ μισθὸς κατὰ τοῦ Χριστοῦ· ἀσθενήσας δὲ βρῆναι, καὶ διὰ προστασίας τῆς Θεοτόκου ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἀφίνει τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ ἔρχεται εἰς τὸ Ὅρος πρὸς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, καὶ ὑποτάσσεται εἰς αὐτὸν μετὰ τοῦ πατρὸς του. Οὗτος ὠνομάσθη καὶ νέος Χρυσόστομος σιμὰ εἰς τοὺς Ἰθῆρας. Ἐπειδὴ μετεγλώττισεν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Ἰθῆρικὴν, ὅλην τὴν ἁγίαν Γραφήν, καὶ ἄλλα βιβλία ψυχωφελέστατα· εἶτα ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Λαύρας ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του, ὠκοδόμησε μετ' αὐτοῦ, ὡς εἴπομεν, τὴν αὐτὴν Μονὴν τῶν Ἰθέρων. Οὗτος ὁ ὄσιος, ἀφ' οὗ ἐτέλεσε πολλὰ θαύματα, ἐφάνη καὶ ὡς στύλος πύρινος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταμορφώσεως, ὅτε ἐλειτούργει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῇ οὔσῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀθῶνος· τότε καὶ φῶς οὐράνιον ἐλθὼν, ἔκαμε πάντας τοὺς ἐν τῇ Λειτουργίᾳ εὐρεθέντας, νὰ πέσωσι κάτω πρηνεῖς, τὴν λάμψιν μὴ ὑποφέροντας. (1)

Ἐδῶ πρὸς τοῦτοις εὐρίσκομεν καὶ Γεώργιον τὸν Ἰθῆρα, τὸν ἀνεψιὸν μὲν τοῦ Ἰωάννου, ἐξάδελφον δὲ τοῦ Εὐθυμίου, κτίτορα

(1) Τὸν βίον τοῦ ὁσίου τούτου Εὐθυμίου, ὅρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον· ἐορτάζεται δὲ οὗτος ἰδιαίτερος τῇ 15. Μαΐου, ὅτε καὶ ἐτελεύτησεν.

καὶ αὐτὸν γενόμενον τῆς αὐτῆς Μονῆς, καὶ μάλιστα τοῦ καθολικοῦ Ναοῦ.

Ταύτης τῆς Μονῆς βλάβη εἶναι καὶ ὁ ὄσιος Γαβριὴλ ὁ Ἰθῆρ, ὁ ἡσυχάζων ἐν τῷ Ὄρει, καὶ διὰ φωνῆς θεικῆς καταβάς καὶ ἀναγαγὼν ἐκ τῆς θαλάσσης τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Κυρίας Πορταΐτισσης τῶν Ἰθέρων.

Πῶς δὲ νὰ σιωπήσω τὸν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ζῆλον τῶν Ὀσιομαρτύρων Ἰθῆριτῶν Πατέρων; οἵτινες διότι δὲν ἐδέχθησαν τὸν βασιλέα Μιχαὴλ τὸν Ἀζυμίτην, καὶ Ἰωάννην τὸν Πατριάρχην, τοὺς λατινόφρονας, οἱ μὲν ἐδάλθησαν εἰς τὸ πλοῖον τῆς Μονῆς, καὶ εἰς τὸν βυθὸν παρεδόθησαν, οἱ δὲ, ὄντες ἐκ τῶν μερῶν τῆς Ἰταλίας, παρ' αὐτοῦ ἐδουλώθησαν οἱ μακάριοι.

Ἐδῶ εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰθέρων ἀνέτειλεν ὡς ἀστὴρ νεοφανὴς μὲν κατὰ τοὺς χρόνους, λαμπρὸς δὲ κατὰ τοὺς ἀγῶνας, καὶ ὁμοῖος τῶν παλαιῶν Ὀσίων, ὁ ἱερός, λέγω, τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, Ἱερόθεος ὁ διδάσκαλος, ὁ ἐκ τῆς Καλαμάτας τῆς Πελοποννήσου καταγόμενος, καὶ γεννηθεὶς κατὰ τὸ ἀχρὺς· ἔτος. Οὗτος γὰρ ὁ αἰδίδιμος, ἀφοῦ ἐσπούδασε τὰ γραμματικά καὶ φιλοσοφικὰ μαθήματα, καὶ ἔγινεν ἐντελής καὶ εἰς τὰς δύο γλώσσας, Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν, πάντα τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου καταφρονήσας, ἦλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Ἰθέρων καὶ ἔγινε μοναχός· ἐπαραιτήσε γὰρ ὡς σοφὸς τὰς ἐξωθεν ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλοσοφίαν, διὰ νὰ μάθῃ τὴν ἐσω ἢ πνευματικὴν φιλοσοφίαν, ἥτις εἶναι « τέχνη τεχνῶν », καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν » κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον· εἰς τόσους δὲ ἀγῶνας ἐξέδωκε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁ τρισμακάριστος, ὥστε ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν καὶ τὰς ἄλλας κακουχίας τοῦ σώματος, τοσοῦτον ἀδυνάτησεν, εἰς τρόπον ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ ἐν μόνον στάδιον, καὶ μόλον ὅτι ἦτον φυσικὰ εἰς τοὺς πόδας ταχύτατος, καὶ εἰς τὸ σῶμα ἀνδρείοτατος. Οὗτος, καθαρὸν δοχεῖον τῶν ἀρετῶν χρηματίσας, καὶ θείων χαρισμάτων ἀξιωθείς, ἤδη καὶ ὑπὲρ τῆς πίστεως ἡγωνίσαστο· τὴν γὰρ μεμολυσμένην αἵρεσιν τοῦ αἰρετικοῦ Μολίνου, τὴν τότε ἀναφανεῖσαν διήλεγξε, καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν ἐνώπιον ἱερᾶς Συνόδου ἐκράτυνε· Καὶ ἐπόθησε μὲν νὰ μαρτυρήσῃ καὶ διὰ τὸν Χριστὸν, καὶ ἐπίτηδες διὰ τοῦτο ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντι-

νούπολιν, καὶ αἰτίας ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, ἀλλὰ δὲν ἦτο θέλημα τοῦ Κυρίου, ὅς τις ἐφύλαξεν αὐτὸν διὰ πολλῶν ὠφέλειαν.

Ἐπειδὴ δὲ πόθος περισσοτέρας ἡσυχίας κατέφλεγε τὴν καρδίαν του, τούτου χάριν ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Μονὴν τῶν Ἰδῆρων, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀντικρὺ τοῦ Ὄρους ἐρημονήσιον Γιοῦρα καλούμενον· καὶ ἐκεῖ ὀλίγον καιρὸν ἡσυχάσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν ἐν ἔτει αἰσμέ. τὰ δὲ τούτου λείψανα, ἀνακομισθέντα ὑπὸ τοῦ ὁσίου Μελετίου τοῦ αὐτοῦ μαθητοῦ, εὑρέθησαν ἡγιασμένα ὑπὸ τῆς θείας χάριτος· ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ σεβασμία αὐτοῦ Κάρα καὶ ἡ σιαγὼν εὑρίσκονται ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ τῶν Ἰδῆρων, καὶ ἐνεργοῦσι διάφορα θαύματα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτοῖς προστρέχοντας, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς ἐνδειξιν τῆς θεαρέστου αὐτοῦ πολιτείας· ἐκ τῶν ὁποίων θαυμάτων μερικὰ ἀναφέρει ὁ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ. (1)

Εἰς τὴν Σκήτην τῶν Ἰδῆρων, τὴν λεγομένην τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐξήνησεν ὡς φοινῖξ ὑψικόμος καὶ ὁ ὁσιμάρτυς ἅγιος Ἰάκωβος· ὅστις κατοικήσας πρότερον εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου, ὕστερον ἦλθε καὶ ἡσυχάσεν ἐν τῇ αὐτῇ Σκήτῃ· καὶ πολλὰς θείας ἀποκαλύψεις καὶ ὁπτασίας ἰδὼν, καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, καὶ προφητικοῦ χαρίσματος ἀξιώθεις, ἀνεχώρησεν ἔπειτα ἀπὸ τὸ Ὄρος, καὶ ἐπῆγε κηρύττων εὐαγγελικῶς μετάνοιαν εἰς πάντας τοὺς Χριστιανούς, ἀρχίζων ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἕως εἰς τὸν Ναύπακτον. Ἐκεῖθεν δὲ προδοθεὶς εἰς τὸν μπεῖν, κατήνησεν εἰς ὅλον τὸ ὕστερον δέσμιος εἰς Διδειμότειχον, καὶ παραστάς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Σελήμη, καὶ μὴ θελήσας νὰ δεχθῇ τὴν θρησκείαν του, ἀλλ' ὁμολογήσας παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐτιμωρήθη μετὰ διαφόρους βασάνους εἰς διάστημα ἡμερῶν δεκαεπτὰ· τελευταῖον δὲ, ἐκρεμάσθη ὁμοῦ μετὰ δύο τοῦ μαθητᾶς, Ἰάκωβον Διάκονον, καὶ Διονύσιον μοναχόν, τῶν ὁποίων τὰ ἅγια λείψανα εὑρίσκονται εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς ἁγίας Ἀναστασίας εἰς τὴν Γαλάτισταν. (2)

Εἰς τὴν τοποθεσίαν τῶν Ἰδῆρων, ἦγουν εἰς τὴν Σκήτην τοῦ Μαγουλά, ἥσκησε καὶ ὁ ἀγιώτατος Κάλλιστος, μαθητὴς μὲν

πρότερον χρηματίσας Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, ὕστερον δὲ Πατριάρχης γενόμενος Κωνσταντινουπόλεως.

Δ' Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἱερὰν καὶ βασιλικὴν Μονὴν τῶν Σέρβων, ἥτοι τοῦ Χιλανταρίου· καὶ ἐκεῖ εὑρίσκομεν ἁγίους τοὺς κτίτορας τῆς αὐτῆς μονῆς τὸν τε ἅγιον Σάββαν, καὶ τὸν κατὰ σάρκα πατέρα αὐτοῦ ἅγιον Συμεών, τὸν Βασιλέα Σερβίας· ὁ θεὸς λοιπὸν Σάββας ἔτι νέος ὢν, ποθήσας τὴν παρθενίαν καὶ τῶν μοναχῶν τὴν ζωὴν, ἀνεχώρησε κρυφίως καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Ῥωσικὸν Μοναστήριον, ὅπου καὶ ἔγινε μοναχός· εἰτα ζητούμενος ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἐβάλλη παρὰ τοῦ τότε πρώτου εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Βατοπαίδιου διὰ φύλαξιν. Γράψας δὲ ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς γονεῖς του περὶ ματαιότητος τοῦ κόσμου, καὶ τῆς μελλούσης Κρίσεως, καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, τόσον τοὺς ἠναψεν εἰς τὴν θείαν ἀγάπην, ὥστε τοὺς κατέπεισε νὰ παραιτήσωσι τὴν βασιλείαν, καὶ νὰ γένωσι μοναχοί. Ὅθεν ὁ πατήρ του θεὸς Συμεών, ἐλθὼν ἐδῶ εἰς τὸ Ὄρος, καὶ εὐρὼν τὸν ποθητὸν αὐτοῦ υἱὸν Σάββαν εἰς τὸ Βατοπαίδιον, ἐκάθησε μετ' αὐτοῦ· καὶ διὰ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, ἔγεινεν ὁ κατὰ σάρκα υἱὸς Σάββας κατὰ πνεῦμα πατήρ τοῦ κατὰ σάρκα πατρὸς αὐτοῦ Συμεών, καὶ ἡγωνίζοντο καὶ οἱ δύο τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἐξ αἰτίας αὐτῶν παρεκινήθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ Σέρβοι νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ Ὄρος, τούτου χάριν διὰ θείας ὁπτασίας καὶ ἀποκαλύψεως ἔκτισαν ἐκ θεμελίων μετὰ βασιλικὰ ἔξοδα, τὴν περίφημον ταύτην τοῦ Χιλανταρίου Μονήν.

Καὶ ὁ μὲν θεὸς Συμεών ζήσας ἐν αὐτῇ θεαρέστως, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, καὶ μετὰ θάνατον ἀνέδλυσεν, ὡς τοῦ θαύματος! μῦρον ἐκ τοῦ τάφου καὶ τῶν λειψάνων αὐτοῦ, εὐωδίαν ἀναπέμπον ἄρρητον, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τῆς πρὸς Θεὸν αὐτοῦ εὐαρεστήσεως· ὁ δὲ θεὸς Σάββας εὐφρανθεὶς μεγάλως διὰ τὸν ἡγιασμὸν τῶν λειψάνων τοῦ πατρὸς του, ἡγωνίζετο περισσότερον, μετὰ νηστείας, μετὰ ἀγρυπνίας, μετὰ ὁλονυκτίους δεήσεις, ἕως οὗ ἐφάσεν εἰς τὴν τελειότητα ἀρετῆς, εἰς τρόπον ὅτι καὶ δύναμιν θαυμάτων ἐπλούτησε παρὰ Θεοῦ, καὶ ζῶν ἔτι καὶ μετὰ θάνατον· Ἀρχιερεὺς γὰρ ὕστερον γενόμενος Σερβίας καὶ Πεκίου, καὶ εἰς τὸν μέγαν Τίρνοβον ἀπελθὼν πρὸς τὸν βασιλέα Ἀσάνην, ἐλειτούργησε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἁγίων Θεοφανείων, καὶ ποιῶν

(1) Τὸν βίον τούτου ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

(2) Τὸν βίον αὐτῶν, ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον· ἐμαρτύρησε δὲ ὁ ὁσιομάρτυς Ἰάκωβος ἐν ἔτει αἰφκ. κατὰ τὴν ἀ. τοῦ Νοεμβρίου.

τὸν μεγάλον ἀγιασμόν, εὐθὺς ὅτε ἔβαλε τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς τὸ νερόν, ὃ τοῦ θαύματος! ἐσχίσθη τὸ νερόν εἰς δύο μέρη, καὶ ἔσπεκεν ὡς τεῖχος ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καθὼς ποτε ἔγινε καὶ εἰς τὴν Ἑρυθρὰν θάλασσαν. Ἐκεῖσε δὲ ὢν εἰς τὸν Τύρνοβον, καὶ προγνωρίσας τὸν θάνατόν του, παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ, πηγὴν θαυμάτων ἀναδείξας τὸν τάφον αὐτοῦ· μετὰ ταῦτα παρακλήσει πολλῇ τοῦ ἀνέσιου τοῦ ἀγίου, καὶ ὀπτασία αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀγίου, ἔδωκε τὸ θεῖον λείψανον ὁ Ἀσάνης, καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Σερβίαν τὴν πατρίδα του· ὅταν δὲ ἤνοιξαν τὸν τάφον του, εὗρέθη, ὃ τοῦ θαύματος! λάμπον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγίου ὡς ὁ ἥλιος, καὶ τόση εὐωδία ἄρρητος ἐξῆλθεν, ὥστε ὅλοι οἱ παρευρεθέντες ἐφύναζον τὸ, Κύριε ἐλέησον, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν. (1)

Εὖν Ἀς υπάγωμεν εἰς τὴν ἱεράν καὶ βασιλικὴν Μονὴν τοῦ Διονυσίου· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν πρῶτον, τὸν ἅγιον Διονύσιον· ὅστις ἀσκήσας πρότερον κατὰ μόνας ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν, εἰς τὸν καλούμενον παλαιὸν Πρόδρομον, ὕστερον δι' ὀπτασίας θείου φωτός, ἔκτισε τὴν Μονὴν τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τὴν ἐπωνομαζομένην εἰς τὸ ὄνομά του, μὲ ἔξοδα τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνήνου· οὗτινος καὶ τὸ ἅγιον λείψανον ἐτέλεσε πολλὰ θαύματα.

Εδῶ ἐτελείωσε καὶ ὁ πνευματοφόρος ἐκεῖνος καὶ θεοφόρος Δομέτιος, ὁ συνασκητὴς καὶ φίλος τοῦ ἀγίου Διονυσίου, ὅστις ποιμὴν καὶ ἡγούμενος τῆς αὐτῆς Μονῆς ἐχρημάτισεν.

Εδῶ ἐδῶ ἔλαμψεν ὡς ἀστὴρ φαεινότατος καὶ ὁ ἅγιος Νήφων· ὅστις ἀφ' οὗ ἔγινε μοναχὸς καὶ ἱερομόναχος εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον, καὶ ἀφ' οὗ ἐφάνη ὡς στύλος οὐράνιος γεμάτος φῶς, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινε ἕως τοῦ οὐρανοῦ, ὅταν ὁ ἅγιος προσήυχετο· ὕστερον δ' ἔγινε Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, καὶ ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἔγινε καὶ Πατριάρχης δύο φορές· πορευθεὶς δὲ εἰς τὴν Βλαχίαν, ἐφώτισεν αὐτὴν μὲ τὰς θείας καὶ χρυσᾶς του διδασκαλίας, καὶ τὴν ἐστόλισε μὲ τὰ χριστιανικὰ ἔθη καὶ τὰς ἀρετάς, ἥτις ἦτο πρότερον γεμάτη ἀπὸ κακίας· μετὰ ταῦτα δὲ

(1) Οἱ ὅσιοι οὗτοι ὁ Σάββας λέγω καὶ ὁ Συμεὼν, ἤκμασαν ἐν ἔτει αἰγ'. ὁ δὲ κατὰ πλάτος βίος αὐτῶν εὐρίσκεται ἐν τῷ νεοτυπώτῳ νέῳ Ἐκλογίῳ· ἐορτάζεται δὲ, ὁ μὲν ἅγιος Σάββας, Ἰανουαρίου ιδ', ὁ δὲ Συμεὼν, Φεβρουαρίου ιγ'.

ἐλθὼν ἀγνώριστος εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον, ἔγινε βορδονάρχης τῶν μουλαρίων, καὶ δι' ὀπτασίας τοῦ θείου Προδρόμου φανερωθεὶς εἰς τὸν ἡγούμενον, ἐτελείωσεν ἐκεῖ τὴν ζωὴν του μὲ πολλὰ θαύματα, ἀφίνων εἰς τὸ Μοναστήριον θησαυρὸν ἀνέκλειπτον τὰ ἁγία του λείψανα, οὐράνιον εὐωδίαν ἐκπέμποντα, καὶ θαύματα ἐργαζόμενα.

Εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Διονυσίου εὐρίσκομεν καὶ τοὺς δύο ὁσιομάρτυρας, Μακάριον καὶ Ἰωάσαφ, τοὺς μαθητάς τοῦ ἀγίου Νήφωνος, οἵτινες φλεγόμενοι ὑπὸ τῆς θείας ἀγάπης, καὶ λαβόντες τὰς εὐχὰς τοῦ ἀγίου, ὁ μὲν Μακάριος ὑπῆγεν εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ κηρύξας παρρησίαν τὸν Χριστὸν διὰ Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιον τῶν ἀγαρηνῶν ἔλαβε διαφόρους βασάνους, καὶ οὕτως ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν· (ἐν ἔτει αἰγλ'). Ὁ δὲ Ἰωάσαφ, μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἀγίου, ἀπελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κηρύξας παρρησίαν τὸ μυστήριον τῆς ἀγίας Τριάδος, ἐδασανίσθη πρότερον διαφόρως, ὕστερον δὲ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. ἐν ἔτει αἰγλ'.

Εδῶ εὐρίσκομεν ἀκόμη καὶ τὸν ἀγιώτατον ἐκεῖνον Λεόντιον τὸν ἐκ τοῦ Ἀργους τῆς Πελοποννήσου καταγόμενον, ὁ ὁποῖος ἐξήκοντα χρόνους δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ διορατικοῦ καὶ προφητικοῦ χαρίσματος ἀξιωθείς, μετὰ θάνατον ἐδλυσεν μῦρον ἀπὸ τὰ θεῖα του λείψανα, ὡς ἱστορεῖ ὁ ἱερὸς Μαλαξὸς ὁ πρωτοπαπᾶς Ναυπλίου· ἔζη δὲ ὁ ὅσιος οὗτος ἐπὶ τοῦ πατρὸς τοῦ Μιχαλοῦ, περὶ τὰ διακόσια τριάκοντα ἥδη ἔτη.

Τί νὰ λέγωμεν διὰ τὸν ὅσιον Φιλόθεον; ὅστις παιδίον ὢν, αἰχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἰσμηλίτας, καὶ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν φυλακὴν δι' ὀπτασίας τῆς Θεοτόκου, πρῶτον μὲν ἡσκησεν ἐν τινὶ μοναστηρίῳ τῆς Νεαπόλεως, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὸ Ὄρος, ἐκάθισεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Διονυσίου· εἶτα προσποιηθεὶς ὅτι εἶναι βουδός, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ ἡσυχάσας πλησίον αὐτοῦ, ἡγωνίζετο ὑπὲρ ἀνθρώπων· μεταβάς δὲ εἰς ἄλλον τόπον τοῦ Ὄρους, ἐκεῖ ἐτελείωσεν ἁγιοπρεπῶς τὴν ζωὴν του προορατικοῦ χαρίσματος ἀξιωθείς, καὶ παραγγείλας εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ μὴ τὸν θάψωσιν, ἀλλὰ νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἀλιεὺς τις εὐρὼν τὴν ἀγίαν αὐτοῦ Κάραν ὡς ἄστρον λάμπουσιν, τὴν ἀπέδωκεν εἰς τοὺς μαθητάς του δι' ὀπτασίας τοῦ ἀγίου. (ὅρα τὸν βίον αὐτοῦ εἰς τὸν Νέον Παράδεισον).

Γον ***Ας** υπάγωμεν εἰς τὴν ἱερὰν **Μονὴν** τοῦ **Κουτλουμούση**, καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ἅγιον ὁσιομάρτυρα καὶ ἱερομάρτυρα **Κυπριανόν**, ὅστις ἐξ Ἀγραφῶν ὦν, καὶ ἐν τῷ **Κουτλουμουσιανῷ** κελλίῳ τοῦ ἁγίου **Γεωργίου** ἐνασκούμενος, ὕστερον, ἀπὸ τὴν θείαν ἀγάπην πυρποληθεὶς, ἐπόθει νὰ λάβῃ ὑπὲρ **Χριστοῦ** μαρτυρικὸν θάνατον. Ἀπελθὼν λοιπὸν εἰς **Θεσσαλονίκην**, καὶ τὸν **Χριστὸν** κηρύξας ἐνώπιον τῶν ἀγαρηνῶν, καὶ τὴν αὐτῶν θρησκείαν ἀπελέγξας, ἐδάρθη καὶ ἀπελύθη· ἐκεῖθεν δὲ ἀπῆλθεν εἰς **Κωνσταντινούπολιν**, καὶ παρασταθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ βεζύρη, καὶ ὁμολογήσας μὲ μεγάλην ἀνδρίαν τὸ μυστήριον τῆς ἁγίας **Τριάδος**, καὶ μήτε μὲ κολακείας δελεασθεὶς, μήτε μὲ φοβερισμοὺς δυσωπηθεὶς, τελευταῖον ἀπετημήθη τὴν κεφαλὴν ὁ αἰδίδιμος εἰς τὸ **Φανάρι**, (ἐν ἔτει ἀχρά.) οὗ τὸ **Μαρτύριον** συνεγράψατο Ἰωάννης ὁ **Καρυοφύλλης**. (Καὶ ὅρα τοῦτο εἰς τὸ **Νέον Μαρτυρολόγ**.)

Ζον ***Ας** υπάγωμεν εἰς τὴν ἱερὰν καὶ βασιλικὴν **Μονὴν** τοῦ **Παντοκράτορος**· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ἱεράρχην ἅγιον **Θεωνᾶν**· οὗτος γὰρ πρότερον εὐρισκόμενος ἐφήμεριος εἰς τὴν **Μονὴν** αὐτὴν, καθὼς φαίνεται ἐν τῷ βίῳ τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Ἰθιρίτου· ὕστερον δὲ ὅταν ὁ θεῖος Ἰακώβος ὑπῆγεν εἰς τὸν κόσμον κηρύττων, ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλους, εἰς τοὺς ὁποίους, μετὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἐγένετο προεστὼς καὶ ποιμὴν ἐν τῷ **Μοναστηρίῳ** τῆς ἁγίας Ἀναστασίας, τῷ κειμένῳ εἰς τὴν **Γαλάτισταν**· ὕστερον δὲ ἐγένετο καὶ **Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης**· καὶ νῦν εὐρίσκειται σῶον τὸ ἅγιόν του λείψανον εἰς τὸ ἀνωτέρω μοναστήριον. (1)

Εἰς τὴν τοποθεσίαν τοῦ **Παντοκράτορος** εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἁγίου **Βασιλείου**, ἐβλάστησεν ὡς ῥόδον εὖοσμον, ὁ μυροβλύτης καὶ ἱερεὺς ἅγιος **Θεόφιλος**· ὅστις ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ ἁγίου **Νήφωνος** (ἐν ἔτει ἀφνς.) ἀπεστάλη παρ' αὐτοῦ καὶ παρὰ τῆς ἱερᾶς **Συνόδου** εἰς τὴν **Αἴγυπτον**, διὰ νὰ βεβαιωθῇ τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον τότε εἶχε γενῇ ἐκεῖσε, ἡγουν τὸν μετατοπισμὸν τοῦ Ὄρους τοῦ καλουμένου, **Ντοῦρ Τάγ**· ὕστερον δὲ ἐγένετο ἡ **Νοτάριος** τῆς μεγάλης **Ἐκκλησίας** ἐπὶ τοῦ πατριάρχου **Παχωμίου**.

(1) Εἰς τοῦτον τὸν ὅσιον ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία Ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν τελείαν, ἥτις εὐρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸ **Μοναστήριον**· καὶ ὁ βουλούμενος ἐορτάζειν τὸν ἅγιον, ζητησάτω ταύτην καὶ ἀντιγραφάτω.

μετὰ ταῦτα καταλιπὼν πάντα, ἦλθεν εἰς τὸ Ὄρος, καὶ καθίσας πρότερον εἰς τὴν **μονὴν** τοῦ **Βατοπαιδίου**, εἶτα εἰς τὴν **μονὴν** τῶν Ἰθιρίων, ὅπου καὶ ἐκαλλίγραψεν ὅλα τὰ βιβλία τῆς Ἀκολουθίας· ὕστερον ἠγόρασε τὸ κελλίον τοῦ ἁγίου **Βασιλείου**· ἡ ζήσας ἀσκητικὴν ζωὴν, καὶ λειτουργῶν μέχρι τέλους, ἐκοιμήθη ἐν **Κυρίῳ** ὁ αἰδίδιμος, παραγγείλας τῷ αὐτοῦ μαθητῇ νὰ μὴ τὸν ἐνταφιάσῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς τὸ δάσος, ὅπου εὐρισκόμενον τὸ ἅγιόν του λείψανον τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἔμεινε θεία χάριτι ἀνενόχλητον ἀπὸ τὰ σαρκοφάγα πετεινὰ καὶ θηρία. Ἐπειδὴ δὲ ἐπῆραν τὸ λείψανον οἱ **Παντοκρατορινοὶ Πατέρες**, ὁ μαθητὴς τοῦ ἁγίου ὁμοῦ μὲ τὸν πρῶτον τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ μὲ τὸν ἅγιον Ἰερισσοῦ, ὑπῆγαν καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὸ ἄνωθεν κελλίον μετὰ παρρησίας, ἀφήσαντες τὴν μίαν τοῦ χεῖρα εἰς τὸ **μοναστήριον**· κατέθεσαν δὲ τὸ λείψανον εἰς τὰ θεμέλια τῆς **Ἐκκλησίας**· καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ ἀναβλύζῃ μῦρον εὐωδέστατον, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τῆς πρὸς Θεὸν τοῦ ἁγίου εὐαρεστίσεως· τοῦ ὁποίου μύρου ἡ εὐωδία καὶ ἕως τῆς σήμερον ἐνίοτε γίνεται ἐπαισθητὴ εἰς τοὺς ἐμβαίνοντας εἰς τὸν ἐκεῖσε **Ναόν**. (1)

Κατὰ τὴν τοποθεσίαν τοῦ **Παντοκράτορος**, ἐν τῷ κελλίῳ τῷ καλουμένῳ, «**Ἀξιόν ἐστιν**,» ἐξήντησε **Δαδτικῶς**, ὡς φοινῆς ὑψίκομος καὶ γλυκύκαρπος, ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος ὅσιος, ὁ ἐν ὑποταγῇ γέροντος εὐρισκόμενος, ὅστις ἠξιώθη νὰ ξενίσῃ εἰς τὸ κελλίον τοῦ αὐτοῦ τὸν Ἀρχάγγελον **Γαβριήλ**, ἐν σχήματι φανέντα **Μοναχοῦ**, καὶ ἤκουσε νὰ ψάλλῃ μὲ τὸ Ἀρχαγγελικὸν αὐτοῦ στόμα, τὸν γλυκύτατον ὕμνον τῆς **Θεοτόκου**· ἦτοι τὸ «**Ἀξιόν**» ἐστὶν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν **Θεοτόκον**, τὴν **Ἀειμακάριστον** καὶ **Παναμώμητον**, καὶ **Μητέρα** τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. » καὶ οὐ μόνον ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ συνωμίλησε, καὶ τὴν πλάκα ἔφερεν ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἐχάραξε μὲ τὸν θεῖόν του δάκτυλον ὁ μέγας Ἀρχάγγελος τὸν ῥηθέντα ὕμνον τῆς **Μητρὸς** τοῦ Θεοῦ. **Καὶ** ἀπὸ τότε, ὁ μὲν **Θεομητροπρεπὴς** αὐτὸς ὕμνος διεδόθη εἰς

(1) Εἰς τοῦτον τὸν ὅσιον **Θεόφιλον** ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία τελείαν Ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν, καὶ τὸν βίον τούτου κατέστρωσεν εἰς τάξιν, ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὸ ἄνωθεν κελλίον· καὶ ὁ βουλούμενος, ζητησάτω ταῦτα.

πάσαν τὴν Οἰκουμένην· ἡ δὲ ἁγία Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἐμελῶδῃσε τὸν ὕμνον ὁ θεὸς Γαβριὴλ, μετεφέρθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πρωτάτου· τὸ δὲ κελλίον ὠνομάσθη «Ἄξιόν ἐστιν» καὶ ὁ λάκκος ἐν ᾧ ἦν τὸ κελλίον, ὠνομάσθη Ἄδεν, ὃ ἐστὶ φάλλειν· καθὼς ἀναφέρει τὸ θαῦμα τοῦτο πλατύτερα ὁ πρῶτος τοῦ ἁγίου Ὅρους Σεραφεῖμ, ὁ συγγράψας αὐτὸ πρὸ διακοσίων πεντήκοντα ἡδὴ χρόνων, ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τῷ Πρωτάτῳ, καὶ ἐν τῷ ῥηθέντι κελλίῳ, καὶ ἐν τῷ νέῳ Μαρτυρολογίῳ φέρεται τετυπωμένον.

Ἦν Ἄς ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὰς ἱεράς καὶ βασιλικὰς Μονὰς τοῦ τε Ξηροποτάμου καὶ τοῦ ἁγίου Παύλου, καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν ἅγιον, τὸν ὅσιον Παῦλον, τὸν καὶ κτίτορα γενόμενον τῶν δύο αὐτῶν Μονῶν· ὅστις ἐχρημάτισεν υἱὸς τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Κουροπαλάτου τοῦ καὶ Ῥαγκαθὲ λεγομένου, καὶ Προκοπίας, τῆς θυγατρὸς βασιλέως Νικηφόρου τοῦ Γενικοῦ (ἐν ἔτει ωκ'). εὐνουχισθεὶς δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ τόσον ἐπρόκοψεν, ὥστε ὠνομάζετο ὕπατος τῶν φιλοσόφων· καὶ πολλὰ συνέγραψε καὶ ἐλάλησε κατὰ τῶν τότε ὄντων Εἰκονομάχων, μετὰ γραφικὰς καὶ πατρικὰς ἀποδείξεις, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ πολλοὺς ῥαβδισμούς. Ἀναχωρήσας οὖν ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐν κόσμῳ, ἦλθεν εἰς τὸ Ὅρος, καὶ κατώκησεν εἰς τὴν τοποθεσίαν τοῦ Μοναστηρίου τῆς αἰοδήμου βασιλίσσης Πουλχερίας, ἥτοι τοῦ λεγομένου Ξηροποτάμου, τὸ ὁποῖον ἦτον τότε κατηδαφισμένον ἀπὸ τοὺς Ἀραβας· καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο ὡς ἀσώματος ἄγγελος, κουρευθεὶς μοναχὸς ἀπὸ τινος ἐνάρετον ἐκεῖ πλησίον καθηήμενον, Κοσμᾶν τῷ ὀνόματι· βασιλεύοντος δὲ τοῦ βασιλέως Ῥωμανοῦ τοῦ γέροντος, ἀπεδήμησεν ὁ ὅσιος εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἰατρεύσας τὸν βασιλέα, κλινήρην ὄντα ἀπὸ θανατηφόρου ἀσθένειας, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ τίμιον ξύλον, καὶ βασιλικά ἔξοδα, καὶ ἔκτισε τὸ Μοναστήριον τοῦ Ξηροποτάμου· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἠγάπα τὴν ἡσυχίαν, ἀνεχώρησεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἄθω, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου διὰ βασιλικῶν ἐξόδων, τὸ ἐπονομαζόμενον τοῦ ἁγίου Παύλου· ὅταν δὲ ἐμελλε νὰ τελευτήσῃ ὁ ἅγιος, ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, ὥστε οἱ παρευρεθέντες, μὴ ὑποφέρον-

τες τὴν λάμψιν, ἔπεσον κατὰ γῆς· εἶπε δὲ εἰς τοὺς μαθητάς του ὁ ὅσιος καὶ ἄλλα πολλὰ ψυχωφελῆ λόγια, καὶ οὕτω παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ. (1)

Θ^{ον} Ἄς ὑπάγωμεν δὲ εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τοῦ Ζωγράφου· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ὅσιον Κοσμᾶν, ὅστις Βουλγαρὸς ὢν, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας τεχθεὶς, εἶτα φυγὼν ἀπὸ τὸν κόσμον κρυφίως, ἦλθεν εἰς τὸ Ὅρος (ἐν ἔτει ασπ'). καὶ διὰ προσευχῆς του διελύθη τὸ θαλάσσιον τεῖχος ὃ περ τοῦ ἔδειξεν ὁ Σατανᾶς κατὰ φαντασίαν, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ καὶ νὰ τὸν γυρίσῃ ὀπίσω εἰς τὸν κόσμον· μείνας δὲ ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον καὶ κουρευθεὶς μοναχὸς, παρεκάλεσε τὴν Θεοτόκον νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν σωτηρίαν του· καὶ ὡς τοῦ θαύματος! ἤκουσε φωνὴν ἐκ τῆς ἁγίας Εἰκόνης λέγουσαν, «Υἱὲ καὶ Θεέ μου ὁδήγησον τὸν δοῦλόν σου πῶς νὰ σωθῇ»· ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίθη πρὸς τὴν Θεοτόκον, «ἅς ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ μοναστήριον, καὶ ἅς ἡσυχάσῃ κατὰ μόναν»· ὅθεν ἐξελθὼν τοῦ μοναστηρίου ἡσυχάσεν ἐκεῖ πλησίον· καὶ τόσον ἠγωνίσθη ὁ αἰοδιδμος, ὥστε ἠξιώθη διορατικοῦ καὶ προορατικοῦ χαρίσματος, καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἠγουμένου τοῦ Χιλανταρίου εἶδε βασανιζομένην εἰς τὸν ἀέρα ἀπὸ τοὺς δαίμονας· καὶ εἰς τοὺς Χιλανταρινοὺς πατέρας, οἵτινες ἐκρυψαν τὸ κολοκύνθιον εἰς τὸν δρόμον, εἶπεν, ὅτι ἐμβῆκεν ἄφρις ἐν αὐτῷ, καὶ νὰ φυλαχθῶσι μὴ πῖωσιν ἀπὸ τὸν ἐν αὐτῷ οἶνον.

Αὐτὸς ὁ ὅσιος εἶδε τὴν Θεοτόκον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Βατοπαιδίου, κατὰ τὴν ἐοτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὑπηρετοῦσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὴν τράπεζαν· ποτὲ δὲ ἀσθενήσας αὐτοῦ, καὶ ἐπιθυμήσαντος νὰ φάγῃ ὀλίγον ὀψάριον, ἀετὸς ἀρπάσας ὀψάριον ἀπὸ τινος Χριστοφόρου, ὅστις τότε εἶχεν ἐκβάλει ὀψάρια, τὸ ὑπῆγεν εἰς τὸν ἅγιον· ὅτε δὲ ἔφθασε πλησίον εἰς τὸ τέλος ὁ ὅσιος, ἐφάνη ὁ Κύριος καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἔχει νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τοὺς δαίμονας, καὶ μετ' ὀλίγον ἔχει νὰ ἀπέλθῃ πρὸς αὐτόν. Ὅθεν φανεὶς ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων πρὸς αὐτόν, τόσον πολλὰ τὸν ἔδειρεν, ὥστε τὸν ἄφησεν ἡμιθανή· καὶ οὕτω κοινωνήσας ὁ ὅσιος τὰ θεῖα μυστήρια, παρέδωκε τὸ πνεῦμα· θαῦμα δὲ ἠκολούθησεν εἰς τὸν θάνατόν του, διότι, ψαλλόντων τῶν ἁ-

(1) Τὸν πλατύτερον βίον τοῦ ἁγίου, ὅρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

δελφῶν τὸ ἐκεῖνου λείψανον, συνήχθησαν ὅλα τὰ ζῶα χερσαῖα καὶ πετεινά, καὶ ἀφ' οὗ ἐνταφιάσθη τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου, ἐφώνησε καθέν ζῶον τὴν φωνήν του, καὶ οὕτως ἀπεχώρησαν. Ζήτηθῆν δὲ τὸ λείψανον αὐτοῦ μετὰ ταῦτα, δὲν εὗρέθη εἰς τὸν τάφον. (1)

Ἐδῶ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ζωγράφου εὐρίσκομεν καὶ τοὺς εἰκοσιεξ ὁσιομάρτυρας, ἡ παρ' ἄλλοις εἰκοσιτέσσαρας· οἵτινες κλεισθέντες εἰς τὸν πύργον, καὶ ἐλέγχοντες ἄνωθεν τοῦ πύργου, τόν τε λατινόφρονα βασιλέα **Μιχαήλ**, καὶ τὸν πατριάρχην **Βέκκον**, ὡς κακοδόξους καὶ αἰρετικούς, κατεκαύθησαν ὑπ' αὐτῶν ἐντὸς τοῦ πύργου· καὶ οὕτως ἔλαβον τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ιον **Ἀς** ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὴν ἱεράν καὶ περιώνυμον Μονὴν τοῦ **Δοχειαρίου**, καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ὅσιον καὶ θεοφόρον **Εὐθύμιον**, τὸν χρηματίσαντα θεῖον μὲν κατὰ σάρκα, πατέρα δὲ κατὰ πνεῦμα, τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς **Νεοφύτου**, τοῦ καὶ κτίτορος τῆς αὐτῆς μονῆς. Οὗτος οὖν ἐκ τῆς βασιλευούσης τῶν πόλεων καταγόμενος, καὶ γνώριμος καὶ φίλος καταστάς μὲ τὸν μέγαν **Πατέρα** ἡμῶν **Ἀθανάσιον** τὸν τῆς μεγίστης **Λαύρας**, πρῶτον ἔγινε κτίτωρ καὶ οἰκιστὴς τῆς ῥηθείσης ἱερᾶς μονῆς τοῦ **Δοχειαρίου**. Καὶ πρότερον μὲν, μονίδριον οἰκοδομήσας ἐπ' ὀνόματι τοῦ μεγάλου **Νικολάου**, ἐν τῷ τόπῳ τῷ καλουμένῳ **Δάφνῃ**, ἐκεῖσε τὸ τῆς ἀρετῆς καὶ ἡσυχίας μέλι εἰργάζετο, μὲ ἄλλους ὁμοῦ ἀδελφούς. Ἐπειδὴ δὲ ἦλθον **Σαρακηνοὶ** εἰς τὸ Ὄρος, καὶ ἄλλα μὲν πράγματα τοῦ μονιδρίου διήρπασαν, ἄλλα δὲ κατηδάφισαν, καὶ μόλις ὁ ὅσιος ἐλυτρώθη τῆς ἐκείνων μαχαίρας, κρυφθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν εἰς τὸν λόγγον, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν δὲν ἔκρινεν εὐλογον νὰ κάθηται εἰς τοιοῦτον κινδυνώδη τόπον εἰς τὸ ἐξῆς. Ὅθεν ἀπάρας ἐκεῖθεν μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ **Μοναχῶν**, ἔρχεται εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ὅπου τῶρα εἶναι τὸ μοναστήριον· ὁ ὁποῖος ἦτον μὲν τότε τραχύς καὶ εἰς κατοικίαν ἀνώμαλος, εἰς ἡσυχίαν ὁμῶς πολλὰ ἐπιτῆδεις. Καὶ λοιπὸν ἀγοράσας τὸν τόπον παρὰ τοῦ τότε πρώτου **Ἰσαάκ**, καὶ καθάρισας αὐτὸν ἀπὸ τὴν ὕλην καὶ ὁμαλίσας, οἰκοδομεῖ πάλιν ἐκεῖσε ναὸν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ μεγάλου **Νικολάου**, ὁμοῦ καὶ κελλία, μὲ ἀπείρους ἰδρυῶτας

(1) Τὸν βίον τοῦ ὁσίου τούτου ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

καὶ πόρους, εἰς κατοικίαν αὐτοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ ἡγωνίζετο ἐπιμελῶς εἰς τὸ τῆς ἀσκήσεως στάδιον. Ἀφ' οὗ δὲ μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ ἀνεψιός του, ἐκούρευσε αὐτὸν μοναχόν· καὶ ἐγχειρήσας εἰς αὐτὸν τὴν προστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῆς μονῆς, αὐτὸς τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ διῆγεν, ἐν ἣ καὶ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο, ἐκατονταετῆς γενόμενος γέρον.

Ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν ὅσιον **Νεόφυτον** τὸν κτίτορα τῆς αὐτῆς μονῆς περὶ οὗ προείπομεν· ὅς τις **Δουκὸς** ὢν υἱός, ἐπὶ τοῦ βασιλέως **Νικηφόρου** τοῦ **Φωκά**, καὶ **Ἰωάννου** τοῦ **Τζιμισκῆ**, (ἐν ἔτει 969), διὰ τὴν εὐδοκίμησιν ἣν εἶχεν εἰς τὴν ἔξω σοφίαν, καὶ μάλιστα διὰ τὰς ἀρετάς αὐτοῦ, καὶ τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος, ἡγαπᾶτο παρὰ πάντων· ὅθεν καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατεστάθη ὑπογραφεὺς πρῶτος τῶν βασιλικῶν ὑπομνημάτων. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε θεῖον εἰς τὸ Ὄρος τὸν ἀνωτέρω **Εὐθύμιον**, ἡγουμενεύοντα τῆς μονῆς τοῦ **Δοχειαρίου**, ἡγάπησε νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν νὰ γένῃ μοναχός. Καὶ δὴ καταλιπὼν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ἦλθεν εἰς τὴν ἄνωθεν μονὴν καὶ ἔγινε μοναχός, ἀφιερῶσας εἰς αὐτὴν καὶ ὅσα χρήματα καὶ ὑποστατικά εἶχεν ὁ ἀοιδίμος· κατασταθεὶς δὲ ἡγούμενος τῆς αὐτῆς μονῆς παρὰ τοῦ θεοῦ του διὰ τὴν ἀξιοτήτά του, ἔκτισεν ἄλλην ἐκκλησίαν μεγάλην καὶ πύργον καὶ φρούριον εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ ἐφάνη τῇ ἀληθείᾳ νέος κτίτωρ αὐτοῦ. Ὅτε καὶ διὰ προσευχῆς αὐτοῦ, ἐφανέρωσαν οἱ θεοὶ **Ἀρχάγγελοι** τὸν κεκρυμμένον θησαυρόν· ὕστερον δ' ἔγινε καὶ πρῶτος τοῦ ἁγίου Ὄρους· εἶτα παραιτησάμενος καὶ ἡσυχάσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν ὅσιον **Θεοφάνη**, ὅστις ἐξ **Ἰωαννίνων** καταγόμενος, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ἐγένετο μοναχός εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον τοῦ **Δοχειαρίου**, καὶ εἰς τόσῃ ἀρετῇ τελειότητα ἐφάσεν, ὥστε ἔγινε καὶ ἡγούμενος τῆς αὐτῆς μονῆς, καὶ θαυμάτων δύναμιν ἡξιώθη ἐπὶ ζῶν νὰ λάβῃ παρὰ Κυρίου· τὸ γὰρ ἄλμυρον ὕδωρ τῆς θαλάσσης διὰ προσευχῆς αὐτοῦ εἰς γλυκὺ μετέβαλε· καὶ τὴν τρικυμίαν τῆς θαλάσσης εἰς γαλήνην μετεποίησε, καταβαίνων ἀπὸ τὴν **Κωνσταντινούπολιν** εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος. Καὶ μετὰ θάνατον δὲ, ἔξω εἰς τὸ μοναστήριον ὅπερ ἔκτισε τῶν **Ἀσωμάτων** εἰς τὴν χώραν τῆς **Βερόροιας** ἐν τῇ **Σκῆτῃ** τοῦ **Προδρόμου**, πολλὰ θαύματα ἐποίησε τὸ ἅγιον αὐτοῦ λεί-

φανον· λεπρὸν γάρ τινα Ἀγαρηνὸν ἰάτρευσε· καὶ δαιμονῶντα ἐθεράπευσε· καὶ ἓνα κουλλὸν κατὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα, ὑγιῇ ἐποίησε· καὶ τὴν χώραν τῆς Ναούσης, πολλάκις ἀπὸ τὴν πανώλην διέσωσε· καὶ αἰμορροῦσαν γυναῖκα ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἐλύτρωσε· καὶ ἄλλα παρόμοια θαύματα ἐποίησε διὰ τοῦ ἁγίου λειψάνου του, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τῆς θαρρέστου πολιτείας του.

Β' Ὡς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ἱεράρχην Θεοδόσιον τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἁγίου Διονυσίου· ὅστις ἡγούμενος κατασταθεὶς πρότερον τῆς αὐτῆς μονῆς, εἴτα πεσὼν αἰχμάλωτος εἰς τοὺς ἀγαρηνοὺς, ἔγινε ὕστερον Τραπεζοῦντος Μητροπολίτης.

Εἰς τὴν Μονὴν ταύτην εὐρίσκομεν καὶ τὸν νέον ὁσιομάρτυρα Δαμιανόν· ὅστις ἐξ Ἀγράφων καταγόμενος, ἦλθεν εἰς τὸ Ὄρος καὶ ἔγινε μοναχός· ἡσυχάζων δὲ ἐξω τῆς μονῆς ταύτης, ἤκουσε θείαν φωνὴν λέγουσαν, « Δαμιανὲ, μὴ ζῆτει μόνον τὸ ἰδικόν σου συμφέρον, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν ἄλλων. » Ὅθεν ἐνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ μέρη τοῦ Ὀλύμπου, κηρύττων εἰς τοὺς Χριστιανούς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκων αὐτοὺς νὰ ἀπέχῳσιν ἀπὸ πάσης κακίας, καὶ νὰ φυλάττωσι τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ· ἐκεῖ δὲ ἐπιδουλεθεὶς ἀνεχώρησε, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ μέρη τῶν Ἀγράφων, ὅπου καὶ κτίσας μικρὸν μοναστήριον, ἡσύχαζε μετ' ἄλλους ἀδελφούς. Ἐπιδουλεθεὶς δὲ καὶ ἐκεῖ, παρεδόθη εἰς τὸν κριτὴν τῆς Λαρίσσης, καὶ βασανισθεὶς μετ' ἀφόρους βασάνους, καὶ μὴ ἄρνηθεὶς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλέγχων ἀνδρείως τὴν θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐκρεμάσθη· καὶ πεσὼν ἀπὸ τὴν κρεμάθραν ἔτι ζῶν, παρεδόθη εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον τῷ 1568.

Ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν σημειοφόρον ἡσυχαστὴν Δομέτιον, μετ' ὃν ὅποιον ἡσύχασεν ὁ ὁσιομάρτυς Δαμιανὸς τρία ἔτη.

Ἐδῶ εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Φιλοθέου εὐρίσκομεν ἀκόμη καὶ τὸν ἅγιον Συμεὼν, τὸν μονοχίτωνα καὶ ἀνυπόδητον· ὅστις ὠνομάζετο Κουρευμένος· διότι, ὡν πρότερον Διάκονος εἰς τὴν Λαύραν· ἐπειδὴ ἀδελφός τις ἐθαύμασε καὶ ὠρέχθη τὰ μαλλία του, ὁ θεὸς Συμεὼν τὰ ἔκοψε καὶ τοῦ τὰ ἔδωκεν· οὗτος λοιπὸν ἀπελθὼν ὕστερον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Φιλοθέου, ἐγένετο ἡ-

γούμενος εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀρετὴν του καὶ φρόνησιν. Ἐπειδὴ δὲ μίαν φορὰν ἤλεγξε μερικοὺς ἀτάκτους μοναχοὺς, ἐκεῖνοι μὴ ὑποφέροντες τὸν ἐλεγμὸν, ἔδειραν, φεῦ! αὐτὸν καὶ ἐφυλάκισαν. Ὅθεν ἀνεχώρησεν ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸ Ὄρος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ μέρη τῆς Ζαγοράς, καὶ Εὐρίπου καὶ Ἀθηνῶν, καὶ Λαρίσσης, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐπιστρέφων εἰς μετάνοιαν· κατοικήσας δὲ τρεῖς ὁλοκλήρους χρόνους ὑπὸ κάτω εἰς μίαν μηλέαν, κατὰ τὸ βουνὸν τὸ καλούμενον Φλαμούριον, πηγνύμενος ἀπὸ τὴν ψύχραν τοῦ χειμῶνος, καὶ καταφλεγόμενος ἀπὸ τὴν καύσιν τοῦ καλοκαιρίου, ἐσύναξεν ἐκεῖ πολλοὺς ἀδελφούς, ὅπου καὶ ἔκτισε μοναστήριον εἰς ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. Ἀπελθὼν δὲ ἔπειτα εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ τινα χρεῖαν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ τρισμακάριστος· καὶ μετὰ τὴν κοίμησίν του, εὐωδίασε τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, καὶ πολλὰ θαύματα ἐποίησεν· ἡ γὰρ ἁγία αὐτοῦ Κάρα, ἡ εὐρισκομένη τώρα εἰς τὸ ἄνωθεν μοναστήριόν του, Χριστιανόν τινα ἰάτρευσε ἀπὸ τὴν ἀνίατον ἀσθένειαν τῆς φθίσεως, καὶ ἄλλον τινὰ ὕδρωπικόν, μέρος τοῦ λειψάνου του, ὑγιᾶ ἐποίησε· καὶ ἄλλους πολλοὺς καθ' ἑκάστην ἰατρεῖει ἀπὸ δαιμονία, καὶ ἀπὸ ἄλλας διαφορὰς ἀσθενείας· μάλιστα δὲ ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ἀσθένειαν τῆς πανώλης, ὡς ἐν τῷ τετυπωμένῳ κατὰ πλάτος βίῳ αὐτοῦ ὁράται, εἰς ἔνδειξιν τῆς θαρρέστου πολιτείας του. (1)

Ἐδῶ εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου, εὐρίσκομεν γενόμενον μοναχόν, καὶ τὸν ἱσαπόστολον καὶ ἱερομάρτυρα Κοσμᾶν, τὸν ἔκ τινος χωρίου τῆς Ναυπάκτου, Μεγάλου Δεσποῦ λεγομένου, καταγόμενον· ἐφημέριον δὲ τῆς αὐτῆς μονῆς χρηματίσαντα· τοῦ ὁποίου τὸν βίον, καὶ τὴν περίοδον τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος, καὶ τὰ θαύματα καὶ τὸ μαρτυρικὸν τέλος, ὅποιος βούλεται νὰ μάθῃ πλατύτερον, ἅς ἀναγνώσῃ ταῦτα πάντα ἐν τῷ νέῳ Μαρτυρολογίῳ.

Γ' Ὡς ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τοῦ Γρηγορίου· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ὅσιον Γρηγόριον τὸν κτίτορα τῆς μονῆς ταύτης· ὅστις, ὅτι μὲν ἦτον ἡσυχαστής καὶ ὅσιος, μαρτυ-

(1) Τούτου ἡ ἁσματικὴ ἀκολουθία εὐρίσκεται τετυπωμένη εἰς χωριστὴν φυλλάδα· καὶ ὁ βουλούμενος αὐτὸν εὐρτάζειν, ζητήσάτω αὐτήν.

ρεῖ τὸ μέχρι τῆς σημερον σωζόμενον αὐτοῦ σπήλαιον, ἐν ᾧ ἡσυχάζων, τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας ὁ αἰδιδιμος ἡγωνίζετο· ὅτι δὲ ὡς ἅγιος ἐωρτάζετο, μαρτυρεῖ ἡ θεία αὐτοῦ εἰκὼν· ὅποια δὲ ἐστάθησαν τὰ κατὰ μέρος κατορθώματα τῆς ἐνθέου αὐτοῦ πολιτείας, ὁ πανδαμάτωρ χρόνος δὲν μᾶς ἄφησε κἀνὲν ὑπόμνημα· τὸ ὅποιον νομίζομεν, ὅτι συνηφανίσθη ὁμοῦ μὲ ὅλον τὸ μοναστήριον, ἀπὸ τήνεις αὐτὸ γενομένην ποτὲ πυρκαϊάν, κατὰ τὴν παλαιὰν παράδοσιν ἦν ἔχομεν.

ΙΖ^{ον} ***Ας** ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῆς Σιμόπετρας· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ἅγιον Σίμωνα τὸν μυροβλύτην, τὸν κτίτορα τῆς αὐτῆς μονῆς· ὅστις ζήσας πρότερον εἰς ὑποταγὴν γέροντος, εἶτα ἡσυχάσας εἰς τὸ ἐκεῖσε σωζόμενον αὐτοῦ σπήλαιον, εἰς τόσῃν τελειότητι ἀνυψώθη ὁ αἰδιδιμος, ὥστε καὶ τὸν διάβολον εἰς εἶδος δράκοντος φανέντα αὐτῷ ἐνίκησε· καὶ θείου φωτισμοῦ ἡξιώθη· καὶ φωνὴν ἤκουσε παρὰ τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ νυκτὶ τῶν Χριστουγέννων, προστάζουσιν αὐτὸν νὰ κτίσῃ τὸ μοναστήριον ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν· ὅπου καὶ ἀστέρα εἶδεν ἱστάμενον κατελθόντα ἄνωθεν· ἀφ' οὗ δὲ ἔκτισε τὸ μοναστήριον, ἐποίησε καὶ πολλὰ θαύματα. Τὸν γὰρ κεραστὴν καὶ μαθητὴν του, πεσόντα κάτω ἀπὸ τὸ μέγα ὕψος ἐκεῖνο, ἀβλαβῆ ἐφύλαξε· καὶ τῶν ὀρμησάντων κατ' αὐτοῦ Ἀράδων, ἄλλου μὲν ἐξήρανε τὴν χεῖρα, ἄλλων δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐτύφλωσε, καὶ πάλιν ἰατρούσας αὐτοὺς, ἐδάπτισε καὶ μοναχοὺς ἐποίησε· καὶ τὴν θυγατέρα δὲ τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας Ἰωάννου Οὐγγλεσι, δαιμονισμένην οὖσαν ἰάτρευσεν· καὶ μετὰ θάνατον, μῦρον εὐώδες ἐκ τῶν λειψάνων του ἀνέδλωσε· καθὼς τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ τοῦ ἀνωτέρω βασιλέως χρυσόβουλον.

ΙΘ^{ον} ***Ας** ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὴν βασιλικὴν Μονὴν τοῦ Ἐσφιγμένου, καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν ὅτι ἐστάθη κοινοδιάτης καὶ ὑπηρέτης τῆς τραπέζης ὁ νέος Ἀθανάσιος, ὁ γενόμενος ὕστερον ρον πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως· καθὼς ἱστορεῖ Ἰωσήφ ὁ Καλοθέτης, ὁ τὸν βίον συγγράφας τοῦ ἀγίου τούτου· οὗτινος τὰ κατορθώματα καὶ τὴν πολιτείαν, ἃς ἀναγνώσῃ ὅποιος θέλῃ εἰς τὸν ἀπλοῦν βίον αὐτοῦ τὸν ἐν τῷ νέῳ Παραδείσῳ περιεχόμενον· ἡμεῖς δὲ τόσον λέγομεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐτίμησεν αὐτὸν ἐν Κυρίῳ ἀναπαυσάμενον, πηγὴν θαυμάτων καὶ εὐωδίας ἀποδείξας

τὸν τάφον αὐτοῦ καὶ τὸ λείψανον, ὡς λέγει ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν ἱερῶς ἡσυχάζοντων λόγῳ αὐτοῦ, τῷ περιεχομένῳ ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ.

Ἐδῶ εἰς τὴν Σκήτην τοῦ Ἐσφιγμένου, τὴν καλουμένην Σαμάρειαν, εὐρίσκομεν ἡσυχάζοντα τὸν ἅγιον Δαμιανόν, τὸν φίλον τοῦ ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Ζωγραφίτου, ὡς ἐν τῷ βίῳ ἐκείνου ὁράται· οὗτος οὖν ὁ Δαμιανὸς ἔχων ἐντολὴν νὰ μὴ κοιμηθῇ ποτὲ ἔξω τῆς καλύβης του, ἐφάνη τῇ ἀληθείᾳ στερρόος φύλαξ τῆς ἐντολῆς ταύτης μὲ τὴν ἀκόλουθον περίστασιν. Ἀπελθὼν γάρ ποτε εἰς ἓνα πνευματικόν, πλησίον τῆς μονῆς τοῦ Χιλιανταρίου καθήμενον, καὶ μὴ εὐρὼν αὐτὸν ἐπρόσμεινεν ἕως οὗ ἐβραδίασεν ἡ ἡμέρα· παρακαλούντων δὲ αὐτὸν νὰ μείνῃ, τῶν ἐκεῖσε ὄντων ἀδελφῶν, καὶ διότι ἦτον ἐσπέρα, καὶ διότι ἦτον ὀμιχλώδης καὶ βροχερὸς ὁ καιρὸς, ὁ μεγαλόψυχος ἐκεῖνος δὲν ἔστερξεν, ἀλλὰ ἀνεχώρησε· μὴ γνωρίζων δὲ ποῦ εὐρίσκετο διὰ τὴν πολλὴν βροχὴν καὶ τὸ σκότος, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἀνεδόησε, σῶσόν με, ὅτι ἀπόλλυμαι. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἅμα τῇ φωνῇ εὐρέθη ἔμπροσθεν τῆς καλύβης του ἀβλαβής· ἐξαπέστειλε γὰρ ὁ Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐλύτρωσε τὸν δοῦλόν του· μετὰ δὲ τὴν κοίμησίν του, τόση πολλὴ καὶ ἄρρητος εὐωδία μύρου ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ τρισμακαρίου, ἕως τεσσαράκοντα ἡμέρας, ὥστε ἡσθάνοντο οἱ Πατέρες αὐτὴν κάτω εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἐσφιγμένου εἰς διάστημα ἐνὸς μιλίου καὶ ἐπέκεινα· δοξασαντος αὐτὸν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν καθαρότητα καὶ θεάρεστον πολιτείαν του.

Τελευταῖον δὲ, ἃς ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὴν Σκήτην καὶ κελλία τῶν Καρεῶν, καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ὁσιον Νεκτάριον, τὸν ἐν τινι κελλίῳ τοῦ Ἰάγαρι ἐπονομαζομένῳ ἀσκητικῶς καὶ ἀγιοπρεπῶς ζήσαντα καὶ τελειωθέντα (ἐν ἔτει αὐο.) **Εἰς** τὸ αὐτὸ κελλίον εὐρίσκομεν καὶ τὸν αὐτοῦ γέροντα Φιλόθεον, τὸν προορατικοῦ χαρίσματος ἡξιωμένον. (1)

Ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ ὁσιομάρτυρας, τὸν πρῶτον τοῦ ἀγίου Ὁρους, καὶ τοὺς κύκλῳ κατοικοῦντας εἰς τὰ κελλία· οἵτινες, ἐπειδὴ ἤλεγχαν τοὺς λατινόφρονας, Μιχαὴλ τὸν βασιλέα, καὶ

(1) Τὸν βίον τούτων, ὅρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

Βέκκον τὸν πατριάρχην, ὁ μὲν πρῶτος ἐκρεμάσθη, οἱ δὲ ἄλλοι ἔφιει τὴν κεφαλὴν ἀπειμήθησαν.

Δὲν δύναμαι νὰ σιωπήσω καὶ τὸν ὅσιον Νικηφόρον, τὸν πρότερον μὲν λατῖνον ὄντα, ὕστερον δὲ τὸ δόγμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δεξάμενον, καὶ ἐλθόντα καὶ ἡσυχάσαντα εἰς τὰ ἐρημικώτερα μέρη τοῦ Ὄρους· ὅστις συνέγραψε τὴν σοφὴν μέθοδον περὶ τῆς νοερᾶς προσευχῆς, κειμένην ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ σελὶς 869.

Ὁμοίως ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν ὅσιον καὶ θεόσοφον Θεόληπτον, ὅστις ἀσκήσας πρότερον ἐνταῦθα, ὕστερον ἔγινε Φιλαδελφίας ἀρχιερεὺς, ὡς ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὁ Παλαμᾶς θεὸς Γρηγόριος· τὸν ὁποῖον τοῦτον καὶ τὸν ἀνωτέρω Νικηφόρον, ἔλαβε διδασκάλους ὁ ῥηθεὶς Γρηγόριος εἰς τὴν μοναδικὴν φιλοσοφίαν, (ὅρα Φιλοκαλ. σελ. 961).

Οὗτοι εἶναι οἱ ὀνομαστοὶ καὶ γνωστοὶ εἰς ἡμᾶς ἅγιοι, ὅσοι ἐδολάστησαν εἰς τοῦτο τὸ Ὄρος· εἶναι δὲ καὶ ἄλλοι ἀνώνυμοι καὶ ἀγνώριστοι εἰς ἡμᾶς, οἵτινες ἄλλοι μὲν ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν ἀράδων καὶ ἀγαρινῶν ἀνηρεθήσαν εἰς πολλὰ Μοναστήρια πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἄλλοι δὲ κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τρόπους εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, καὶ ἡγίασαν, τοὺς ὁποίους ἐὰν θέλω νὰ ἐξαριθμῶ, βέβαια θέλουσι πληθυνθῇ ὡς ἡ ἄμμος κατὰ τὸν Δαβὶδ, «ἐξαριθμησόμεαι αὐτοὺς, ἢ ὑπὲρ ἄμμου πληθυνθήσονται,» (ψαλμ. ρλ΄. 17). οὗτοι ὅλοι εἶναι οἱ πύρινοι ἐκεῖνοι καὶ ὑψηλοὶ πύργοι, οὓς εἶδεν ἔξυπνος μὲ θεῖαν ὀπτασίαν ὁ ὅσιος Μάρκος ὁ μαθητὴς Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, ὅτι ἦσαν τριγύρω εἰς ὅλον τὸ ἅγιον Ὄρος· οὗτοι εἶναι τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν μοναχῶν, οὓς εἶδεν ὁ αὐτὸς Μάρκος, ὅτι ἴσταντο ὁμοῦ μὲ τοὺς Ἀγγέλους καὶ Ἀρχαγγέλους τριγύρω εἰς τὴν Θεοτόκον, δοξολογοῦντες καὶ προσκυνοῦντες αὐτήν· ἥτις ἔχουσα παλάτια χρυσᾶ καὶ ὑψηλά, κατὰ τὸ μέρος τῆς Βίγλας, ἐκάθητο ἐπὶ θρόνου ὡς Βασίλισσα, καθὼς τὴν ὀπτασίαν ταύτην ἀναφέρει ὁ βίος τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Κουσοκαλυβίτου. Καὶ διὰ νὰ εἴπω μὲ συντομίαν, οὗτοι οἱ σήμερον ἐορταζόμενοι ἅγιοι ἔδειξαν ἀληθῆ τὴν προφητείαν τῆς Θεοτόκου, ἣν εἶπεν ὅτι θέλει ὀνομασθῇ ἅγιον τοῦτο τὸ Ὄρος· οὗτοι γὰρ εἶναι οἵτινες τὸ ἡγίασαν, τὸ ἐ-

θαυμάστωσαν, τὸ ἐδόξασαν, καὶ τὸ ἔκαμαν ὀνομαστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ Γ'.

ΗΘΙΚΟΝ.

Τοιοιουτρόπως μὲν οἱ θεοφόροι οὗτοι Πατέρες καὶ ἅγιοι ἡγάπησαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς μὲ τὴν ἰσαγγελον αὐτῶν πολιτείαν καὶ τὰ θεάρεστα αὐτῶν κατορθώματα, καὶ ἀμοιβαίως ἡγαπήθησαν καὶ ἐδοξάσθησαν παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ζῶντες καὶ μετὰ θάνατον, μὲ τὰς ἀναβλύσεις τῶν μύρων, μὲ τὰς εὐωδίας τῶν λειψάνων, μὲ τὰ ὑπερφυσικὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐνήργησε δι' αὐτῶν, καὶ ἐνεργεῖ πάντοτε ὁ τῶν ἁγίων Θεός, καὶ μὲ τὴν ἀπόλαυσιν ὧν ἐκεῖνων τῶν Οὐρανίων καὶ αἰώνιων ἀγαθῶν «ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, ἢ οὐκ ἤκουσε, ἢ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν.» (ἀ. Κορ. β.). Καὶ νῦν συγχωρεῖουσιν ἐν Οὐρανοῖς μὲ τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων, μὲ τοὺς χοροὺς τῶν Πατριαρχῶν, τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων· οἱ Ἱεράρχαι μὲ τοὺς Ἱεράρχας· οἱ Ὅσιοι μὲ τοὺς Ὀσίους· οἱ Ὁμολογηταὶ μὲ τοὺς Ὁμολογητάς· οἱ Ὁσιομάρτυρες καὶ Ἱερομάρτυρες μὲ τοὺς Ὁσιομάρτυρας καὶ Ἱερομάρτυρας· Θεὸν ὁρῶντες πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, καὶ ὁρώμενοι καὶ φωτιζόμενοι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐκ ψυχῆς ἡγάπησαν, μὲ τὴν τρανωτέραν γνῶσιν καὶ τελειοτέραν ἑλλαμψιν τῆς αὐτοῦ Θεότητος, τὴν ὁποίαν Βασιλείαν Οὐρανῶν ὀνομάζει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. (1)

Ἡμεῖς δὲ οἱ τούτων τῶν ἁγίων Πατέρων εὐτελεῖς υἱοὶ καὶ διάδοχοι, μὲ ποῖον τρόπον δυνάμεθα νὰ εὐαρεσῇσωμεν τῷ Θεῷ, καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τῆς ποθουμένης σωτηρίας, διὰ τὴν ὁποίαν

(1) Οὕτω γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῇ περὶ Θεολογίας πρώτῃ αὐτοῦ λόγῳ φησὶ, «τί ἔστι μοι τὸ λειπόμενον; τί τὸ ἐλπίζομενον; βασιλείαν οὐρανῶν πάντως ἐρεῖς· ἢ γούμαι δὲ μὴ ἄλλο τι τοῦτο εἶναι, ἢ τὸ τυχεῖν τοῦ καθαρωτάτου τε καὶ τελειωτάτου· τελειωτάτον δὲ, τῶν ὄντως γνῶσις Θεοῦ· ἀλλὰ τὸ μὲν κατάσχωμεν· τὸ δὲ καταλάβωμεν· τὸ δὲ ἐκεῖθεν ταμειωσώμεθα, ἵνα ταύτην σχῶμεν· τῆς φιλοπονίας τὴν ἐπικαρπίαν, ὅλην τῆς ἁγίας Τριάδος τὴν ἑλλαμψιν, ἥτις ἔστι καὶ οἶα, καὶ ὅση, εἰ θέμις τοῦτο εἰπεῖν. π

ἀφήσαμεν τὸν κόσμον, καὶ ἤλθομεν ἐδῶ εἰς τὸ Ὅρος τοῦτο· ἐγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ· ἀνίστως καὶ ἀκολουθῶμεν τὸ παράδειγμα τῆς ἐνερέτου ζωῆς καὶ πολιτείας τῶν ὁσίων τούτων· καὶ ἀνίστως ἐπιμεληθῶμεν νὰ φυλάττωμεν ἀπαρασάλευτα τοὺς νόμους καὶ κανόνας καὶ τύπους τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ὅσας παρέδωκαν ἐγγράφως εἰς ἡμᾶς οἱ τρισμακάριοι οὗτοι ὅσιοι.

Καὶ λοιπὸν, ὅσοι μὲν εἶναι ἡγούμενοι καὶ προεστῶτες τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων, ἢ Σκήπτων, ἢ Κελλίων, ἃς μιμῶνται τοὺς ἁγίους τούτους εἰς τὴν πραότητα καὶ τὴν ταπείνωσιν· καὶ ἃς μὴ ἐπαίρωνται εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἡγουμενείας, ἵνα μὴ μετὰ τῶν ὑπερηφάνων κατακριθῶσι, καὶ στερηθῶσι τοῦ μακαρισμοῦ τῶν ταπεινοφρόνων· καθὼς παραγγέλλει ὁ μέγας Βασιλεὺς λέγων, «τὸν» προεστῶτα μὴ ἐπαίρῃς τὸ ἀξίωμα, ἵνα μὴ ἐκπέσῃ τοῦ μακαρισμοῦ τῆς ταπεινοφροσύνης.» Ὅσοι δὲ εἶναι ὑποτακτικοὶ καὶ ὑποκείμενοι, ἃς μιμῶνται τοὺς ἁγίους τούτους εἰς τὴν ἀληθινὴν ὑποταγὴν καὶ ὑπακοὴν φυλάσσοντες τὰ καθήκοντα τῆς ὑποκοῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι ἕξ, κατὰ τοὺς θεοφόρους Πατέρας· α' νὰ μὴ κρύπτωσι τοὺς λογισμοὺς των ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐξομολογῶνται. β' νὰ ἔχωσι βεβαίαν καὶ ἀληθινὴν ἀγάπην εἰς τοὺς γέροντάς των, καὶ ὅχι πλαστὴν καὶ ὑποκριτικὴν· γ' νὰ φυλάττωσι καθαράν καὶ ἄδολον πίστιν εἰς αὐτοὺς, ὡς εἰς τὸν ἴδιον Χριστόν. δ' νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅλα, καὶ λόγια καὶ ἔργα ὅσα πράξουσιν· ε' νὰ ἔχωσι τελείαν ἐκκοπὴν, ὅχι μόνον τοῦ θελήματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ φρονήματός των· καὶ ς' νὰ μὴ ἀντιλέγωσι καὶ ἐναντιώνωνται εἰς τοὺς ἡγουμένους καὶ προεστῶτάς των, εἰς ὅσα τοὺς προστάζουσιν κατ' ἐντολὴν Θεοῦ. Ἐπειδὴ «ἡ ἀντιλογία, κατὰ τὸν μέγαν Βασιλεῖον, τὸ αὐτοκρατορικὸν καὶ ἀνυπότακτον δείκνυσι.» Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅλοι ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, ἃς μιμῶμεθα κατὰ τὸ δυνατόν τοὺς ὁσίους τούτους εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ· εἰς τὴν ὑπομονὴν τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν κόπων τῆς ἀσκήσεως· εἰς τὴν φιλαδελφίαν· εἰς τὴν ἀγάπην· ἐξαιρέτως δὲ καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἀκτῆμοσύνην καὶ παρθενίαν· διότι αὗται αἱ δύο ἀρεταί, εἶναι ἰδία ἡμῶν τῶν μοναχῶν, κατὰ τὰς ὁποίας διαφέρομεν ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος· εἰς τὴν ἀκτῆμοσύνην μᾶς βοηθεῖ μεγάλως νὰ βιάζωμεν ἑαυτοὺς νὰ μὴ θέλωμεν τὰ περιτ-

τὰ καὶ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, ἀλλὰ τὰ μέτρια καὶ ἀναγκαῖα· εἰς δὲ τὴν παρθενίαν μᾶς βοηθεῖ μεγάλως, ἡ φυλακὴ τῶν πέντε αἰσθήσεων ἡμῶν, καὶ μάλιστα ἡ τῆς ὁράσεως· ὅτι διὰ μέσου αὐτῶν, ὡς διὰ τινων θυρίδων, ἀναβαίνει ὁ τῆς ψυχῆς θάνατος· καθὼς λέγει ὁ Ἱερεμίας, «ἀνέβη θάνατος διὰ τῶν θυρίδων.» (θ. 20). Ἐξαιρέτως δὲ εἰς τοῦτο βοηθεῖ ἡμῖν, ἡ ἐν καρδίᾳ νοερά καὶ ἀδιάλειπτος προσευχὴ τοῦ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με·» ὅτι διὰ τῆς παντοτεινῆς μελέτης τοῦ ἁγίου τούτου Ὀνόματος, ἀποδιώκομεν τοὺς αἰσχροὺς καὶ βλασφήμους λογισμοὺς, ὅσους μᾶς προβάλλει ὁ διάβολος· καθὼς λέγει ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, «Ἰησοῦ ὀνόματι μάστιζε πολεμίους·» Ὅθεν ἃς μὴ ἀρκώμεθα μόνον εἰς τὸ νὰ ἀναγινώσκωμεν τὴν κοινὴν καὶ διωρισμένην ἀκολουθίαν, καὶ νὰ κάμνωμεν τὸν συνεθισμένον κανόνα μας, τὴν δὲ νοεράν καὶ παντοτεινὴν προσευχὴν νὰ ἀμελῶμεν, διότι εἶναι τὸ ἐξαιρετὸν ἔργον τῶν μοναχῶν.

Ἡμεῖς ὅσοι εὐρισκόμεθα ἐδῶ εἰς τοῦτο τὸ ἅγιον Ὅρος, εἴτε Μοναστηριακοὶ, εἴτε Σκητιῶται, εἴτε Κελλιῶται, πρέπει νὰ ἐντρεπώμεθα, ἂν ὅχι ἀπὸ ἄλλο, ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ τόπος οὗτος εἰς τὸν ὁποῖον καθήμεθα, καὶ ἐκ τούτου νὰ παρακινώμεθα εἰς τὴν ἀρετὴν· ἅγιον Ὅρος θέλει νὰ εἰπῇ τόπος ἁγιότητος· τόπος καθαρότητος· τόπος ὅπου ἐπάτησαν τόσων ἁγίων πόδες. Τόπος, ὅστις ἔχει ζυμωμένα τὰ χώματα ἀπὸ τὰ αἵματα, ἀπὸ τοὺς ἰδρωτάς, καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων ὁσίων Πατέρων· εἰς ἕνα λόγον, τὸ ἅγιον Ὅρος εἶναι τόπος ἀρετῆς καὶ ἀγαθοεργίας.

Ἄς ἐνθυμώμεθα πάντοτε ἀδελφοί, τὸν πρῶτον ἐκεῖνον σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐφύγαμεν τὸν κόσμον καὶ ἤλθομεν ἐδῶ εἰς τὸ Ὅρος· ὅστις ἦτον βεβαιότατα νὰ εὐαρεστήσωμεν τῷ Θεῷ, καὶ νὰ σωθῶμεν· καθὼς ἐνθυμεῖτο αὐτὸν πάντοτε καὶ ὁ μέγας Ἀρσένιος, καὶ ἔλεγε τοῦτο τὸ ἀξιολογούμενον λόγιον «Ἀρσένιε, δι' ὃ ἐξῆλθες·» διότι ἡ συχνὴ τοῦ πρώτου ἐκεῖνου σκοποῦ μας ἐνθύμησις, ἀνακαινίζει τὴν προθυμίαν ἡμῶν, καὶ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ πίπτωμεν εἰς ἀμέλειαν.

Ἄς προσέχωμεν λοιπὸν, ἀγαπητοί, καλῶς, ὅσοι εἰς τοῦτον τὸν νοητὸν παράδεισον τῆς Θεοτόκου εὐρισκόμεθα· ὅτι, καθὼς εἰς τὸν αἰσθητὸν παράδεισον ἦτο ξύλον ζωῆς, καὶ ξύλον γνώσεως

καλοῦ, καὶ πονηροῦ· οὕτω καὶ ἐδῶ εἶναι καὶ καλὰ καὶ κακὰ, ἢ ζωὴ καὶ θάνατος· καὶ καθὼς ἐκεῖ ἦτον ὄφεις, ὅστις ἠπάτησε τοὺς προπάτορας· οὕτω καὶ ἐδῶ εἶναι διάβολος, καὶ ζητεῖ καθ' ὅραν νὰ μᾶς ἀπατήσῃ μὲ τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς, καὶ νὰ μᾶς θανατώσῃ. Ὅθεν ἂς μὴ λαμβάνωμεν θάρρος ποτὲ λέγοντες, ὅτι τάχα εὕρισκόμεθα εἰς τὸν λιμένα τοῦτον, καὶ δὲν φοβούμεθα· διότι συμβαίνει πολλάκις νὰ ναυαγῶσι πολλοὶ ἀνέλπιστα καὶ ἐσῶ εἰς τὸν αὐτὸν λιμένα, τὸ ὁποῖον εἶναι πλέον ἀξιογέλαστον· ἐπειδὴ, ἂν ἠθέλαμεν κινδυνεύσει ὅταν εὕρισκώμεθα εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου, δὲν ἡμεῖς τόσον ἀξιογέλαστοι, ἀλλὰ νὰ κινδυνεύσωμεν, καὶ νὰ πνιγῶμεν ἐντὸς τοῦ λιμένος τῆς μετανοίας, τοῦτο κάμνει τοὺς δαίμονας καὶ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μᾶς περιγελῶσι περισσότερο· διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ μέγας Βασιλεῖος, «πολλοὺς ὁ ἔχθρος, τοὺς ἐν τῷ πελάγει καὶ παντὶ ἀνέμῳ καὶ κλύδωνι διασωθέντας, εἶσω τῶν λιμένων ἀμεριμνοῦντας, σὺν αὐτάνδρῳ τῷ σκάφει τῷ βυθῷ παρέδωκε» (περὶ ἀποταγ. βίου). Καὶ ἀλλαχοῦ λέγει, ὅτι πολλοὶ μὲν ἀρχίζουσι τὴν μοναδικὴν ζωὴν, ὀλίγοι ὅμως τὴν τελειοῦσιν ἀξίως καὶ καθὼς πρέπει· «τὸ μὲν γὰρ κατάρξασθαι τοῦ μονήρους βίου, πολλοῖς ἴσως τε» τόλμηται· τὸ δὲ ἀξίως ἐπιτελέσαι, ὀλίγοις τάχα που πεπόνηται» (Ἐπιστολ. πρὸς Χίλωνα).

Πρὸ πάντων δὲ, ἂς μιμώμεθα ἅπαντας τοὺς ἁγίους τούτους εἰς τὴν φιλοξενίαν ἢ ἐλεμοσύνην, ἐὰν θέλωμεν νὰ εὐλογῇ ὁ Κύριος τὰ ὑπάρχοντα τῶν Μοναστηρίων, καὶ Σκήτεων καὶ Κελιῶν· διὰ τὸ ὁποῖον, ἀμαρτίαν ἐνόμισα νὰ σιωπήσω ἐδῶ ὡς ἀρμοδίαν, τὴν ἱστορίαν ἣν εὕρισκομεν εἰς τὰ πατερικά.

Εἰς ἐν μοναστήριον ἦτον τις ἡγούμενος πολλὰ φιλόξενος καὶ ἐλεήμων· καὶ ὅσον αὐτὸς ἠλέει τοὺς πτωχοὺς, τόσον περισσότερο εὐλόγει ὁ Θεὸς τὸ Μοναστήριόν του· ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ ἡγούμενος ἐκεῖνος, ἔγινεν ἄλλος ἀνελεήμων, ὅστις ἐστέρησε τὴν φιλοξενίαν καὶ ἐλεμοσύνην ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ πτωχοὺς. Ὅθεν καὶ ὁ Θεὸς ἐστέρησε τὴν εὐλογίαν του ἀπὸ τὸ μοναστήριον· καὶ τόσῃ στενοχωρίαν ἐδοκίμαζον οἱ μοναχοί, ὥστε μόλις εἶχον τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ὑπῆγεν εἰς ἱεροπρεπὲς καὶ σεβάσμιος γέρον εἰς τὸν θυρωρὸν, καὶ παρεκάλεσε διὰ νὰ τὸν δεχθῇ μέσα εἰς τὸ μοναστήριον· ὁ δὲ θυρωρὸς,

τὸν ἐδέχθη ἀλλὰ κρυφίως. Ἐπειτα φιλοξενῶν αὐτὸν, τοῦ λέγει, μὴ θαυμάσης, καλεῖ ἄνθρωπε, πῶς δὲν σε περιποιούμαι καθὼς πρέπει· διότι, ἄλλοτε τὸ μοναστήριον τοῦτο ἦτον τόσον εὐτυχημένον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος ἐὰν ἠθέλων ἔλθει, τὸν ἐπεριποιεῖτο πλουσιοπάροχα· ἀλλὰ τώρα, τόσον ἐδυστύχησεν, ὥστε οὐδὲ τὸν πτωχότερον ἄνθρωπον δύναται νὰ περιποιηθῇ. Τότε ὁ φαινόμενος γέρον ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη· δύο ἀδελφοί ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὸ μοναστήριον τοῦτο, καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν ἐπανεέλθωσι, ποτὲ δὲν θέλει εὐτυχήσῃ τὸ μοναστήριον· ὁ μὲν εἰς ἀδελφός, ὁ νομάζεται «Δότε» καὶ ὁ ἄλλος «Δοθήσεται» καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔγινεν ἄφαντος· εὐθὺς δὲ ὁ θυρωρὸς, ἀνήγγειλε τὴν ὁρασιν εἰς τὸν ἡγούμενον καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς. Ὅθεν ἤρχισαν πάλιν νὰ φιλοξενῶσι τοὺς πτωχοὺς ὡς πρότερον· καὶ οὕτως ἤρχισε καὶ τὸ μοναστήριον νὰ λαμβάνῃ πάλιν τὴν προτέραν του εὐτυχίαν. (Παρά τῷ Πολιτικῷ Θεάτρῳ σελ. 402).

Ἐὰν ταῦτα πάντα φυλάττωμεν, ἀδελφοί, θέλομεν ἔχει πρὸς τὸν Θεὸν παντοτεινοὺς πρεσβευτὰς τοὺς σήμερον ἑορταζομένους ἁγίους Πατέρας, καὶ βοηθοὺς καὶ ὑπερμάχους ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ· καὶ ἀληθῶς ἔχομεν νὰ καυχώμεθα, ὅτι εἴμεθα ἡμεῖς μὲν τέκνα αὐτῶν, αὐτοὶ δὲ Πατέρες ἡμῶν, διὰ τὴν ὁμοίωσιν ἣν ἔχουσι τὰ ἔργα ἡμῶν, μὲ τὰ ἔργα των· καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, «Εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραάμ ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ ἐποιεῖτε ἂν.» (Ἰω. ἡ. 39). Ἐὰν ταῦτα πάντα φυλάττωμεν, καὶ ἐν μετανοίᾳ τὴν ζωὴν ἡμῶν τελειώσωμεν εἰς τοῦτον τὸν ἱερὸν τόπον, θέλομεν ἀποκτήσῃ πρὸς τούτοις ἀπροσμάχητον προστάτην καὶ βοηθὸν, αὐτὴν τὴν Κυρίαν καὶ ἑφορον τοῦ ἁγίου Ὄρους, τὴν Δέσποιναν ἡμῶν Θεοτόκον, ἥτις θέλει μᾶς συστήσῃ εἰς τὸν Υἱὸν τῆς, καὶ θέλει ζητήσῃ παρ' Αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, καθὼς ὑπεσχέθη μόνη τῆς ἡ ἀψευδὲς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ὡς προείπομεν.

Αλλ' ὧ μακαριώτατοι Δεῖοι Πατέρες· οἱ Ὅσιοι ἢ Ἱεράρχαι· οἱ Ὁμολογηταὶ καὶ Ὁσιομάρτυρες καὶ Ἱερομάρτυρες· οἱ Μυροβλῦται καὶ Θαυματουργοί· οἱ ἐπίγειοι Ἀγγελοι καὶ οὐράνιοι ἄνθρωποι· οἱ τοῦ ἁγίου Ὄρους πολιοῦχοι καὶ οἰκισταί, καὶ μετὰ τὴν Θεοτόκον προστάται ἡμῶν καὶ εὐεργέται καὶ ἑφοροὶ· οἱ ἐν σαρκὶ τοὺς ἀσάρχους νικήσαντες δαίμονας· οἱ πάντων τῶν

ἀγιορειτῶν ὄντες στέφανος καὶ δόξα ἔχον καύχημα· ἡ Βασιλικὴ ἔχου τροπαιοφόρος παράταξις τῆς Βασιλείσεως τῶν Οὐρανῶν Θεοτόκου· τὰ μυρίπνοα ἄνθη, καὶ τὰ ἀγλαόκαρπα δένδρα τοῦ νοητοῦ τούτου Παραδείσου τῆς Ἀειπαρθένου· οἱ ἀέννοιο ποταμοὶ τῶν Θεῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων· δέξασθε τὸ παρὸν ἐφύμνιον τὸ ὁποῖον σᾶς προσφέρει ὅλη ὁμοῦ ἡ Κοινότης τοῦ ἁγίου Ὁρους, τὸ ὑμέτερον Ποίμνιον, ὡς ἐδέξατο ὁ Κύριος τῆς χήρας τὰ δύο λεπτά. Καὶ τὴν κοινὴν ταύτην καὶ καινὴν ἐορτὴν ὑμῶν ἔχον πανήγυριν, ἣν ὅλοι κοινῶς ἐπιτελοῦμεν, ἐναγκαλισάσθε, Θεότατοι, ὡς ὁσμὴν εὐωδίας, καὶ ὡς θυσίαν εὐπρόσδεκτον· τί γὰρ ἄλλο νὰ πράξωμεν, ἵνα δεῖξωμεν τὸ δυσέκτιτον χρέος, ὅπερ ἔχομεν πρὸς ὑμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἡμῶν διὰ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας καὶ χάριτας, ἃς ἀπηλαύσαμεν, καὶ ἀπολαύομεν, καὶ θέλομεν ἀπολαύει διὰ βίου παρ' ὑμῶν; Ναί, τὸ ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἡμεῖς διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, δὲν εἴμεθα ἄξιοι νὰ κατοικῶμεν τὸν ἅγιον τοῦτον τόπον, καὶ νὰ ὀνομαζώμεθα υἱοὶ σας, ἀλλὰ σεῖς, διὰ τὴν χρηστότητά σας, μὴ ἀπαρνηθῆτε νὰ ᾔσθε Πατέρες ἡμῶν. Διὸ μετὰ θάρρους παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ἅπαντας, ἡμεῖς ἅπαντες, νὰ μᾶς ἐνδυναμόνετε, ὥστε νὰ μιμώμεθα, ὅσον δυνατόν, καὶ ἡμεῖς τὴν ἰδικὴν σας ζωὴν ἔχον ἔργα σας· καὶ εἰς μὲν τὴν παροῦσαν ζωὴν, δεόμεθα σας, ἵνα σκέπτετε καὶ διαφυλάττετε τὰ ἱερὰ ταῦτα Μοναστήρια καὶ Σκήτας ἔχον Κελλίαι, καὶ πάντας ἡμᾶς τοὺς ἐν αὐτοῖς κατοικοῦντας, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ ἐπηρείας τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, εἰς δὲ τὴν μέλλουσαν νὰ μᾶς ἀξιώσετε διὰ τῶν πρεσβειῶν σας νὰ ἀπολαύσωμεν τῆς οὐρανίου μακαριότητος καὶ ἡμεῖς μεθ' ὑμῶν. Εἰ καὶ μέγα ἐστὶ τὸ αἰτούμενον· ἡμεῖς οἱ υἱοί, μετὰ τῶν Πατέρων ὑμῶν· ἡμεῖς τὰ Ποίμνια μετὰ τῶν Ποιμένων ὑμῶν· ἡμεῖς οἱ μαθηταὶ μετὰ τῶν διδασκάλων ὑμῶν· ἵνα ἔχητε λέγειν καὶ ὑμεῖς πρὸς τὸν Θεόν, τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο, « Ἰδοὺ ἡμεῖς καὶ τὰ παιδία, ἃ ἡμῖν ἔδωκας, Κύριε. » Ὡς ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

« Τῷ συντελεσῇ τῶν καλῶν Θεῷ χάρις. »

Τ Ε Λ Ο Σ .